

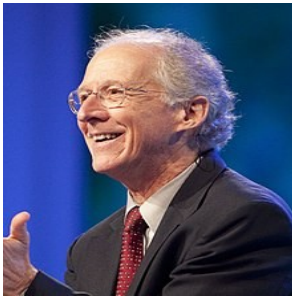
Не пропилявайте живота си

от

Джон Пайпър

превод от английски: Димитър Працинков
2019

Информация за Джон Пайпър

Джон Пайпър, роден на 11.01.1946, е американски реформиран баптистки пастор, евангелист, автор и ректор на Bethlehem College&Seminary in Minneapolis, Minnesota. Служил е като пастор в продължение на 33 години в Bethlehem Baptist Church in Minneapolis, Minnesota. Много плодовит автор, написал е над 50 книги, някои от които са много известни и награждавани. Женен е и двамата с жена си Ноел имат 4 сина, 1 дъщеря и 12 внуци.

Съдържание

	стр.
Предговор - за християни и за не-християни.....	2
Глава 1. Моето търсене на единственото увлечение, чрез което да живея.....	3
Глава 2. Откритие – красотата на Христос, моята радост.....	8
Глава 3. Да се хвалим единствено с Кръста – блестящият център на Божията слава.....	15
Глава 4. Да величаем Христос по време на болката и смъртта.....	22
Глава 5. Рискът е правилен – по-добре е да изгубите живота си, отколкото да го пропилиете.....	29
Глава 6. Целта на живота – с радост да правите другите да се радват в Бога.....	37
Глава 7. Да живеем така, че да доказваме, че Бог е по-ценен от живота.....	40
Глава 8. Да подчертаваме важността на Христос през работното си време.....	50
Глава 9. Величието на Христос в дейности и милост – молитва за това поколение.....	60
Глава 10. Моята молитва – Нека никой да не каже накрая: „Пропилях живота си“.....	70
Списък на преведените от мен книги или подбрани мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно.....	74

Предговор

За християни и за не-християни

Библията казва: „*Вие не принадлежите на себе си, защото сте били купени с цена. Затова прославяте Бога с тялото си*“ (1Кор.6:19-20 – мой превод). Написах тази книга за да ви помогна да вкусите тези думи като сладки, а не като горчиви или досадни.

Вие се намирате в едната от следните две групи. Или сте християнин или сега Бог ви призовава да станете християнин. Вие не бихте избрали да четете тази книга, ако Бог не работеше в живота ви. **Ако сте християнин, ние не принадлежите на себе си. Христос ви е откупил с цената на собствената си смърт. Сега вие двойно принадлежите на Бога: Той ви е създал и Той ви е купил.** Това означава че вашият живот не принадлежи на вас, а на Бога. Поради това Библията казва: „*Прославяйте Бога с тялото си.*“ Бог ви е създал за това. Той ви е купил за това. Това е смисълът на вашия живот.

Ако все още не сте християнин, ето какво ви предлага Исус: да принадлежите двойно на Бога и да сте способни да правите това, заради което сте били създадени. Това може да не звучи вълнуващо.

Прославянето на Бога може да не означава нищо за вас. Поради това в първите две глави ви разказвам моята история, наречени „Създаден за радост.“ Не винаги ми беше ясно, че стремежът ми да прославям Бога ще бъде всъщност същото като стремежът ми да се радвам. **Сега виждам, че милиони хора пропиляват живота си, защото си мислят, че тези пътища са два, а не един.**

Има едно предупреждение. Пътят на радостта, която възхвалява Бога, ще ви струва собствения ви живот. Исус е казал: „**Който изгуби живота си заради Мен и за благовестието, ще го спаси**“ (Марк 8:35). **Иначе казано, по-добре е да изгубите живота си, отколкото да го пропилиете. Ако живеете, радвайки се, че правите другите хора радостни в Бога, животът ви ще бъде труден, рисковете ви ще бъдат големи и радостта ви ще бъде пълна.** Това не е книга за начина как да избягвате наранения живот, а как да избегнете пропиляния живот. Някой от вас ще умрат, докато служат на Бога. Това не е трагедия. **Трагедия е когато ценим живота повече, отколкото ценим Христос.**

Моля ви, знайте, че аз се моля за вас, независимо от това дали сте студент и мечтаете да извършите нещо велико в живота си или сте пенсионер и се надявате да не пропилиете последните си години. Ако се питате за какво се моля аз, прочетете гл. 10. Това е моята молитва.

За сега благодаря на Бога за вас. Радостта ми расте с всяка душа, която се стреми към славата на Бога в лицето на Исус Христос.

Помнете, че имате един живот. Това е всичко. Вие сте създаден за Бога. Не пропилявайте живота си.

31.03.2003

Глава 1

Моето търсене на единственото увлечение, чрез което да живея

Баща ми беше евангелистки проповедник. Всъщност, той все още е, въпреки че сега вече не пътува. Когато бях момче, имаше редки случаи, когато майка ми, сестра ми и аз пътувахме с него и го слушах, когато проповядваше. Вълнувах се, когато слушах проповедите му. Вместо да ме поразява обичайното започване на проповедта с някаква шега, аз се изумявах от неговата абсолютна искреност и честност. Той хвърляше бегъл поглед към аудиторията и стягаше устните си, когато лавината от библейски текстове стигаше до връхната си точка, когато разказваше историята за мъжът, който плачел и казал: „Аз си пропилях живота. Аз си пропилях живота.“

О, как се молеше той! Деца, юноши, неженени млади хора, млади семейства, хора на средна възраст и стари хора – той настоятелно ги предупреждаваше и увещаваеше Христос да влезе в сърцето на всеки човек. Той знаеше истории, толкова много истории, за всяка възрастова група – истории за славни обръщания на хора към Господа и истории за ужасяващи откази на хора да повярват, последвани от трагична смърт. Рядко тези истории не бяха придружавани от сълзи.

За мен като момче, една от най-въздействащите илюстрации, които пламенният ми баща използваше, беше историята за един мъж, който повярвал в Бога на стари години. Църквата се молела в продължение на десетилетия той да стане християнин, но той бил твърд и отказвал. Но този път, поради някаква причина, той се появил, когато баща ми проповядвал. В края на службата, докато пеели един химн, за изумление на всички присъстващи този човек станал, отишъл при баща ми и се хванал за протегнатата му ръка. Седнали един до друг на първия ред, докато хората излизали от църквата. Бог отворил сърцето му за Евангелието на Христос, той бил спасен от греховете си и му бил даден вечния живот. Но това не го накарало да престане да плаче и да казва, докато сълзите течели по набръчканото му лице: „Аз го пропилях! Аз го пропилях!“

Тази историята, която ме впечатли повече, отколкото всички истории за млади хора, умрели при автомобилни катастрофи преди да са станали християни – историята за старец, който плаче, че е пропилял живота си. **Мисълта, че ще остареея и ще казвам плачейки: „Аз си пропилях живота! Аз си пропилях живота“ беше за мен страшна и ужасна мисъл.**

Само един живот, който скоро ще свърши

Друга приковаваща сила в моя млад живот – в началото слаба, но с течение на времето стана могъща – беше една табелка, която висеше на стената над мивката в нашата кухня. Ние се преместихме да живеем в този дом, когато бях на 6 години. Поради това предполагам, че съм поглеждал към тези думи почти всеки ден през следващите 12 години, докато станах на 18 години и отидох да уча в колежа. Тя представляваше правоъгълно парче стъкло, което от задната страна беше боядисано с черна боя, по периферията му имаше

сива верижка, играеща ролята едновременно на рамка и на закачалка. На предната страна, със стар английски ръкопис, боядисани с бял цвят бяха написани следните думи:

Само един живот,
който скоро ще свърши;
Ще остане само това,
което е извършено за Христос.

От ляво, под тези думи беше нарисован зелен хълм с две дървета и кафяв път, който изчезваше от другата страна на билото на хълма. Колко много пъти, като малко момче, после като юноша с пъпки по лицето, с копнежи и безпокойства, аз гледах към този кафяв път (моят живот) и се чудех какво ли ще има от другата страна на хълма. Посланието на текста беше ясно. **Ние можем да преминем само веднъж по пътя на живота. Това е всичко. Само веднъж. А Исус Христос е трайната мярка за оценка на този живот.** Сега, когато пиша тази книга, аз съм на 57 години и същата тази табелка виси днес на стената край входната врата на нашия дом. Виждам я всеки път, когато излизам от дома.

А какво би означавало да пропиляя живота си? Това беше изгарящ въпрос. Или, по-позитивно, какво би означавало да живея добре – да не пропилявам живота си, а да...? Въпросът беше как да завърша това изречение. Даже не знаех как да задам този въпрос, а да не говорим за това да знам какъв може да е отговорът. Кое нещо беше обратното на пропиляването на моя живот? „Да имам успех в някаква кариера?“ Или „Да бъда максимално щастлив?“ Или „Да постигна нещо велико?“ Или „Да намеря най-дълбокият смисъл и значение?“ Или „Да помогна на колкото се може повече хора?“ Или „Изцяло да служа на Христос?“ Или „Да прославям Бога с всичко, което правя?“ Или „Дали имаше смисъл, цел, фокус или същина на живота, която би изпълнила всяка една от тези мечти?“

Изгубените години

Бях забравил колко важен е този въпрос за мен, докато не порових в документите си от онези ранни години. Точно когато ми предстоеше да напусна моя дом в Южна Каролина през 1964, за да не се върни никога след това да живея там, гимназията в която учех публикува едно литературно списание за стихове и истории. Почти накрая в него имаше едно стихотворение, написано от Джони Пайпър. **Ще ви пожаля.** То не беше добро стихотворение. Джейн, редакторката, беше милостива. Това, което беше важно за мен, беше заглавието и първите четири реда. Беше озаглавено „Изгубените години.“ Край стихотворението имаше нарисован един старец, седнал в люлеещ се стол.

Стихотворението започваше така:

Моето търсене на единственото увлечение, чрез което да живея.
Дълго търсех скрития смисъл на земния живот;
като младеж, дълго време търсенето ми беше безплодно.
**Сега, когато приближавам края на последните си години,
отново трябва да започна търсенето си.**

През 40-те години, които ме отделяха от това стихотворение, аз мога да чуя страшният припев: „Аз го пропилях! Аз го пропилях!“ По някакъв начин в мен беше събуден стремежът към търсене на същността и на основната цел на живота. Етичният въпрос: „Дали нещо е позволено“ избледня в светлината на въпросът „**Кое е основното нещо, същественото нещо?**“ Мисълта за изграждане на живот около минимален морал или минимално значение – на живот, дефиниран от въпросът „Какво е позволено?“ - ми се стори почти отвратителен. Аз не исках минимален живот. Не исках да живея в предградията на реалността. **Исках да разбера главното нещо за живота и да се стремя към него.**

Ние дишахме въздухът на екзистенциализма

Стремежът да не пропусна същността на живота, да не го пропиляя, се засили, докато учех в колежа – по време на бурните години в края на 1960-те. Затова си имаше силни причини, причини, които отиваха отвъд вътрешният смут на момчето, навлизащо в зрелостта. „Същността“ беше атакувана почти от всички страни. **Ние дишахме въздухът на екзистенциализма. А смисълът на екзистенциализмът беше, че „съществуването предхожда същността.“** Което означаваше, че вие първо трябва да съществувате, а после, чрез съществуването си – **да създавате вашата същност.** Вие създавате вашата същност, като свободно избирате да бъдете това, което искате да бъдете. Няма никаква същност извън вас, към която да се стремите или към която са се приспособите. **Наречете го „Бог“ или „Смисъл“, или „Цел“ - това нещо не съществува,** докато вие не го създадете чрез вашето собствено храбро съществуване. (Ако сега смръщите веждите си и си помислите: „Това звучи странно подобно на сегашното ни време и ние наричаме това постмодернизъм“ - не се изненадвайте. Няма нищо ново под слънцето. Има само безкрайно преупаковане.)

Спомням си, че седях в полумрака в един театър и гледах театралната рожба на екзистенциализма - „театърът на абсурда.“ Гледах пиесата „Очакването на Годо“ от Самуел Бекет. Героите в тази пиеса Владимир и Естрагон се срещат под едно дърво и разговарят, докато очакват да дойде Годо. Той никога не

идва. В края на пиесата едно момче им казва, че Годо няма да дойде. Дватама решават да си тръгнат, но никога не си тръгват. Те не отиват никъде. Завесата пада, а Бог (*Коментар: God (от) – Бог. Д.Пр.*) никога не идва. Това е мнението на Бекет за хора като мен – които чакат, търсят и се надяват да намерят **Същността на нещата**, вместо да си създам моя собствена същност с моята свободна воля и с моето свободно съществуване. **Бекет казва: „Ето това правите вие - нищо не постигате,“ ако търсите някаква надхвърляща човешките възможности Цел, Смисъл, Фокус или Същност.**

Човекът, който не постигна нищо

През декември 1965 Бийтълс пуснаха на пазара своя албум „Гумена душа“ и го изпяха за моето поколение с техния ентузиазъм и завладяваща сила. Може би това внушение беше най-ясно изразено в **песента на Джон Ленън „Човекът, който не постигна нищо.“**

Той е истински човек, който не постигна нищо,
седейки в своята несъществуваща страна,
правейки всички свои несъществуващи планове
за никого.
Няма гледна точка,
не знае накъде върви,
той не прилича ли малко на теб и мен?

Това беше опияняващо време, особено за студентите в колежа. **И съм благодарен, че Бог не мълчеше. Не всички бяха пленени от примамката на абсурда и от съблазънта на героичната празнота.** Не всички се подчиниха на призивите на Алберт Камю и Жан Пол Сартър. **Даже хора, които не вярваха в Бога знаеха, че трябва да има и нещо повече – нещо, което се намира извън нас, нещо по-голямо и по-велико, за което повече си заслужава да живеем, отколкото за това, което виждаме в огледалото.**

Отговорът, отговорът беше „Отнесен от вихъра“

Боб Дилън дращеше песните си с непочтените послания за надежда, които избухваха безпогрешно на сцената, защото те намекваха за Реалност, която няма да ни остави вечно да чакаме. Нещата ще се променят. Рано или късно бавните ще станат бързи, а бързите – бавни. И това ще стане, не защото ние сме били съществуващи майстори на нашата абсурдна съдба. **Тази промяна ще дойде при нас.** Това е, което усецахме всички ние в песента му „Времената ще се променят.“

Линията е начертана,
курсът е определен,
бавните сега,
ще бъде бързи после.
Така както сегашното
после ще стане минало,
редът бързо отслабва.
И първият сега
после ще стане последен,
защото времената се променят.

Когато слушахме Дилън, ние сигурно сме дразнели екзистенциалистите, защото може би даже без да знаем това, ние сме заменяли техният релативизъм, според който всичко отминава и сме приемали двойния дързък вик „Отговорът...Отговорът“ в унищожителният хит „Отнесен от вихъра.“

Колко пъти човек трябва да погледне нагоре,
преди да може да види небето?
Да, и колко много уши
трябва да има човек,
преди да може да чуе плачът на хората?
Да, и колко много мъртви ще са нужни,
за да може той да научи,
че твърде много хора са умрели?
Отговорът, приятелю мой,
е отнесен от вихъра.

Колко пъти може човек да поглежда нагоре и да не види небето? Там горе има небе, което трябва да бъде видяно. Може 10000 пъти да си поглеждал нагоре и да казваш, че не го виждаш. **Но това няма никакъв ефект върху неговото обективно съществуване.** То е там. И един ден ти ще го видиш. Колко много пъти трябва да поглеждаш нагоре, преди да го видиш? Има отговор. Отговорът, приятелю мой, не е твой, за да го измислиш или да го създадеш. Той ще бъде решен за теб. Той е извън теб. Той е реален, обективен и твърд. Един ден ти ще го чуеш. Ти не го създаваш. Ти не го дефинираш. Той идва при теб и рано или късно ти се приспособяваш към него – или му се покланяш.

Това беше посланието, което чувах в песента на Дилън и всичко в мен казваше: „Да! Има един Отговор започващ с главната буква О.“ Да не го намеря, би означавало да пропиляя живота си. Да го намеря би означавало да имам обединяващият Отговор на всички мои въпроси.

Малкият кафяв път върху зеления хълм на табелката в нашата кухня лъкатушеше по своя начин – през всичките години на 1960-те – сред сладките капани на интелектуалното безумие. **О, колко храбри изглеждаха хората от моето поколение, когато правеха крачка встрани от пътя и поставяха кракът си в капана!** Някои даже успяваха да съберат куража и да се хвалят: „Аз избрах пътят на свободата. Аз създадох мое собствено съществуване. Аз се отървах от оковите на старите закони. **Виж как е отрязан кракът ми!**“

Мъжът с дългата коса и с късите гащи

Но Бог милостиво поставяше убедителни предупреждения покрай пътя. През есента на 1965 Франсис Шейфър прочете едноседмичен курс от лекции в Wheaton College, който през 1968 се превърна в книгата „Богът, Който е там.“ (*Коментар: Превел съм книгата „Той е там и Той не мълчи“ от същия автор и мога да я изпратя на всеки, който я поиска. Д.Пр.*) Заглавието показва зашеметяващата простота на тезата. Бог е някъде там. Обективно съществуващ. Абсолютна реалност. Всичко, което изглежда като реалност, е зависимо от Бога. **Има създание и Създател, нищо повече. Създанието получава целия си смисъл и цел от Бога.**

Тук имаше един абсолютно убедителен пътен знак. Ти стои на пътя на обективната истина. Това ще бъде начинът да избегнеш пропиляването на живота си. Стой на пътя, по който вървеше твоят пламтящ евангелистки баща. Не забравяй табличката, която висеше на стената във вашата кухня. Тук имаше важно интелектуално потвърждение, че животът ще бъде пропилян в зелената трева на екзистенциализма. Стой на пътя. Има Истина. Има Смисъл, Цел и Същност във всичко това. Продължавай да търсиш. Ти ще го намериш.

Предполагам, че няма никакъв смисъл да хленчим, че човек трябва да прекара годините си в колежа, за да се научи на очевидното – **че има Истина, че има обективно същество и обективна ценност.** Подобно на риба, която ходи на училище, за да се научи, че има вода или подобно на птица, която е там, във въздуха или подобно на червей, който е там, в почвата. Но изглежда, че през последните около 2000 години, това е била основната цел на доброто обучение. А неговата противоположност е същността на лошото обучение. **Поради това аз не оплаквам годините, които прекарах, за да науча очевидното.**

Човекът, който ме научи да виждам

Наистина, аз благодаря на Бога за професорите и писателите, които бяха посветили огромна съзидателна енергия да отдават заслужено доверие на съществуването на дърветата и водата, на душите и любовта в Бога. **К. С. Луис, който умря в един и същи ден с президента Кенеди през 1963 и преподаваше английски език в Оксфорд, се изкачи над хоризонта по моят малък кафяв път през 1964 с такъв ослепителен блясък, че е трудно да се надцени влиянието, което той имаше върху живота ми.**

Някой ме запозна с Луис през първата година от обучението ми в колежа, като ми даде да прочета **неговата книга „Обикновено християнство.“** (*Коментар: Превел съм тази прекрасна книга и мога да я изпратя на всеки, който пожелае. Д.Пр.*). През следващите 5-6 години аз почти винаги имах до себе си някоя от книгите на Луис. Мисля си, че без неговото влияние аз не бих изживял живота си с такава радост или полезност, както го бях изживял. За това си имаше причини. Той ме направи да се пазя от хронологичния снобизъм. **Той ми показва, че ако едно нещо е ново, това не е никаква добродетел и че ако едно нещо е старо, това не е никакъв порок.**

Истината, красотата и добротата не се определят от това от кога съществуват. **Нищо не е понискостоящо само заради това, че е старо и нищо не е ценно само заради това, че е съвременно.** Това ме освободи от тиранията на новостта и ме отвори за мъдростта на вековете. И до ден днешен аз получавам по-голямата част от храната за душата си от миналите векове. **Благодаря на Бога за убедителната демонстрация на Луис за очевидното.** Той ми демонстрира и ме убеди, че вискателната, точна и проникателна логика не се противопоставя на дълбокото и вълнуващо душата чувство и на яркото, живо и даже шеговито въображение. Той беше „романтично разумен“ човек. Той комбинираше неща, които днес почти всеки човек счита, че са взаимно изключващи се: разум и поезия, хладна логика и топло чувство, дисциплинирана проза и свободно въображение. Разтърсвайки тези стари стереотипи, той ме освободи да мисля задълбочено и да пиша стихове, да споря за възкресението и да композирам химни за Христос, да разбия един аргумент и да прегърна приятел, да изисквам една дефиниция и да използвам метафора.

Луис ми даде едно силно усещане за „реалността“ на нещата. Трудно е да се предаде и обясни скъпоценността на това. Да се събудиш сутринта и да бъдеш наясно за твърдостта на матрака, за топлината на слънчевите лъчи, за звукът на цъкащият часовник, за очевидното съществуване на нещата. Той ми помогна да стана жив за живота. Помогна ми да видя какво има в света – неща, които ако ги нямахме, щяхме да платим един милион долара за да ги имаме, но когато ги имаме, ние не им обръщаме внимание. Направи ме по-жив за красотата. Направи душата ми да забелязва, че ежедневно има чудеса, които ще събудят поклонение пред Бога, ако отворя очите си. Той разтърси дремещата ми душа и хвърли студената вода на реалността в лицето ми, с цел животът, Бог, небето и ада да проникнат в моя свят със слава и почит.

Той разкри изтънченото интелектуално противопоставяне на обективното съществуване и обективната ценност за голата глупост, такава каквато тя беше. **Философският крал на моето поколение беше гол и авторът на книжки за деца от Оксфорд имаше смелостта на каже това.** (*Коментар: В ролята на този крал са били Камю, Сартър, Ницше и др. Д.Пр.*)

Вие не можете вечно да „виждате през“ нещата. Целият смисъл на виждането „през нещо“ **е да видим нещо чрез него.** Добре е, че прозорецът трябва да е прозрачен, защото улицата или градината отвъд него са непрозрачни. Какво щеше да стане, ако виждахте и през градината? Безсмислено и невъзможно е първият принцип да е, **да се опитваме да „виждаме през.“** Ако виждате през всяко нещо, тогава всяко нещо е прозрачно. **Но изцяло прозрачният свят е невидим свят.** Да „виждаме през“ всички неща е същото, като да не виждаме нищо.

О, още колко много други неща могат да бъдат казани за света, такъв какъвто го виждаше К. С. Луис и по начинът, по който говореше той. Той си имаше своите недостатъци, някои от които бяха сериозни. Но никога няма да престана да благодаря на Бога за този забележителен човек, който дойде на моя път в точният момент.

Годеницата е упорит обективен факт

Имаше и друга сила, която кристализира непоколебимата ми вяра в непреклонното съществуване на обективната реалност. Нейното име беше Ноел Хенри. Влюбих се в нея през лятото на 1966. По начин, който се оказа твърде прибързан. **Но се оказа, че всичко е наред, аз все още я обичам.** Нищо не отрезвява странстващото философско въображение така, както прави това мисълта да имаш жена и деца, които да подкрепяш и за които да се грижиш.

Оженихме се през 1968. Това е доброто нещо, което трябва да направи човек, който размишлява за връзката с реалните хора. От този момент нататък всяка мисъл беше разглеждана от гледната точка на тази връзка. Нищо не е просто една идея, а е идея, която включва в себе си моята жена, а по-късно – и моите 5 деца. Благодарен съм на Бога за притчата за Христос и църквата, чрез която бях длъжен да живея през тези 35 години.

Има уроци в живота – в непропиляният живот – които може би никога нямаше да науча без тази връзка (точно така, както има уроци в живота на човек, който никога не се е женил, които вероятно никога не биха могли да бъдат научени по друг начин).

Благославям те, мононуклеозо за моя живот

През есента на 1966 Бог стесняваше още повече все по-стесняващата се пътека на моя живот. Когато Той направи следващият решаващ ход, Ноел се чудеше къде бях отишъл аз. Есенният семестър започна, а аз не се появих нито в класната стая, нито в параклиса на колежа. Най-накрая тя ме намери, легнал болен от мононуклеоза в болницата, където останах 3 седмици. **Житейският план, в който бях толкова сигурен само 4 месеца преди това, сега се разплиташе в треперещите ми ръце.**

През май същата година изпитвах радостната увереност, че животът ми ще бъде най-полезен като лекар. Обичах биологията; обичах представата, че лекувам хората. Най-накрая, обичах да знам какво правя в колежа. Поради това взех изпита по обща химия в лятното училище, за да мога да започна да изучавам и да взема изпита по органична химия същата есен. Сега, поради мононуклеозата, аз бях пропуснал 3 седмици от курса по органична химия. Не можех да наваксам това.

Но даже още по-важното беше това, че Харолд Джон Окенга, тогава пастор в Park Street Church в Бостън, проповядваше всяка сутрин в параклиса по време на седмицата на стремежа към духовност. Проповедите му се предаваха по радиостанцията на колежа и аз ги слушах в болницата. Никога преди не бях чувал подобно обяснение на Библията. **Внезапно цялата славна обективност на Реалността се фокусира за мен в Божието Слово. Лежах там и се чувствах така, все едно че се бях събудил от сън и знаех сега, когато се бях събудил, какво трябва да направя.**

Ноел дойде да ме посети и аз я попитах: „Какво ще кажеш, ако престана да се стремя към кариера в медицината и отида в семинарията?“ Както се случваше всеки път през годините, когато й задавах подобен въпрос, нейният отговор беше: „Ако нагам те води Бог, там трябва да отидеш.“ От този момент нататък аз никога не съм се съмнявал, че моето призвание в живота е да бъда служител на Божието Слово.

Глава 2

Откритие – красотата на Христос, моята радост

През 1968 няха никаква представа какво ще означава за мен да бъда служител на Божието Слово. Да бъда пастор беше толкова далече от моите очаквания, колкото далече бяха и очакванията на Ноел да бъде съпруга на пастор. Тогава какъв да бъда?

Дали това означава да бъда учител, мисионер, писател или може би професор по литература с добра теология? (*Коментар: Нека да се запитаме, дали сме чели българска литература с добра теология? А нали уж сме покръстени преди повече от 1000 години? Защо е така? Д.Пр.*) Всичко, което знаех беше, че внезапно за мен беше създадена тази висша Реалност, която се основаваше върху Божието Слово. Великият Смисъл, Цел и Същност, с които бленувах да се свържа, сега бяха свързани неразривно с Библията. Заповедта беше ясна: „*Прави най-доброто, на което си способен, за да представиш себе си пред Бога като човек, който е одобрен като работник, който няма нужда да се срамува и обяснява точно словото на истината.*“ (2Тим.2:15 – мой превод). За мен това означаваше да се уча в семинарията, като се фокусирам в разбирането и в правилното обясняване на Библията.

Да се науча да не отсичам собствената си глава

Битката да научавам очевидното продължаваше. Съвременната атака срещу реалността – срещу това, че съществува една наистина обективна реалност, която е извън нас самите и може наистина да бъде опозната - превърна изучаването на Библията в тресавище на субективността. Можете да видите това в църквата, когато малки групи споделят своите субективни впечатления за това, което означава Библейският текст „за мен,“ без да разполагат с котвата на някое първоначално значение на този текст.

И можете да видите в академични книги как съзидателни учени отсичат собствените си глави **чрез настояването си, че тези текстове нямат никакъв обективен смисъл**. (*Коментар: Една от мъдростите, която съм научил е, че когато не виждам смисълът в едно нещо, още повече, в текст от Библията, това не означава, че такъв смисъл липсва, а означава, че аз не съм го видял и разбрал. Д.Пр.*) Ако има само един живот, който трябва да живеем в този свят и ако този живот не трябва да бъде пропилян, на мен ми се струваше, че няма по-важно нещо от намирането на това, което Бог наистина иска да ни каже в Библията, тъй като Той е вдъхновил хората да я напишат.

Ако намирането на това, което Бог наистина иска да ни каже в Библията е било достъпно за всички за да го вземат, тогава никой не би могъл да каже кой живот си е заслужавало да бъде изживян и кой е пропилян. **Бях зашеметен от морално укоримите и подвеждащи способности в научния свят с цел подвеждане на аудиторията и спечелване на предимство**, когато авторите използваха всичките си интелектуални сили, за сведат до нула това, което самите те бяха написали!

Например, те изричаха теории за смисъла, които твърдяха, че няма нито един логичен смисъл в текстовете (на Библията). Надявам се, че обикновените хора, които четат Библията ще установят, че тези техни теории са неверни. Аз не ви обвинявам. Но факт е, че в наше време добре платени и добре хранени професори използват таксите, които студентите плащат за обучение в университета и парите, събиране чрез данъците от гражданите, за да твърдят, че „**тъй като литературата всъщност не съобщава точно реалността, тълкуването на литературата не е нужно да съобщава точно тази реалност, която е литература.**“ (*Коментар: Това е цитат от книгата на един учен- E. D. Hirsch, Validity in Interpretation, но според автора, всъщност този учен вярва точно в обратното на това, което пише. Д.Пр.*)

Иначе казано, тъй като ние не можем да знаем каква е обективната реалност, намираща се извън самите нас, тогава не може да има никакъв обективен смисъл и в това, което ние пишем. **Следователно тълкуването няма за цел да се опитва да намери някакво обективно съществуващо нещо, което авторът на тълкуваният текст е поставил в текста, а просто означава, че ние описваме някакви идеи, които са възникнали в главата ни, докато сме чели този текст**. Което всъщност няма никакво значение, защото когато другите четат това, което ние сме написали, те няма да имат никакъв достъп до нашето собствено намерение. **Ето, това е цялата игра**. Само че тя е зловеща, защото всичките тези учени (както и членовете на малките групи) настояваха, че техните собствени любовни писма и връзки трябва да бъдат оценявани чрез едно правило: това, което те са имали намерение да кажат. Всяко безсмислено говорене относно съзидателното чуване „Да,“ **когато аз съм написал „Не“** няма да бъде признато в банката или при сключването на брака. И по този начин екзистенциализмът влезе у дома, за да изкукурига на Библията: „**Съществуването предшества същността. Това е - аз не намирам смисъл – аз го създавам. Библията е едно парче глина, а аз съм грънчарят. Тълкуването е създаване. Моето съществуване като субект придава**

същност на обекта. “ Не се смейте. Те са сериозни. Те все още са сериозни. Само че днес имат други имена.

Да защитавам яркостта на слънцето

В блатото на субективността дойде един професор по литература от университета във Виржиния, Е. Д. Хайрш. Четенето на неговата книга „Обоснованост в тълкуванието“ по време на моите години в семинарията приличаше на внезапно намиране на камък под краката ми в подвижните пясъци на съвременните идеи за смисъла. Подобно на повечето от водачите, които Бог изпрати по моя път Хайрш защитаваше очевидното. Той твърдеше: „**Да, съществува първоначален смисъл, който авторът е имал предвид, когато е писал. И да, солидното и вярно тълкуване търси това намерение в текста и предоставя добри основания за твърдението си, че вижда този първоначален смисъл.**“ Това ми изглеждаше толкова очевидно като слънцето в безоблачен летен ден. Това беше предположението на всички хора в ежедневието им живот, когато те говореха или пишеха.

Вероятно даже още по-важно, това изглеждаше учтиво и любезно. Никой от нас не иска нашите бележки, писма или контакти да бъдат тълкувани по начин, който е различен от намерението, с което те са направени. Следователно, обичайната учтивост и любезност или **Златното правило изискват ние да четем написаното от другите така, както искаме и другите да четат това, което сме написали ние.** Струва ми се, че голяма част от философското говорене за смисъла си е просто чисто лицемерие: Когато преподавам в университета аз подкопавам обективния смисъл, но у дома (и в банката) аз настоявам за него.

Аз не исках изобщо да участвам в тази игра. Това ми приличаше на тотално пропилян живот. Ако не съществува обосновано и вярно тълкуване, основаващо се на реално обективен, непроменим, първоначален смисъл на текста, тогава цялото ми същество казваше: „Нека да ядем, да пием и да се веселим. По никакъв начин нека да не се отнасяме към обучението така, все едно че то наистина е важно.“

Откритие – красотата на Христос, моята радост. Смъртта на Бога и смъртта на смисъла

Нещата започнаха да се подреждат. В един студен октомврийски следобед в далечната 1965 в колежа аз бях занесъл новия брой на списанието „Тайм“ в ъгъла на втория етаж на библиотеката и четях статията, отпечатана на заглавната страница: „**Бог мъртъв ли е?**“ (22.10.1965). Християни-атеисти като Томас Алистър отговориха: Да! Това не беше нова новина. Фредерик Ницше беше публикувал некролога 100 години по-рано: „Къде е Бог?...Аз ще ви кажа. Ние го убихме – вие и аз. Всички ние сме негови убийци...Бог е мъртъв. Бог остава мъртъв и ние го убихме.“ (*The quote is from aphorism 125 titled “The Madman,” in The Joyful Science, cited in Damon Linker, “Nietzsche’s Truth,” First Things 125 (August/September, 2002): 54; available online at <http://www.firstthings.com/ftissues/ft0208/articles/linker.html>.*) **Ницше платил скъпа цена за тази изповед: той прекарал последните 11 години от живота си като полудял и невменяем човек и умрял през 1900 г.**

Но храбрите „християни-атеисти“ от 1960-те не пресметнаха цената на това да се опитват да заемат мястото на Бога като супермени (както Ницше наричал такива хора). Силното питие на екзистенциализма развърза езиците на тези теолози, подобно на мъжете, седящи 5 реда зад нас в самолета, след като изпият твърде много бири. **Така самоубийственото твърдение, че Бог е мъртъв беше изречено отново.** А когато Бог е мъртъв, е мъртъв и смисълът на текстовете. Ако основата на обективната реалност умира, тогава писането и говоренето за обективната реалност умира. Всичко това е взаимно свързано.

Поради това, моето освобождение от лудостта на убиването на Бога през последните години от 1960-те доведе естествено в началото на 1970-те до освобождението ми от лицемерната празнота на тълкувателният субективизъм – от двуликото лице на представата, че няма никакъв обективен смисъл в което и да е изречение (с изключение на това изречение). **Сега вече бях готов за истинската работа в семинарията: да открия какво казва Библията за това как да НЕ пропиляе живота си.**

Научаването на „строгата дисциплина“ на четенето на Библията.

В това отношение невероятното много съм задължен на Даниел Фулър. Той преподаваше херменевтика – науката как да тълкуваме Библията. Той не само ме запозна с Нирш и че принуди да го чета точно, но и ме научи как да чета Библията с това, което Матю Арнолд е нарекъл „строга дисциплина.“ **Той ми показва очевидното: че стиховете в Библията не са наниз от перли, а са свързани във верига.** Авторите са създали еднакви образци на мисленето. Те разсъждавали: „*Елате сега, нека да разискваме заедно, казва Господ*“ (Ис.1:18). Това означава, че във всеки параграф на Библията читателят трябва да пита как всяка част се свързва с другите части, с цел да се каже едно съгласувано и разбираемо нещо. След това параграфите трябва да бъдат свързани помежду си по същият начин. А след това главите, после книгите и т.н. докато единството на Библията бъде намерено в нейните собствени текстове.

Чувствах се така, все едно че моят кафяв житейски път беше влязъл в овощна градина, в лозе, в градина с плодове, предизвикващи екстаз на ума, вълнение на сърцето и промяна на живота, които могат да бъдат откъсвани отвсякъде. **Никога не бях виждал толкова много истина и толкова много красота, кондензирани в толкова малко място.**

Както тогава, така и сега, Библията ми изглежда неизчерпаема. За това бях мечтал аз в болницата,

когато бях болен от мононуклеоза, когато Бог ме призова да служа на Божието Слово. Сега въпросът стана: „Какъв е Смисълът, Целта, Фокусът и Същността на това красиво и мимолетно виждане на божествената Истина?“

Мимолетно виждане на това защо съществувам аз и всяко нещо

Курс след курс парченцата заемаха своето място. Какъв дар бяха тези 3 години в семинарията! В заключителният курс с д-р Фулър, наречен „Единството на Библията“, над цялата Библия беше издигнато обединяващото знаме. Бог предопределил история за изкуплението, чиято последователност изцяло демонстрира Неговата слава, с цел възможно най-голям брой хора да имат историческите предпоставки, които са нужни, **за да породят тези предпоставки в тях най-пламенна обич към Бога.**

„Единственото нещо, което Бог прави през цялата история на изкуплението, **е да показва Своята милост по такъв начин, че най-голям брой хора през вечността да се наслаждават в Него с цялото си сърце, сила и разум.** Когато земята на новото творение се изпълни с такива хора, тогава Божията цел, демонстрирана в Неговата милост, ще бъде достигната... Всички събития от историята на изкуплението и техният смисъл са записани в Библията и те са в съгласие, като са свързани помежду си, за да допринесат за постигането на тази цел.“

В тези изречения се намираха семената на моето бъдеще. Движещата страст на живота ми беше вкоренена тук. Едно от семената се намираше в думата „слава“ - Божията цел в историята беше „да покаже изцяло Своята слава.“ Друго от семената се намираше в думата „наслада, възхищение“ - Божията цел беше Неговите хора „да се наслаждават в Него с цялото си сърце.“ **Страстта на живота ми беше да разбера, да живея, да преподавам и да проповядвам как тези две цели на Бога са свързани помежду си – наистина, как те не са две, а е една цел.**

Ставаше все по-ясно и по-ясно, че ако искам да стигна до края на живота си и **и да НЕ кажа** „Аз го пропилях!“, тогава ще е нужно да измина целия път, който върви нагоре, за да стигне до крайната цел на Бога и да се съедини с Него на това място. Ако животът ми трябваше да има една единствена, задоволяваща всичко и обобщаваща страст, това трябваше да е страстта на Бога. И ако Даниел Фулър беше прав, Божията страст трябваше да демонстрира Собствената си прослава и наслада в моето сърце.

След това откритие, целият ми живот беше посветен на преживяването, изследването и обясняването на тази истина. Всяка година това ставаше по-ясно, по-сигурно и по-взискателно. **Стана по-ясно, че Божията прослава и наслаждаването в Бога не са отделни категории.** Те се свързваха помежду си не като плод и животни, а като плод и ябълки. Ябълките са един вид плод. Безпределната наслада в Бога е един от начините за Неговата прослава. **Когато се наслаждаваме и възхищаваме от Бога, това Го прави извънредно ценен.**

Не пропилявай живота си. Един проповедник от 18-я век постави печата на откритието ми

По това време Джонатан Едуардс влезе в живота ми с най-мощното потвърждение на тази истина, която аз винаги считах, че е извън Библията. Това потвърждение беше мощно, защото ми показа, че то е вътре в Библията. Тъй като пиша това сега, през 2003 год., ние отбелязваме 300 год. от неговото раждане. Той е бил пастор и теолог в Нова Англия. (*Коментар: Нова Англия е най-северната област от Атлантическото крайбрежие на САЩ. Д.Пр.*) За мен той се превърна в най-важният мъртъв учител, освен Библията. Никой друг, освен Библията, не е формирал повече представата ми за Бога и за християнския живот, отколкото Джонатан Едуардс.

Благодаря на Бога, че Едуардс не беше си пропилял живота. Той умрял внезапно от некачествена ваксинация против едра шарка, когато бил на 54 години. Но той живял добре. Животът му е вдъхновяващ, поради неговия стремеж да не го пропилее и поради неговата страст към върховенството на Бога. Разгледайте някои от решенията, които той е написал малко след като навършил 20 години, за да усилва своя живот за славата на Бога.

- Решение № 5: Реших, никога да не губя нито минута време, а да го използвам по най-полезният начин, който е по силите ми.

- Решение № 6: Реших да живея с всичката си сила, докато съм жив.

- Решение № 17: Реших да живея така, **както ще ми се иска да бях живял, когато дойде време да умирам.**

- Решение № 22: Реших да положа усилия, за да придобия за себе си колкото се може повече щастие на другия свят, колкото са възможностите ми, с цялата сила, мощ, енергия, жар и несдържаност, на които съм способен или мога да доведе себе си до предела на силите си по всякакъв начин, който може да бъде измислен.

Последното Решение № 22 може да ни поразява като безсрамно егоцентрично и даже опасно, **ако не разберем дълбоката връзка в разума на Едуардс между славата на Бога и щастията на християните.** Несдържаността, която имал предвид била това, което Исус имал предвид, когато с други думи казал: „По-

добре е да извадиш окоето си, за да убиеш похотта и да отидеш на небето, отколкото да живееш в мир с греха и да отидеш в ада.“ (виж Мат.5:29). А по отношение на да стремежа му към собственото му щастие, имайте предвид, че Едуардс е бил абсолютно убеден, че да сме щастливи в Бога е бил начинът ние да Го прославяме. Това е била причината ние да бъдем създадени. Наслаждаването в Бога не е било само предпочитание или вариант за живеене; наслаждаването е било наше радостно задължение и то трябвало да е единствената страст в живота ни. Следователно, да решим да увеличим до максимум нашето щастие в Бога, означавало да решим да Го показваме, че по-славен, отколкото другите източници на щастие. **За Едуардс стремежът към щастие в Бога и прославянето на Бога са били едно и също нещо.**

Великото започна да се подрежда за мен

Вижте как Едуардс обяснил това. Когато бил само на малко повече от 20 години, той проповядвал една проповед със следната основна тема: „**Божиите хора са проектирани за непознато и невъобразимо щастие.**“ А текстът от Библията, по който е разсъждавал в тази проповед е бил „И още не е станало явно какво ще бъдем“ (1Йон 3:2).

Славата на Бога не се състои само в това, създаването да долавя Божиите съвършенства: защото създаването може да долавя силата и мъдростта на Бога, но въпреки това да не изпитва никаква наслада в тях, а да ги ненавижда. **Онези същества, които постъпват така, не прославят Бога.** Нито пък прославянето на Бога се състои специално в говоренето за Неговите съвършенства: защото думите са безполезни за всичко друго, освен да изразят гледната точка на ума. Следователно, славата на Бога се съдържа във възхищението и радостта на творението и в ликуването в манифестацията на Неговата слава и превъзходство...Следователно, същността на прославянето...на Бога се съдържа в радването на творението в Божиата манифестация на Неговата красота, която е радостта и щастие, за което говорим. Така ние виждаме, че най-после стигнахме до следното: че край на творението е, че Бог може да предава щастие на творението; **защото ако Бог е създал света така, че Той да бъде прославян в творението, Той е създал хората така, че те да могат да се радват в Неговата слава: защото на нас ни беше показано, че радостта и прославата са едно и също нещо.** (*Коментар: в Библията пророк Авакум се абстрахира от външните условия, в които живее и се концентрира в радостта в Господа: „Даже да не цъфти смокинята, нито да има плод по лозите, трудът на маслината да се осуши и нивите да не дадат храна, стадото да се премахне от кошарата и да няма говеда в оборите, аз пак ще се веселя в Господа, ще се радвам в Бога на спасението си. Йехова Господ е силата ми; Той прави краката ми като краката на елените и ще ме направи да ходя по височините му“ (Ав.3:17-18) Д.Пр.)*

По този начин великото нещо се подреди за мен – откритието. За какво е животът? Каква е неговата цел? Защо съществувам аз? Защо съм тук? За да бъда щастлив? Или за да прославям Бога? Неизречена от години, в мен съществуваше представата, че щастие и прославата са взаимно несъвместими и противоположни. Аз считах, че човек или прославя Бога или се стреми да бъде щастлив. Първото ми се струваше абсолютно правилно; второто ми се струваше, че е абсолютно неизбежно. И поради това дълго време бях объркан и разочарован.

Сложността на проблема се състоеше в това, че мнозина, които изглеждаше, че в начинът си на мислене поставят ударението върху прославянето на Бога, не изглеждаше, че се радват много в Него. А много от хората, които изглеждаше, че се радват в Бога имаха непълноти в мисленето си за Неговата слава. **Но сега тук беше най-великият ум в ранните САЩ, Джонатан Едуардс, който казваше, че Божиата цел за моя живот е аз да имам страст за Божиата слава и да имам страст за моята радост в тази слава и че тези две страсти всъщност са една и съща страст.**

Когато видях това, аз разбрах, най-после, какво представлява пропилияният живот и как трябва да го избягвам.

Бог ме е създал – както и вас – да живеем с една единствена, всеобхватна и променяща всичко страст - страстта да прославяме Бога, като се радваме и демонстрираме Неговото върховно съществуване във всички сфери на живота. Както радването, така и демонстрирането са от решаващо значение. **Ако се опитваме да демонстрираме върховенството на Бога без да се радваме в него, ние ще демонстрираме повърхностно лицемерие и създаваме в другите хора презрение, насмешка или законичество.** А ако искаме да се радваме в Божието върховенство, **но не го демонстрираме**, за да го видят другите и да се възхитят, ние измамваме себе си, защото белегът на Божиата очароваща радост трябва да прелива от нас и да се разширява чрез навлизането ѝ в сърцата на другите хора около нас. Пропилияният живот е живот без страст към върховенството на Бога във всички неща заради радостта на всички хора.

Библията е кристално ясна: Бог ни е създал за Неговата прослава. Господ казва така: „*Доведете синовете Ми отдалече и дъщерите Ми - от края на земята, всеки, който е наречен с Моето име, които създадох за Моя прослава*“ (Ис. 43:6-7 – мой превод). **Животът е пропилян, когато ние не живеем за прославата на Бога.** И аз имам предвид целия живот. Всичко е създадено за Неговата прослава. Това е причината, поради която Библията слиза до такива подробности за яденето и пиенето. „*Каквото и да ядете или пиете, или каквото и да вършите, правете го за славата на Бога*“ (1 Кор. 10:31 – мой превод). Ние

пропиляваме живота си, когато не вплитаме Бога в нашето ядене и пиене, и във всяко друго нещо, чрез радването си и чрез демонстрирането на Неговото върховенство.

Какво означава да прославяме Бога? Това може да се превърне в опасно изкривяване, ако не сме внимателни. Прославянето прилича на думата украсяване. Украсяването обикновено означава „правя нещо по-красиво, отколкото то е,“ подобрявам неговата красота. Това категорично не означава този смисъл, който влагаме ние в прославата на Бога. **Бог не може да бъде направен по-славен или по-красив, отколкото Той е. Той не може да бъде подобрен,** „*нищо на Него му е служено чрез човешки ръце, все едно че Той се нуждае от нещо*“ (Деян. 17:25 – мой превод). **Прославянето не означава да добавяме повече към славата на Бога.** Прославянето прилича повече на думата „увеличавам, усилвам.“ Но тук също можем да направим грешка. Увеличаването има две ясно различни значения. По отношение на Бога едното значение е „почит, преклонение“, а другото е „злонамерено.“ Вие можете да увеличавате като телескоп или като микроскоп. Когато увеличавате нещо с микроскоп, вие правите нещо, което е микроскопично малко да изглежда по-голямо, отколкото то е всъщност. По този начин една пращинка може да изглежда като чудовище. Да се опитваме да увеличаваме Бога по този начин е злонамерено, отвратително и порочно.

Но когато увеличавате като телескоп, вие правите нещо далечно и невъобразимо голямо да изглежда такава, каквото то всъщност е. С космическият телескоп „Хъбъл“ незначителните галактики в небето бяха разбулени като милиарди огромни звезди, каквито те всъщност са. **Увеличаването на Бога по този начин е поклонение и отдаване на почит на Бога.**

Ние пропиляваме живота си, когато не се молим, не мислим, не мечтаем, не планираме и не работим за увеличаването на Бога във всички сфери на живота. Бог ни е създал за това: да живеем живота си по начин, който да Го прави да изглежда велик, красив и безкрайно ценен, каквато Той наистина е. В нощното небе на този свят на повечето хора Бог им изглежда, ако изобщо Го виждат, като нищожна светлинка сред светлината на небето на тъмнината. Но Той ни е създал и ни е призовал да Го направим да изглежда такъв, какъвто Той всъщност е. **Това е смисълът на истината, че ние сме създадени по образа на Бога.** Ние сме създадени, за да показваме на хората какъв всъщност е Той.

Дали да бъдем обичани, означава бъдем надценени?

Очевидно, за много хора това не е акт на любов. Те не се чувстват обичани, когато им бъде казано, че Бог ги е създал за Своя прослава. Те се чувстват използвани. Това е разбираемо, ако се вземе предвид начинът, по който любовта е почти напълно изопачена в нашия свят. За повечето хора, да бъдеш обичан означава да бъдеш надценен. Почти всичко в нашата Западна култура обслужва това изопачаване на любовта. Ние сме учени по хиляда начини, че любовта означава повишаване на самочувствието на обичания човек. *(Коментар: Даже казваме, че „любовта е съпътствие.“ Д.Пр.)* Любовта помага на някои хора да считат, че те са добри хора. Любовта предоставя на някой огледало и му помага да харесва това, което вижда в огледалото.

Но не това е смисълът, който Библията влага в любовта на Бога. **Любовта означава да правиш това, което е най-добро за обичаният човек.** Но превръщането на самите себе си в обект на нашата най-голяма любов не е най-доброто за нас. **Всъщност, това е смъртоносно извращение.** Ние сме направени да виждаме и да вкусваме Бога – вкусвайки Него, да бъдем върховно задоволени и по този начин да разпространяваме навсякъде по света ценността на Неговото присъствие. Да не показваме на хората изцяло задоволяващият ни Бог – това означава, че не ги обичаме. Да ги правим те да се чувстват добре от себе си, когато те са създадени да се чувстват добре от виждането на Бога, прилича на това, да заведем някои хора на Алпите и да ги затворим в стая без прозорци, която е пълна с огледала.

Патология край Великия каньон

Истинските чудесните моменти на радост в този свят не са моментите на самодоволство, а моментите в които ние забравяме за себе си. Патология е да стоим на края на бездната на Великия каньон и да размишляваме за собственото си величие. *(Коментар: Патология – болестно състояние на организма. Д.Пр.)* В такива моменти **ние сме правени да приемаме великолепната радост, която влиза отвън вътре в нас.** И всеки от тези редки и скъпоценни моменти в живота – край Каньона, пред Алпите, под звездите – е едно ехо от едно много по-величествено съществуване – **от славата на Бога.** Поради това Библията казва: „*Небесата провъзгласяват славата на Бога и небето отгоре оповестява делото на ръцете Му*“ (Пс. 19:1 – мой превод).

Понякога хората казват, че не могат да повярват, че ако има Бог, Той ще проявява интерес към такава малка пращинка от реалността, наречена човечество на планетата Земя. Те казват, че вселената е толкова необятна, че това превръща човека в изцяло незначителен. Защо би трябвало Бог да си прави труда да създава такава микроскопична частичка, наречена земя и човечество, и после да се забърква с нас?

Зад този въпрос се намира фундаменталния неуспех да се разбере за какво всъщност е създадена вселената. **Вселената е демонстрация на величието на Бога, а не на незначителността на човека.** Бог е

направил човека да е малък, а вселената – голяма, за да каже нещо за Себе си. И Той ни казва това нещо на нас, за да се научим и да се радваме – да научим, че Той е безгранично велик, могъщ, мъдър и красив. Колкото повече информация изпраща телескопът „Хъбъл“ до нас за неизмеримите дълбочини на космоса, толкова повече ние трябва да се удивляваме от Бога. Огромната разлика между нашите размери и размерите на вселената са притча за огромната разлика между нас и Бога. И това е едно подценяване, но неговата цел не е да ни омаловажи, а да прослави Него.

Смисълът на обичта към хората е да ги насочваме към Бог, който ни задоволява с всичко

А сега да се върнем обратно при това, какво означава да бъдем обичани. Представата за това е била почти изцяло изопачена. Любовта е свързана показването на Божията слава, която дава живот и особено – Божията милост на умиращия човек. Да, както ще видим, ние показваме Божията слава по стотици практични начини, в които се включва загрижеността за храната, дрехите, подслона и здравето на човека. Това е имал предвид Исус, когато е казал: „Нека свети вашата светлина пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата“ (Мат. 5:16).

Всяка добра работа трябва да е разкриване на Божията слава. Това, което превръща доброто дело в акт на любовта не е самият акт, а страстта и саможертвата да направим Самият Бог да бъде познат като славен. Ако липсва целта да показваме Бога, това означава, че не обичаме, защото Бог е това, от което най-дълбоко се нуждаем. А да имаме всичко друго, но да нямаме Бога означава, че накрая ще загинем. Библията казва, че вие можете да раздадете на бедните хора всичко, което притежавате и даже да предоставите тялото си да бъде изгорено като жертвоприношение, но да нямате любов. Ако не насочвате хората към Бога, за да получат те вечната радост, вие нямате любов. Вие пропилявате живота си.

Дали вечният живот е небе, пълно с огледала?

А сега се замислете какво означава това за Божията любов. Как ще ни обича Бог? Простата логика ни дава отговора: Бог ни обича най-добре, като ни дава най-доброто, за да му се наслаждаваме вечно – Бог ни дава Себе си, защото Той е най-доброто. Но ние не зависим само от логиката. Библията ясно казва това: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16). Бог ни обича, дарявайки ни с вечен живот, който е заплатен с жертвата на Неговия Син, Исус Христос. А какво е вечният живот? Дали той е да имаме вечно високо мнение за самите нас? Дали вечният живот е небе, е пълно с огледала? Или със сноуборди, или с безалкохолни напитки, или с чернооки девизици?

Не, Исус ни казва точно какво представлява вечния живот: „Това е вечният живот, те да познаят Теб, единственият истински Бог и Исус Христос, Когато Ти си изпратил“ (Йоан 17:3). Какво е вечният живот? Това е да познаваме Бога и Неговият Син, Исус Христос. Нищо друго не може да задоволи душата. Душата е направена да стои в страхопочитание и благоговение през Личността, пред която единствено заслужава да благоговеем. Всички герои са сенки на Христос. Ние обичаме да се възхищаваме от тяхното превъзходство. (Коментар: Замислете се преклонението на хората пред „моцните“ на различни светии? Исус не заслужава ли несравнимо по-голяма прослава от прославата, която отдаваме на светиите? Какво са светиите, ако го нямаше Исус? Какво е даже Дева Мария, ако го нямаше Исус? Кой от двамата е по-важен? Той или тя? Д.Пр.) Колко повече ние ще бъдем задоволени от единствената Личност, която събира в себе си цялото превъзходство и олицетворява всички умения, таланти, цялата сила и брилянтност, схватливост и доброта. Ето това се опитвах да кажа. Бог ни обича чрез това, че ни освобождава от оковите на егото, за да можем вечно да се наслаждаваме на това, че Го познаваме и Му се възхищаваме.

Или разгледайте начинът, по който апостол Петър е казал това: „И Христос страда веднъж за греховете, Праведният за неправедните, за да може Той да ни отведе при Бога“ (1Пет.3:18 – мой превод). Защо Бог изпрати Исус Христос да умре за нас? „За да може Той да ни отведе при Бога“ - при Себе си. Бог изпратил Христос да умре, с цел ние да можем да се върнем у дома при задоволяващият ни с всичко Отец. Ето, това е любовта. Божията любов към нас се изразява в това, че Той прави това, което само Той трябва да направи, плащайки Самият Той най-високата цена, за да можем ние да имаме удоволствието вечно да Го виждаме и да Го вкусваме.

Ако това е вярно, както псалмистът казва на Бога: „В твоето присъствие има пълнота от радост; в дясната ти ръка са удоволствия от сега до вечността“ (Пс.16:11 – мой превод), тогава какво трябва да прави любовта? Тя трябва да ни спаси от нашата пристрастеност към самите нас и да ни отведе, променени, в присъствието на Бога.

Дали ние сме използвани?

Това е въпросът, чрез който трябва да провери, дали вие сте всмукан в извратената представа на света за любовта: Ще се чувствате ли повече обичан от Бога, ако Той прави много за вас, или ще се чувствате повече обичан от Него, ако Той ви е освободил от игото на егоизма, за което Той е платил огромна цена, с цел вие да се наслаждавате, правейки вие вечно много за Него?

Да предположим, че вие отговорите: „Искам да бъда освободен от егоизма и да бъда изпълнен с радост в Бога; искам да се наслаждавам, правейки много за Бога, а не за себе си. И искам пълнотата на моята радост да трае вечно.“ Ако отговорите по този начин, тогава вие имате отговор и за страхът, за който споменах по-рано – че вие просто сте били използван от Бога, когато Той ви е създал за Своята прослава. **Сега виждаме, че създавайки ни за Своята прослава, Той ни е създал за нашата най-възвишена радост. Той е най-прославян в нас, когато ние сме най-задоволени в Него.**

Бог е единственото същество във вселената, за което самовъзвеличаването е най-любещият акт. Всяко друго същество, което възвеличава себе си, отвлича вниманието ни от това, от което най-много се нуждаем – от Бога. **Но ако Бог възвеличава Себе си, Той привлича вниманието ни точно към това нещо, от което ние се нуждаем за нашата радост.** Ако великите картини можеха да говорят и ви видеха, че вървите в картинната галерия и гледате към пода, те щяха да извикат: „Гледай! Гледай към мен. **Аз съм причината ти за да си тук.**“ А когато погледнете към тях и са зарадвате на красотата на картината заедно с хората около вас, радостта ви ще бъде пълна. Нямаше да се оплаквате, че картините би трябвало да бъдат мълчаливи. Те са ви спасили от това да пропиляете посещенията си в картинната галерия. По същият начин нито едно дете не се оплаква: „Аз бях използван,“ когато баща му се наслаждава да направи детето си щастливо със собственото си присъствие.

Най-накрая свободен да прегърна единствената страст, заради която съм бил създаден

С тези открития сега аз се чувствах щастлив да потвърдя Божията цел за моя живот, разкрита в Библията. Не трябваше да се страхувам, че трябва да избирам между това, което е правилно и онова, което е неизбежно – между стремежът към Неговата слава и стремежът към моята радост. Бях свободен да изживявам единствената страст за Божието господство във всички неща, за радостта на всички хора. Аз бях спасен от пропиляването на живота си. Сега живота можеше да има върховен смисъл – същият смисъл, който има Божият живот: радост и демонстриране на Неговото величие.

Бях свободен да прегърна края на моето старо търсене: Смисълът, Целта, Фокусът и Същността на всичко това. Той беше реален. Той беше обективен. Той беше там. И той беше вкоренен в самата същност на самия Бог. Той е славен, красив и великолепен в Своите многообразни съвършенства. **Те са безкрайни, вечни и непроменими.** Те са Истината, Справедливостта, Добротата, Мъдростта, Силата и Любовта. Преливайки от самата Негова същност идва целта на нашето съществуване. Божията страст за Неговата прослава ражда нашата страст да Го прославяме. **Това е единствената, всеобхватна и променяща всичко причина за нашето съществуване: страстта да се радваме и да демонстрираме Божието върховенство във всички неща, за да се радват всички хора.**

Бог ни е създал да живеем с единствената страст – радостно да даваме израз на Неговото върховно съществуване във всички сфери на живота ни. **Проваленият живот е животът, в който липсва тази страст.** Бог ни призовава да се молим, да мислим, да мечтаем, да планираме и да работим не за своя прослава, а за прославата на Бога във всяка част от живота ни.

Сега влиза славата на Исус Христос

След 11.09.2001 аз виждам все по-ясно от всякога, колко важно е да се радваме изрично в превъзходството на Христос, разпънат на кръста заради грешните хора и възкръснал от смъртта. Христос задължително трябва да е във фокуса на нашето говорене за Бога. Неприемливо е в днешните времена на плурализма да говорим за славата на Бога по неясни начини. **Бог лишен от Христос не е Бог.** А такъв Бог, който е лишен от Христос, не може да спасява или да задоволява душата ни. *(Коментар: А това означава, че нито Мохамед, нито Буда, нито която и да е друга религия може да ни спаси. Д.Пр.)*

Да вървим след Бог, в който няма Христос – както и да бъде наричан този Бог или неговата религия – ще бъде провален живот. **Бог в Христос е единственият истински Бог и е единственият път към радостта.** Всичко, което съм казал, сега задължително трябва да бъде свързано с Христос. Връщаме се обратно при надписът на старата табелка в нашата кухня: „**Ще остане само това, което е извършено за Христос.**“

За да ни доведе до това най-висше и и най-трайно от всички удоволствия, Бог е създал Своя Син, Исус Христос - кървавото зрелище на жертвоприношението и смъртта на невинният. **Това е цена, която е платена за да бъдем спасени от пропиляния живот.** Вечният Син на Бога „не счете, че равенството с Бога е нещо, за което трябва да е алчен, а направи Себе си нищожен.“ Той взе „образа на слуга“ и беше роден „подобен на хората...Той смири Себе си, като стана покорен до смърт, даже до смърт на кръст“ (Фил.2:6-8 – мой превод).

Всички неща са направени за Него

Този Исус е бил и е реален и исторически човек, в който „*обитава телесно цялата пълнота на Божеството*“ (Кол. 2:9). Понеже Той е „Бог от Бог, Светлина от Светлина, самият Бог от самият Бог,“ както се казва в древното Никејско Кредо и тъй като Неговата смърт и възкресение са централният акт на Бога в историята, не е изненадващо да чуем, че Библията казва: „*Всички неща бяха създадени чрез Него и за Него*“

(Кол. 1:16 - мой превод). **За Него! Това означава за Неговата слава.** Кое то също означава, че всичко, което казахме до тук относно това, че Бог ни е създал за Неговата слава, освен това означава, че Той ни е създал и за прославата на Своя Син.

В молитвата Си в Йоан 17, първото нещо, за което се моли Исус е: „*Отче, настана часът; прослави Твоят Син, за да може Синът да Те прослави*“ (Йоан 17:1 – мой превод). От превъплъщението до сега, изкупителната работа на Исус е радостно прославяна от грешните хора, единствено чрез прославата на възкресения Бог-Човек, Исус Христос. Неговата кървава смърт е пламтящият център на Божията слава. **Няма друг начин да прославяме Бога, освен чрез Синът.** Всички обещания за радост в Божието присъствие и за удоволствията, намиращи се в дясната Му ръка, идват до нас единствено чрез вярата в Исус Христос.

Ако ние отразяваме Исус, ние отразяваме Бог

Исус е проверката на истината за реалността за всички хора и религии.

Той е казал ясно: „*Който отхвърля Мен, отхвърля Онзи, Който ме е изпратил*“ (Лука 10:16). **Хората и религиите, които отхвърлят Христос, отхвърлят Бога.** Дали другите религии познават истинския Бог? Тестът е следният: дали те отхвърлят Исус като единственият Спасител на грешните хора, който беше разпънат на кръста и възкресен от Бога от смъртта? Ако Го отхвърлят - те не познават Бога по спасяващ начин.

Това е имал предвид Исус, когато казал: „*Аз съм пътят, истината и животът.. Никой не отива при Отца, освен чрез Мен*“ (Йоан 14:6). Или когато казал: „*Който не почита Синът, не почита Отца, Който Го е изпратил*“ (Йоан 5:23). Или когато казал на фарисеите: „*Ако Бог беше вашия Отец, вие щяхте да ме обичате*“ (Йоан 8:42). Това е имал предвид апостол Йоан, когато е казал: „*Всеки, който се отрича от Сина, се отрича и от Отца. А който изповяда Сина, има и Отца*“ (1Йоан 2:23 – мой превод) Или когато е казал: „*Всеки, който върви напред и не стои в учението на Христос, няма Бог*“ (2 Йоан 9).

Няма никакъв смисъл в придаването на романтичен характер на другите религии, които отхвърлят божествената природа и спасителната работа на Христос. Те не познават Бога. А хората, които вървят след тях трагично пропиляват живота си.

Ако виждаме и вкусваме от славата на Бога, ние трябва да виждаме и да вкусваме от Христос. Защото Христос е „*образът на невидимия Бог*“ (Кол.1:15). Или казано иначе, ако ще прегърнем славата на Бога, ние задължително трябва да прегърнем и Евангелието на Христос. Причината за това не е, само защото ние сме грешни хора, а и защото самият този Спасител е най-пълната и най-красива демонстрация на славата на Бога. Той купува нашето незаслужено и вечно удоволствие и се превръща в наше желано от всички и вечно Съкровище.

Евангелието е Добрата новина за славата на Христос

Така е формулирано Евангелието. Когато бъдем обръщани чрез вяра в Христос, това което виждаме с очите на сърцата си е „*светлината на евангелието на славата на Христос, Който е образът на Бога*“ (2 Кор. 4:4 – мой превод) Евангелието е Добрата новина за всепобеждащата красота. Или както е казал Павел, то е добрата новина за „*славата на Христос.*“ Когато прегърнем Христос, ние прегръщаме Бога. Ние виждаме и вкусваме Божията слава. **Няма никакво вкусване на Божията слава, ако не я виждаме в Христос.** Това е единственият прозорец, през който грешният човек може да види лицето на Бога и да не бъде изпепелен.

Библията казва, че когато Бог осветлява сърцето ни при обръщането, Той ни дава „*светлината на познаването на Божията слава в лицето на Исус Христос*“ (2Кор.4:6 – мой превод). Ние или виждаме славата на Бога „*в лицето на Исус Христос,*“ или изобщо не я виждаме. А „*лицето на Исус Христос*“ е красотата на Христос, която достига връхната си точка на кръста. Окървавеното лице на разпнатия (и триумфиращ) на кръста Христос е лицето на славата на Бога. Това, което някога беше глупост, за нас става наша мъдрост, наша сила и наша гордост (1Кор.1:18, 24).

Животът е пропилян, ако не грабнем славата на кръста, ако не я обичаме много заради съкровището, което тя е и не се прилепваме към нея като най-висшата цена на всяко удоволствие и най-дълбокото утешение във всяка болка. На това е посветена следващата глава.

Глава 3

Да се хвалим единствено с Кръста – блестящият център на Божията слава

Противоположното на пропиляния живот е да живеем единствено чрез страстта, която величае Бога и задоволява душата. Добре изживяният живот трябва да величае Бога и да задоволява душата, защото Бог

ни е създал за това (Ис. 43:7; Пс.90:14). Това беше доказано в гл.2. А „страст“ е правилната дума (или ако предпочитате, наречете го „ревност, старание, увлечение, жар, плам, искреност“), **защото Господ ни заповядва да Го обичаме с цялото си сърце (Мат.22:37), а Исус ни напомня, че Той ще изплие от устата си хладните и равнодушни хора (Откр.3:16).**

Обратното на пропиляването на живота си е да живеете с една единствена, задоволяваща страст за господството на Бога във всички неща. *(Коментар: Според прочутият датски философ Сьорен Киркегаард, най-трудното нещо за човека е да избере едно единствено нещо. Каквото и да е то, но да е само едно. До същият извод стига и френски философ Буриден с прочутата си басня за „Буриденовото магаре“: Едно магаре е вързано здраво с дълго въже, което му позволява да достига до две срещуположно разположени купи сено. То тръгва към едната от тях, за да се нахрани, но малко преди да стигне до нея поглежда към другата купа сено, решава, че тя е по-хубава, обръща се и тръгва към нея. Малко преди да стигне до втората купа то се обръща назад, поглежда първата купа сено, решава че тя е по-хубава и тръгва към нея. След като това се повтори многократно, без магарето да може да реши коя от двете купи сено избира, то умира от глад, при наличието на толкова много храна. Д.Пр.)*

Колко сериозна е фразата „една единствена“? Може ли в живота наистина да има толкова голяма „една единственост“ на целта? Могат ли работата, почивката, взаимоотношенията, яденето, любенето и служението - могат ли всички неща наистина да произтичат от една единствена страст? Съществува ли нещо достатъчно дълбоко, достатъчно голямо и достатъчно силно, за да задържа заедно всички тези неща? **Възможно ли е в сексът, колите, работата, воюването, смяната на памперсите и плащането на данъците да има единство, което величае Бога и задоволява душата?**

Този въпрос ни отвежда точно до същото място, където бяхме в края на гл. 2 – при смъртта на Исус на кръста. Ние свършихме там, защото живеенето за прославата на Бога трябва да означава живеене в славата на разпънатият Христос. Христос е образът на Бога. Той е обобщението на Божията слава в човешка форма. **А Неговата красота свети най-ярко в неговият най-тъмен час.**

Притиснати сме от Библията да знаем едно нещо

Ние сме доведени до същото кърваво място и до въпроса за единствената страст. Библията ни тласка в тази посока. Например, апостол Павел е казал, че неговият живот и служение са били фокусирани в една единствена цел, защото **„Бях решил да не знам между вас нищо друго, освен Исус Христос и то разпънатият Христос“ (1Кор.2:2 – мой превод).** **Това е удивително, като се замислите за цялото многообразие от неща, които Павел фактически е направил и за които е говорил.** Трябва да има смисъл в който **„Исус Христос и то разпънатият Христос“** е основата и обобщението на всичко друго, което той казва. Той ни подтиква да видим живота си, живян с един единствен фокус и кръстът на Христос да бъде този фокус.

Не е нужно да знаете много неща за живота си, за да направите трайна промяна в света. **Но трябва да знаете няколко големи неща, които са важни, може би само едно и после да имате желанието да живеете за тези важни неща и даже да умрете за тях.** Хората, които правят трайна промяна в света не са хората, които са били подвластни на много стремежи, а са били подвластни на една велика цел. Ако искате живота ви да бъде значим, ако искате малките вълнички, създавани от камъчетата, които хвърляте във водата да се превърнат във вълни, които стигат до края на света и влизат във вечността, не е нужно да имате висок коефициент на интелигентност. Не е нужно да имате добър външен вид, или да сте богат, или да произлизате от прекрасно семейство, или да сте се учили в прекрасен университет. Вместо това, трябва да знаете няколко огромни, величествени, непроменими, очевидни, прости и славни неща – или едно велико и всеобхватно нещо и да бъдете възпламеняван от тях.

Трагедия в развитието

Може да не сте сигурен, че искате живота ви да предизвика промяна. Може би не се тревожите много за това, дали правите трайна промяна в полза на нещо велико. Вие просто искате хората да ви харесват. Вие ще бъдете доволен просто хората да бъдат около вас. Или ако можете да имате добра работа и добра съпруга, или съпруг и две добри деца, хубава кола, дълги почивни дни и няколко добри приятели, забавно прекарване на времето като пенсионер и бърза и лесна смърт, и никакво отиване в ада – ако можехте да имате всичко това (даже без да имате Бога) – вие щяхте да сте доволен. **Това е трагедия в развитието. Това е пропилян живот.**

Животът и смъртта на тези хора не са били никаква трагедия

През април 2000 Руби Илайсън и Лаура Едуардс бяха убити в Камерун, Западна Африка. Руби била над 80 годишна. През целия си живот живяла сама, посвещавайки го на едно велико нещо – да направи Исус Христос известен сред хората, до които Той не достигнал, сред бедните и болните. Лаура била вдовица, лекарка, почти 80 годишна и служела заедно Руби в Камерун. Спирачките на колата им отказали за работят, колата им паднала в една пропаст и двете умрели моментално. Попитах моята църква: „Това било ли е трагедия?“

Два живота, движени от една велика страст – да бъдат изразходвани в неизвестна служба на страдащи

бедни хора заради прославата на Исус Христос – даже 20 години след като хората от тяхното поколение са се пенсионирали – да пожертват живота си заради дреболии. **Не, това не е била трагедия. Това е прослава. Тези животи не са били пропилены. И тези животи не са били загубени.** „Който изгуби живота си заради Мен и заради благовестието, ще го спаси“ (Марк.8:35)

Една американска трагедия: как да не завършваме живота си

Ще ви кажа какво е трагедията. **Ще ви покажа как да пропилеете живота си.** Вижте една история, поместена в броя на списание „Рийдър Дайджест“ от февруари 1998, в която се разказва за една двойка, „които се пенсионирали рано от работата си в североизточната част на САЩ преди 5 години, когато той бил на 59, а тя на 51 години. Сега те живеят в Пинта Горда, Флорида, където обикалят със своята 9-метрова каравана, играят „софтбол“ и колекционират мидени черупки.“ В началото, когато прочетох статията, аз си помислих, че това е шега. Че е пародия на темата „Американската мечта.“ Но не беше пародия. Трагично е, че това е била мечтата: Да стигнете до края на живота си – на вашият единствен и скъп, дарен ви от Бога живот – и да позволите последната велика работа в живота ви, преди да дадете отчет пред вашия Създател, да бъде следната: да играете софтбол и да колекционирате мидени черупки. Представете си тези двама човека пред Христос във великият ден на Съда: **„Виж, Господи. Виж моите черупки.“** Това е трагедия. Днес хората прахосват милиарди долари за да ви убедят да прегърнете тази трагична мечта.

Противопоставяйки се на това, аз протестирам: не приемайте това предложение. Не пропилявайте живота си.

Да си представим, че аз съм вашият баща

Сега, когато пиша тази книга, аз съм на 57 години. Докато месеците отминават, аз срещам все повече и повече хора, които са достатъчно млади, за да ми бъдат синове и дъщери. Може би и вие сте в тази категория. Аз имам четирима сина и една дъщеря. **Малко неща, ако въобще ги има, ме изпълват с по-силен копнеж през тези месеци и години, отколкото копнежът децата ми да не пропилят живота си, стремежки се към някакъв съдбоносен успех.**

Този копнеж се предава много лесно на вас, особено ако вие сте на възраст около 20-те или 30-те години. Гледам на вас така, все едно че вие сте мой син или дъщеря и в тези страници ви моля като баща – може би като баща, който ви обича много или като баща, какъвто вие никога не сте имали. Или бащата ви никога не е имал виждането за вашия живот, като видението, което имам аз за вас – и което Бог има за вас. Или баща ви е имал мечта за вас, но тя е била за пари и за обществено положение. Гледам през тези страници и ви виждам като синове и дъщери и ви умолявам: **Желайте животът ви да е посветен на нещо велико! Мечтайте животът ви да има вечна значимост. Искайте това! Не вървете по инерция през живота без да имате някаква страст.**

Обичам видението на Луи Гиглио

Едно от вдъхновенията за да напиша тази книга, беше участието ми в конференциите на студентите и на младите хора, наречени „Страст '97“, „Страст '98“, „Страст '99“, ЕДИН ДЕН(2002) и ЕДИН ДЕН(2003). Воден от Христос, искрящият контакт зад тези семинари и събрания за мобилизиране на мисионери, беше Луи Гиглио. Той призовава младите хора да направят „Декларация 268.“ Номерът идва от Ис.26:8: „*Да, Господи, влизайки в пътят на Твоите закони, ние Те чакаме; Твоето име и прослава са желанието на сърцата ни*“ (мой превод). Първо изречение на „Декларацията“ казва: „*Тъй като съм създаден от Бога и за Неговата слава, аз ще Го величая като мой отговор на Неговата огромна любов. Моето желание е да направя познаването и радостта ме в Бога да бъдат страстният стремеж на живота ми.*“

Това виждане за живота предлага на студентите и на младите хора много повече, отколкото предлага празнотата на обикновения успех или оргията на пролетната ваканция. В това виждане има не само тяло, но и душа. Не просто душа, а душа със страст и с желание. Не само желание да бъдеш харесван или да играеш софтбол или да колекционираш мидени черупки. Тук има желание за нещо безкрайно велико, красиво, ценно и задоволяващо – името и славата на Бога - „*Твоето име и прослава са желанието на сърцата ни.*“

Това е в съгласие с всичко, което написах в миналата глава и се отнася за идващото поколение. Това е, заради което живях да науча и бленувам да опитам. **Всъщност, това е мисията на живота ми и на църквата в която служа: „Ние съществуваме, за да разпространяваме страстта за върховенството на Бога над всички неща, за радостта на всички хора чрез Исус Христос.“** Не е нужно да казвате това така, както го казвам аз или както го казва Луи Гиглио. **Но каквото и да правите, открийте фокусираната в Бога, възхваляващата Христос, наситената с Библията страст на живота си и открийте вашият начин да казвате това и да живеете за нея, и да умрете за нея. И ще направите промяна, която ще е трайна. Вие няма да пропилеете живота си.**

Човекът, чиято единствена страст превърна всичко останало в боклук

Вие ще бъдете като апостол Павел, който, както видяхме по-рано е казал, че не иска да знае „нищо друго, освен Исус Христос и то разпънатият Христос“ (1Кор.2:2 – мой превод). Никой не е имал по-

фокусирано виждане за живота си отколкото е имал Павел. Той можел да каже това по много на брой различни начини. Можал да каже: „*Не се скъпя за живота си, нито ми се свида за него, стига само да завърша пътя си и служението, което приех от Господ Исус, да свидетелствам за евангелието на Божията милост*“ (Деян. 20:24 – мой превод). Само едно нещо е важно: „*Аз няма да пропиляя живота си! Ще завърша моя път и ще го завърша добре. Ще изобразявам Евангелието на Божията милост във всичко, което правя. Ще тичам в моето надбягване до края.*“ Или би могъл да каже: *Каквато и придобивка да имах, сметох я за загуба, за да познавам Христос. Наистина, сметох всяко нещо като загуба, заради изненадващата ценност на познаването на Христос Исус, моят Господ*“ (Фил.3:7-8 – мой превод) **Едно нещо е важно: Познайте Христос и спечелете Христос. В сравнение с това, всичко друго е боклук.**

Коя е единствената страст в живота ви, в сравнение с която всичко друго изглежда като боклук? О, дано Бог ми помогне да събудя във вас една единствена страст към единствената велика реалност, която ще ви развърже и ще ви освободи от малките мечти и ще ви изпрати, за славата на Христос, във всички сфери на светския живот и при всички хора на земята.

Разпънатият Христос - блестящият център на Божията слава

С молитва за такъв край, аз продължавам отново оттам, където завърших предишната глава. Там казах: „Животът е пропилян, ако не грабнем славата на кръста, ако не я обичаме много заради съкровището, което тя е и не се прилепваме към нея като най-висшата цена на всяко удоволствие и най-дълбокото утешение във всяка болка.“ Това, което някога за нас беше глупост – разпънатият Бог – трябва да се превърне в наша мъдрост и в единствена наша хвалба в този свят.

В гл. 2 казах, че Бог ни е създал, за да живеем за Неговата слава и че Бог е най-прославян в нас, когато ние сме най-задоволени в Него. **Ние най-силно увеличаваме стойността на Бога, когато Той се превръща в единственото нещо, с което се хвалим.** И завърших тази глава с твърдението, че Божията слава може единствено да бъде видяна и вкусена от грешните хора чрез славата на Исус Христос. Всеки друг начин за доближаване до Бога е илюзия и изпепеляване. Ако ще обръщаме голямо внимание на Бога, ние трябва да обръщаме голямо внимание на Христос. Неговата кървава смърт е пламтящият център на Божията слава. Ако ще се хвалим с Бога, ние трябва да се хвалим с това, което Той е направил и това, което Той е в Христос.

Шокиращият призив да се хвалим с възето за линчуване

В това отношение са малко стиховете в Библията, които са по-крайни, помитащи и възвеличаващи Христос отколкото е стихът Гал. 6:14: „*Далеч да е от мен да се хваля, освен с кръстът на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът беше разпънат на кръст за мен и аз – за света*“ (мой превод). Или да кажем същото позитивно: Единствено да се хвалим с кръста на Исус Христос. Това е единствената идея и единствената цел за живота. Единствената страст. Единствено да се хвалим с кръста. Думата „хвалба“ може да бъде заменена с „ликуване или радване.“ Единствено да се радваме с кръста на Христос. Павел казва: Нека това да бъде вашата единствена страст, вашето единствено хваление, радост и ликуване. Ако ме разбирате – а аз се надявам, че вие ще ме разберете преди да завършим – вие ще знаете защо това не противоречи, а потвърждава всичко, което е написано в гл.2, когато аз се моля за теб, читателят. Нека единственото нещо, което ти цениш високо, единственото нещо, на което се радваш и възвишаваш, да бъде кръстът на Исус Христос.

Защото Павел да казва, че трябва да се хвалим единствено с кръста на Христос, **е шокиращо по две причини.**

Едната е, че това твърдение прилича на поговорката: „Хвали се единствено с електрическия стол.“ Единствено ликувай в газовата камера. Единствено се радвай на смъртоносна инжекция. Нека вашето единствено хваление, единствената ви радост и единственото ви ликуване да бъде възето за линчуване. „Дано никога да не се хваля, освен с кръстът на нашия Господ Исус Христос.“

Нито един начин за убиване, който някога е бил измислян, не е бил по-жесток и мъчителен от това да бъдеш прикован на кръст и да бъдеш повесен, за да умреш като парче месо. Това е било ужасно. Вие не бихте били способни да го гледате – без да пицтите, без да си скубете косите и без да си късате дрехите. *(Коментар: Който е гледал филма „Страстите Христови“ на Мел Гинсън ще потвърди това заключение. И затова този филм не беше приет добре от много хора, защото беше несъвместим с тяхната атеистична представа за света. За тях филмът беше прекалено жесток и натуралистичен. Те не искаха да приемат истината за невероятно високата цена, която Христос е платил заради нашите грехове и че самите ние сме участници в Неговото убиване. Д.Пр.)* Вероятно даже вие бихте повърнали. **А Павел казва: „Нека това да бъде единствената страст на живота ви.“ Това е едната от причините, поради която думите му са шокиращи.**

Другата причина за шокирането е, че Павел казва: Нека това да бъде единствената хвалба в живота ви. Нека да бъде единствената ви радост. Нека да бъде единственото ви ликуване. „*Далеч да е от мен да се хваля, освен с кръстът на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът беше разпънат на кръст за мен и аз – за света.* Какво иска да каже Павел с тези думи? Може ли да е сериозен? С нищо друго да не можем

да се хвалим? Заради нищо друго да не ликуваме? Да не се радваме на нищо друго, освен на кръста на Исус?

Как да разбираме местата, в които самият Павел използва същата дума, когато говори за хвалене или ликуване поради други неща? Например, Рим.5:2: „И се радваме поради надеждата за Божията слава.“; Рим. 5:3-4: „И не само това, ние се радваме в нашите страдания, знаейки, че страданието произвежда издръжливост, а издръжливостта произвежда характер, а характерът произвежда надежда“ (мой превод); 2Кор.12:9: „Аз ще се хваля с още по-голяма радост в моите слабости, с цел силата на Христос да остава върху мен“ (мой превод); 1Сол.2:19: „Коя е нашата надежда или радост, или венец, с които ще се хвалим пред нашия Господ Исус при Неговото идване? Не сте ли вие? (мой превод)

„Хвалете се само с това“ означава „Нека цялото хвалене да бъде хвалене с това“

И така, ако Павел може да се хвали, да ликува и да се радва на всички тези неща, какво иска да каже чрез изразът, че той няма да се хвали с друго нещо „освен с кръстът на нашия Господ Исус Христос“? Това не е ли двусмислено говорене? Вие ликувате от едно нещо, но казвате, че ликувате от друго нещо?

Не. Има много основателна причина да казваме, че цялото ликуване, цялата радост и цялото хваление с каквото и да е, трябва да е радване от кръста на Исус Христос.

Павел има предвид нещо, което ще промени всяка част от живота ви. Той твърди, че за христианина всяко друго хвалене трябва да е и хвалене с кръста. Цялото ликуване от нещо друго трябва да е и ликуване от кръста. Ако ликувате от надеждата за слава, вие трябва да ликувате и от кръста на Христос. Ако ликувате по време на страданието, тъй като страданието изработва надежда, вие трябва да ликувате и заради кръста на Христос. Ако ликувате по време на вашите слабости и немощи или поради хората на Бога, вие трябва да ликувате заради кръста на Христос.

Христос приема всяко добро нещо и всяко лошо нещо, което превръща в добро

Защо е така? Заради изкуплението на грешните хора; всяко добро нещо – всъщност всяко лошо нещо, което Бог превръща в добро – е било придобито за нас чрез кръста на Христос. Ако са отделени от смъртта на Христос, грешните хора не получават нищо друго, освен присъда. Ако я няма смъртта на Христос, има само осъждане на смърт.

Следователно всичко, на което вие се наслаждавате и радвате в Христос – като христианин и като личност, която вярва в Христос – се дължи на смъртта на Христос. И цялото ви радване на всички неща, трябва да е радост поради кръста, където всички ваши благословии са били купени за вас с цената на смъртта на Божият Син, Исус Христос.

Една от причините, поради които ние не сме фокусирани изцяло в Христос и не сме наситени изцяло с кръста, каквито би трябвало да бъдем е, че ние не разбираме, че всяко нещо – всяко добро нещо и всяко лошо нещо, което Бог е превърнал в добро за своите освободени деца – е било купено чрез смъртта на Христос за нас. Ние просто приемаме като даденост това, че живеем, че дишаме, че сме здрави, че имаме приятели и всичко друго. Ние си мислим, че тези неща ни се полагат по право. Но фактът е, че тези неща не са наши по право.

Ние не ги заслужаваме поради две причини:

1. Ние сме създания и нашият Създател не е длъжен да ни дава каквото и да е – нито живот, нито здраве, нито каквото и да е друго нещо. Той дава, Той взема, Той в нищо не се отнася несправедливо към нас (виж Йов 1:21).

2. Освен че сме създания, които нямаме основания за никакви претенции към нашия Създател, ние сме и грешни хора. Ние не заслужаваме Неговата слава (виж Рим.3:21).

Ние Го пренебрегнахме и не Му се подчинихме, не успяхме да Го обичаме и да Му вярваме. Яростта на неговото правосъдие е запалена против нас. Единственото, което заслужаваме да получим от Него, е присъдата (виж Рим. 3:19). Следователно, всяка наша глътка въздух, която дишаме, всеки момент, който виждаме с очите си или чуваме с ушите си, или говорим с устата си, или вървим с краката си за сега, е безплатен и незаслужен дар за грешните хора, които заслужават само присъда.

Посрещната с радост милост или натрупващ се гняв?

Аз казвам „за сега“, защото ако вие откажете да видите Бог в Неговите дарове, ще се окаже, че това не са били дарове, а доказателство за неблагодарност пред Върховния Съд, когато бъде разгледана и решена вашата съдба. Библията в началото казва, че тези дарове са „богатствата на Неговата милост, въздържаност и търпение“ (Рим. 2:4 - мой превод), които ни насочват към покаяние.

Но когато злоупотребяваме с тях и не ценим високо Божията милост в тях, „Поради вашето кораво и непокаяно сърце, вие натрупвате гняв за себе си за денят на гнева, когато праведният съд на Бога ще бъде открит“ (Рим.2:5 – мой превод).

Но за онези хора, които виждат милостивата Божия ръка във всяко свое вдишване и благодарят когато трябва, Исус Христос ще бъде видим и възприеман като великият Купувач на всеки техен незаслужен дъх.

Всеки удар на сърцето ще бъде приеман като дар от Неговата ръка.

Защо не заслужаваме нищо, а наследяваме всичко?

Как Той е купил всичко? Отговор: Чрез пролятата си кръв на кръста. Ако аз не заслужавам нищо друго, освен осъждане заради моя грях, но вместо това получавам живот и дишане тук на земята и вечна радост в следващия свят, понеже Христос е умрял заради мен, тогава всяко добро нещо - и всяко лошо нещо, което Бог превръща в добро – трябва да бъде награда за Неговото страдание (а не поради моя заслуга). Тук е включено цялото разнообразие, заради което се учудвах в началото на тази глава. Аз питах могат ли работата, почивката, взаимоотношенията, яденето, любенето и служението - могат ли всички неща наистина да произтичат от една единствена страст? Съществува ли нещо достатъчно дълбоко, достатъчно голямо и достатъчно силно, за да задържа заедно всички тези неща? Възможно ли е в сексът, колите, работата, воюването, смяната на памперсите и плащането на данъците да има единство, което величае Бога и задоволява душата?

Сега виждаме, че всичко, случващо се в живота ни е проектирано да възхваляваме ние кръста на Христос. Или иначе казано, всяко добро нещо в живота (или лошо нещо, което милостиво е превърнато в добро) има за цел ние да хвалим Христос и то разпънатия на кръста Христос.

Дали Христос купува моята тотално разбита кола?

Например, преди няколко години ние катастрофирахме с нашата стара кола Dodge Spirit и тя беше непоправимо разбита, но никой не пострада. И в тази наша непокътнатост аз ликувах и прославях Господ за това. Но защо никой не пострада? Това беше дар за мен и семейството ми, който никой от нас не заслужаваше. И не винаги резултатът от подобна катастрофа ще е същият. Но този път беше и ние не го заслужавахме.

Ние сме грешни хора и когато сме отделени от Христос, поради природата си сме деца на гнева. Тогава как стигаме до това положение, че да имаме дар за нашето добруване? Отговор: Христос е умрял на кръста заради нашите грехове, отклонил е Божият гняв от нас и ни е защитил, въпреки че ние не заслужаваме всемогъщата Божия милост, която прави всичко случващо се да е за наше добро.

После застрахователната фирма ни плати за колата, жена ми Ноел взе парите и отиде в Айова и купи друга кола, Chevy Lumina, която беше с една година по-нова и я докара у дома по заснежените пътища. И аз се радвах на изумителната милост, излята върху нас с такава щедрост. Просто хей така. Катастрофирате с колата си. Излизате невредим от нея. Плащат ви застраховката. Купувате си друга кола. И вие продължавате да живеете, все едно че нищо не се е случило.

А когато благодаря, аз свеждам глава и възхвалявам неописуемите милости даже в тези малки материални неща. От къде идват всички тези милости? Ако сте спасен грешник, ако вярвате в Исус, те идват от кръста. Ако сме отделени от кръста, ние получаваме само присъда – за сега търпение и милост, но после, ако търпението и милостта бъдат отхвърлени презрително, цялата тази милост служи единствено за да засили строгостта на присъдата. Следователно, всяко добро нещо в живота, както и всяко лошо нещо, което Бог превръща в добро – тези неща трябва да бъдат хвалени, споменавайки за кръста.

Горко ми, ако се радвам на което и да е благословение по което и да е време, без да се радвам с кръста на Христос. Казано по друг начин, кръстът е проектиран, за да служи за прослава на Христос. Целта на Бога е поради кръста да бъде отдавана почит на Христос. Когато Павел казва в Гал.6:14: „Далеч от мен да се хваля с друго, освен с кръста на нашия Господ Исус Христос“, той казва, че волята на Бога е кръстът винаги да бъде възхваляван – разпънатият Христос винаги трябва да бъде наше хваление, ликуване и радост – така че Христос да получава прослава, благодарност и почит за всяко добро нещо в живота ни и за всяко лошо нещо, което Бог е превърнал в добро.

Да разпространяваме страст са разпънатия Христос – чрез преподаване

Но тук има един въпрос: Ако това е целта на Бога чрез смъртта на Христос - „разпънатият Христос“ да бъде почитан и прославян във всички неща – тогава как Христос получава славата, която Той заслужава? Отговорът е, че това поколение трябва да бъде учено, че тези неща са така. Или казано по друг начин: Обучението за кръста на Христос е източникът на ликуването поради кръста на Христос.

Това е моята работа. Аз не съм сам, но наистина със страст съм я приел. Аз вярвам, че за това ме призова Господ през 1966, когато лежах болен в болницата. Всичко това води до едно нещо – до Божието поръчение: Живей така, учи се така и служи така, проповядвай така и пиши така, че Исус Христос, разпънатият на кръста и възкресен Бог, да бъде единствената хвалба на това поколение. И ако това е моята работа, и вашата работа е същата, само че в друга форма: да живеете и да говорите по такъв начин, че ценността на „разпънатия Христос“ да бъде видяна, вкусена и приета от все повече и повече хора. За изпълнението на тази работа ще платим висока цена, подобно на Него.

Ако искаме да няма друго хвалене, освен хваленето с кръста, тогава трябва да живеем близо до кръста

– всъщност – да живеем на кръста.

Това е шокиращо. Но точно това се казва в Гал. 6:14: „Далеч от мен да се хваля с друго, освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът беше разпънат на кръст за мен и аз – за света.“ **Хваленето с кръста се случва, когато ние сме на кръста.** Не е ли това, което казва Павел? „Светът беше разпънат на кръст за мен и аз (бях разпънат на кръста) – за света.“ Светът е мъртъв за мен и аз съм мъртъв за света. Защо? Защото аз бях разпънат. Научаваме се да се хвалим с кръста и да ликуваме за кръста, когато ние сме на кръста. **Но докато самите ние не бъдем разпънати на кръста, ние ще се хвалим със самите себе си.**

Но какво означава това? Кога се случва? Кога биваме разпънати на кръста? Библията дава отговор в Гал. 2:20: „Аз бях разпънат на кръста с Христос. Не аз съм, който живея вече, а Христос е този, който живее в мен. И животът, който сега живее в плътта, аз го живея чрез вярата в Божият Син, който ме обикна и пожертва Себе си за мен“ (мой превод). Когато Христос умря и ние умряхме. Славният смисъл на смъртта на Христос е, че когато Той е умрял, всички онези, които са Негови, са умрели с Него. Смъртта с която Той е умрял заради всички нас, се превръща в наша смърт, когато сме съединявани с Христос чрез вяра. (виж Рим.6:5)

Но вие казвате „Аз не съм ли жив? Аз се чувствам жив.“ Да, ето тук има нужда от обучение. Трябва да се научим какво се случва на нас. Трябва да бъдем научени на тези неща. Заради това в Библията са написани Гал.2:20 и Гал. 6:14. Бог ни учи какво ни се случва, с цел да опознаем себе си, да знаем Неговият начин на работа вътре в нас и да се радваме така, както трябва в Него, в Неговия Син и на кръста.

Да се свързваме с живота и смъртта на разпънатият Христос

Да разгледаме отново Гал.2:20. Ще видим, че, да, ние сме умрели и да, ние сме живи. „Аз бях разпънат на кръста с Христос (значи аз съм умрял). Не аз вече живея, а Христос живее в мен. „И животът, който сега живее в плътта (значи, да, аз съм жив, но вече не съм същият „аз,“ като „аз-ът“ който умря). „Аз живея чрез вярата в Божият Син, който ме обикна и пожертва Себе си за мен.“ **Иначе казано, този „аз,“ който живее сега, е новият „аз“ на вярата.** Новото създание живее. Живее вярващият. Старото „аз“ умря на кръста с Исус.

Вие може да попитате: „Кой е ключът за присъединяване към тази реалност? Как може това нещо да стане мое? Как може аз да бъда сред умрелите, които са живи в Христос, които виждат, вкусват и разпространяват славата на кръста?“ Отговорът се намира в думите за вярата в Гал.2:20: „**животът, който сега живее... живее го чрез вярата в Божият Син.**“ **Това е връзката ви - чрез вяра в Божият Син.** И когато вие направите това, тогава има единение с Божия Син, така че Неговата смърт става ваша смърт, а Неговия живот става ваш живот.

Да умираме, да живеем и да се свалим с кръста

А сега нека отнесем всичко това при Гал.6:14 и ще видим как стигаме до живеенето изцяло за прославата на разпънатия Христос. „Далеч от мен да се хваля с друго, освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът беше разпънат на кръст за мен и аз – за света.“ Ето, това е, не се хвалете с нищо друго, освен с кръста. Как можем да станем толкова крайно фокусирани в хваленето на кръста? Как можем да станем като хората, които проследяват източника на своята радост чак до радостта в Христос и то – разпънатият Христос? Отговор: **Старото его, което обича да се хвали, да възвишава и да се радва на други неща, е умряло.** Чрез вяра ние сме присъединени към Христос. **Неговата смърт става смърт на живота, който възхвалява самите нас.** Ние сме възкресявани с Него за нов живот. Това, което живее е ново създание, чиято единствена страст е да възвишава Христос и Неговия кръст.

Казано по друг начин, когато се доверите на Христос, вашата връзка със света и с неговата мощна съблазън се скъсва. **За този свят вие сте труп и светът е труп за вас.** Или казано позитивно, според Гал.6:15 вие сте „ново създание.“ Старото „вие“ е мъртво. Новото „вие“ е живо. И новото вие е вие, роден от вярата. А вярата ви прави да се хвалите не със света, а с Христос и то – с Христос, разпънат на кръста.

Така вие ставате фокусиран в кръста, че казвате заедно с Павел: „Няма да се хваля с друго, освен с кръста на нашия Господ Исус Христос.“ Светът вече не е наше съкровище. Той не е източник на нашия живот, на нашето задоволство или на нашата радост. **Христос е този източник.**

Дали да хвалим това, което Христос ни подарява, или онова, което подаръкът говори за Него?

Какво ще кажете за безопасният изход от катастрофата с нашата кола? Какво ще кажете за застраховката, която получихме? Аз не казах ли, че съм щастлив поради това? Това не беше ли ценно нещо? В такъв случай дали аз наистина съм мъртъв за света? Дали съм мъртъв за плащанията на застраховки и за купуването на нови коли?

Аз се моля да съм мъртъв по правилният начин. Вярвам, че е така. Със сигурност не е свършено, но е истинско. Как може да е така? Ако се радвам за безопасността, за здравето или за каквото и да е добро нещо, и ако тези неща са неща от света (каквито те са), тогава дали аз съм мъртъв за света? Да, защото, да

бъдем мъртви за света не означава да нямаме никакви чувства за света (виж 1Йоан 2:15; 1Тим.4:3). Това означава, че всяко законно удоволствие в света се превръща в купено с кръвта на Христос доказателство за Неговата обич и с повод да се хвалим с кръста. Ние сме мъртви за плащанията на застраховките, когато нас не ни задоволяват парите, а разпънатият Христос. Даващият ни задоволява.

К.С. Луис илюстрира това, което искам да кажа със свое преживяване в една барака за градински инструменти.

„Днес стоях в полумрака на бараката за градински инструменти. Навън слънцето грееше и през цепнатината над вратата влизаше един слънчев лъч. От мястото където стоях, този лъч светлина беше най-поразителното нещо в това място. Всичко друго беше почти черно като катран. Виждах лъча, но не виждах нещата около него. После се преместих така, че слънчевият лъч да попада в очите ми. Внезапно цялата предишна картина изчезна. Изабщо не виждах бараката, а отгоре на всичко това, не виждах и слънчевия лъч. Вместо това виждах, в рамката на неравната цепнатина над вратата зелени листенца, които се поклащаха на клоните на едно дърво отвън, а отвъд тях, на милиони километри надалече – слънцето. Гледането успоредно на лъча и гледането към лъча отстрани предоставяха съвсем различни преживявания.“

Слънчевите лъчи на благословиите в живота ни са блестящи, гледани отвътре и отвън. Освен това те осветяват повърхността, по която вървим. Но има и по-висша цел на тези благословии. Бог е предвидил за нас да правим нещо повече от това да стоим отвън благословиите и да им се възхищаваме заради това, което те са. Бог иска ние да вървим в тези слънчеви лъчи на благословиите и да виждаме слънцето, откъдето те идват. Ако тези лъчи са красиви, слънцето е още по-красиво. Целта на Бог е не ние просто да се възхищаваме на Неговите дарове, а нещо повече – да възхваляваме Неговата слава.

Ние умираме за света в ярката светлина на славата на Христос

Целта е славата на Христос, изявена специално в Неговата смърт и възкресение, е тя да бъде над и зад всяка благословия, на която ние се наслаждаваме. Той е купил за нас всичко, което е добро. Неговата слава е мястото, където където трябва да завърши търсенето на нашата обич. Всичко друго е само пътен знак – притча за тази красота. Когато сърцата вървят срещу лъчът на благословието и стигнат до източника на ярката слава на кръста, тогава плътското значение на благословиите умира, а разпънатият Христос е всичко.

Единственият живот, който прославя Бога

Тогава тук няма никаква разлика с целта да величаем славата на Бога, която разгледахме в гл. 2. Христос е славата на Бога. Неговият пропит с кръвта Му кръст е блестящият център на тази слава. Чрез този кръст Той е купил за нас всяка благословия – временна и вечна. А ние не заслужаваме нито едната, нито другата. Той е купил всички благословии. Поради кръстът на Христос, избраните от Бога хора са определени да бъдат синове на Бога. Поради кръстът на Христос, цялата вина е премахната и греховете са простени, и в нас е вложена съвършена праведност, и Божията любов е излята в сърцата ни чрез Божия Дух, и ние биваме оформяни според образа на Христос.

Следователно, всяка радост в този живот и в следващият, който не е идолопоклонство, представлява отдаване на почит на безкрайната ценност на кръста на Христос – блестящият център на Божията слава. По този начин фокусираният в кръста, възхваляващият кръста, наситеният с кръста живот е живот, който прославя Бога – това е единственият начин на живот, който прославя Бога. Всички други начини за живеене са пропилян живот.

Глава 4

Да величаем Христос по време на болката и смъртта

Живеенето да възхваляваме Христос е скъпо струващо. Това не е изненадващо. Той е бил разпънат на кръста. Към Него са се отнасяли като към дявол. А Той ни е призовал да вървим след Него: „Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и нека да върви след Мен“ (Марк 6:34 – мой превод). Той казва, че този наш начин на живот вероятно няма да бъде по-добър, отколкото е бил и Неговият живот: „Ако те нарекоха стопанинът на дома Велзевул, колко много повече те ще зловредят на домашните Му“ (Мат. 10:25 – мой превод).

Но страданието заедно с Исус по пътят на любовта към Голгота не е единственият резултатът от хвалението на Христос - и самото страдание е средството за хваление. Христос е правен върховен, когато ние сме толкова доволни в Него, че можем „да позволим на добрите неща и на кръвните връзки да си заминат, както и този смъртен живот“ (*Коментар: Това е откъс от химн на Мартин Лутер в който се казва: „Да*

позволим на добрите неща и на кръвните връзки да си заминат, както и този смъртен живот. Те могат да убият тялото, но въпреки това Божията истина е трайна и неговото царство е вечно.“ Д.Пр.) и да страдаме в името на любовта. **Неговата красота свети почти ослепително, когато е ценена повече от здравето, богатството и самия живот.** Исус знае това.

Той знае, че страданието (независимо дали са малки неудобства или е смъртоносно изтезание) ще е пътят по който вървим в тази епоха, за да Го правим най-видимо върховен. Поради това Той ни призовава да страдаме. Той ни обича. **А любовта не означава Той да прави много неща за нас или да прави лесен живота ни.** **Любовта означава Той да ни направи способни да се наслаждаваме, когато ние вечно правим много неща за Него – независимо от цената, която ще трябва да платим, докато правим това.**

Ние се хвалим най-добре в кръста, когато го носим

А цената е висока. Нормален е този християнски живот, който се хвали само в кръста – блестящият център на Божията слава – и прави това, докато носи кръста. „Който не носи своя кръст и не върви след Мен, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:27). Носенето на кръста е начинът, чрез който ние все повече сме освобождавани, за да се хвалим с кръста.

Страданието е проектирано от Бога за този свят, който е просмукан от греха (Рим.8:20). **Страданието обрисова ужасът на греха, за да може светът да го види.** Страданието наказва вината за греха на хората, които не вярват в Христос. Страданието пречупва силата на греха, за да не може грехът да въздейства върху онези хора, които вдигат кръста си и вървят след Исус. **И понеже е грях подценяването на задоволяващата всичко Божия слава, страданието, което пречупва силата на греха, е израз на сурова милост.**

Милостта е тази, която ни прави все повече и повече способни да се наслаждаваме, когато показваме важността на Бога. **Защото няма по-голяма радост от радостта, поради величието на Бога.** И ако трябва да страдаме, за да видим това и да вкусваме по-дълбоко от него, тогава страданието е милост. **И призивът на Христос да вземе нашия кръст и да се присъединим към Него по пътя към Голгота, е любов.**

Радикалната книга на Бонхофер за моето поколение

Дитрих Бонхофер беше дар за студентите от моето поколение. Моля се неговото послание за цената да бъде преоткривано от всяко следващо поколение. **Въпреки, че е умрял на 39 години, неговият живот не е бил пропилян.** Неговият живот и смърт продължават да говорят със сила. Той бил обесен в концлагера във Флозенбург на 9.04.1945. *(Коментар: Бил е обесен само около 2 седмици преди американската армия да превземе този район. Превел съм книгата му „Цената на ученичеството“ и мога да я изпратя на всеки, който пожелае. Д.Пр.)* Той е бил пастор, преподавател и лидер на малко училище за обучение на пастори за „Конфесионалната църква“ в Германия и е участвал в Протестантското съпротивително движение против нацизма.

Книгата, която разпали огънят на вярата за хиляди хора от моето поколение се нарича „Цената на ученичеството.“ Прочетох я по време на ваканцията за Рождество Христово през последната година от обучението ми в семинарията. Може би най-прочутото и най-формиращото живота изречение в тази книга беше: „Кръстът не е ужасният край на иначе щастливият и живян със страх от Бога живот. Кръстът ни среща в началото на нашето общуване с Христос. Когато Христос призове един човек, Той му предлага да дойде и да умре.“ **Бягството от смъртта е най-късият път към пропиленият живот.**

Книгата на Бонхофер беше мощно обвинение срещу „евтината милост,“ която виждаме в Христовата църква и от двете страни на Атлантика. Той вярвал в оправдаването по милост чрез вяра. **Но той не вярвал, че вярата, която оправдава, би могла изобщо да остави хората непроменени от крайният Христос, в който те претендирали, че вярват.** Тяхната претенция била евтин отговор на Евангелието. Бонхофер казал: „Единственият човек, който има правото да каже, че е оправдан само по милост е човекът, който е изоставил всичко друго, за да върви след Христос.“

Възхваляващият Христос парадокс на живота

За живота, посветен на величаенето на Христос, се плаща скъпа цена. В тази цена се включва както последствията от това величаене, така и начинът, по който го величаем. Ако не приемем изпълнената с радост и болезнена любов, ние ще пропилеем живота си.

Ако не научим заедно с Павел **възхваляващите Христос парадокси на живота,** ние ще прахосаме дните си, стремейки се към мехурчета, които се пръсват. Павел живял „като наскърбени, но въпреки това винаги радостни; като бедни, но въпреки това обогатяващи мнозина; като че нямащи нищо, но въпреки това притежаващи всичко“ (2Кор. 6:10 – мой превод). **За вървенето по пътя към Голгота се плаща висока цена и то е болезнено, но не е лишено от радост.**

Когато приемем с радост цената която трябва да платим, за да вървим след Христос, Неговата ценност ще свети в света. **Самата цена ще се превърне в средство за придаването на величие на Христос.** Апостол Павел е имал една единствена велика страст в живота си. Ние го видяхме да казва това по няколко начини: да не знае нищо друго, освен Христос, и то разпънат на кръста (1Кор. 2:2); да се хвали единствено с кръста (Гал.6:14).

Единствената страст на Павел в живота и смъртта

Той говорил за своята огромна страст по друг начин, който ни показва как цената на величаенето на Христос **освен това е и средството**. Той казал на църквата във Филипи: „*Моето страстно очакване и надежда е, че аз изобщо няма да бъда посрамен и че с пълна смелост сега, както и винаги, Христос ще бъде възвеличаван в моето тяло, било чрез живот или чрез смърт. Защото за мен да живея е Христос, а да умра е придобивка*“ (Фил. 1:20-21 – мой превод). Тук въпросът е зададен и му е отговорено: Как възвеличавате Христос чрез смъртта? Как може цената на изгубването на всичко в този свят да бъде средство за величаене на Исус?

Нека да чуем внимателно какво казва Павел. Исус ни е призовал да живеем за Неговата слава и да умираме за Неговата слава. **Ако знаем как да умрем добре, ние ще знаем и как да живеем добре**. Текстът показва и двете.

Виждаме отново, че единствената страст на Павел е такъв живот, в който „*Христос ще бъде възвеличаван в моето тяло, било чрез живот или чрез смърт.*“ **Ако Христос не е възвеличаван в нашия живот, тогава това е пропилян живот. Ние съществуваме, за да Го направим да изглежда такъв, какъвто Той наистина е – великолепен**. Ако нашият живот и нашата смърт не показват високата стойност и чудото на Исус, тогава те са пропиляни. Поради това Павел е казал, че неговата цел в живота и смъртта е Христос да бъде възвеличан.

Нашият срам и нашето съкровище

Забележете необичайният начин, чрез който Павел изяснява това в ст. Фил.1:20: „*Моето страстно очакване и надежда е, че аз изобщо няма да бъда посрамен.*“ Спрете се тук за момент. Срамът е ужасно чувство за вина или провал, когато вие не изпълнявате изискванията на хората, чието одобрение искате много силно да имате. По този начин се чувства малкото дете, което участва в програмата за Рождество Христово на сцената, когато забрави своя текст и очите му се изпълват със сълзи и тишината изглежда, че продължава цяла вечност, а другите деца жестоко му се присмиват. Спомням си тези ужасни моменти. Или срам е онова, което един президент почувства, когато тайните записи най-накрая биват чути от обществото и отвратителният език, и цялата измама изплуват на повърхността, и той стои опозорен и виновен пред хората. (*Коментар: Очевидно това се отнася за Ричард Никсън и аферата Уотъргейт. Д.Пр.*)

Кое чувство е противоположно на срама? Това е чувството, което изпитва детето, когато си спомни текста и чуе аплодисментите. Същото е и когато президентът управлява добре и бъде преизбран. Обратното на срама, е да бъдеш почетен. Да, обикновено е така. Но Павел е бил много необикновен човек. **И християните трябва да са много необикновени хора**. За Павел обратното на чувството да бъде посрамен не е било чувството той да бъдеш почетен, а **Христос да бъде възвеличен чрез него**. „*Моето страстно очакване и надежда е, че аз изобщо няма да бъда посрамен и че ...Христос ще бъде възвеличаван в моето тяло.*“

Това, което обичате, определя от какво ще се чувствате засрамен. Ако обичате хората да ви величаят, вие ще се срамувате, когато те не ви величаят. Но когато обичате хората да величаят Христос, **тогава вие ще се срамувате, ако Христос е подценяван поради вашето поведение**. Павел обичал Христос по-силно, отколкото обичал всичко друго или всеки друг. „*Каквато и придобивка да имах, сметох я за загуба, за да познавам Христос. Наистина, сметох всяко нещо като загуба, заради изненадващата ценност на познаването на Христос Исус, моят Господ*“ (Фил.3:7-8 – мой превод).

Когато нещо е от огромна ценност за вас и цените високо неговата красота, сила или уникалност, вие искате да привлечете вниманието на другите хора към това нещо и да събудите в тях същата радост. Поради това изгарящата всичко друго цел в живота на Павел е била Христос да бъде възвеличаван. **Христос е бил безкрайно ценен за Павел, поради което Павел е бленувал другите хора да видят и да вкусят от тази ценност. Това е смисълът на нашето величаене на Христос – да показваме големината на Неговата ценност.**

Смъртта не прави ли невъзможно величаенето на Бога?

Но какво щеше да стане, ако някой беше възразил на това твърдение на Павел и беше казал: „Павеле, ние виждаме колко ценен е Христос за теб сега – как ти се радваш на сдружаването си с Него, как Той ти дава плодотворно служение и освобождава живота ти от духовна гибел. Но какво ще означава всичко това в часът на твоята смърт? Къде е тогава ценността на Христос? Ако трябва да платиш с живота си за да бъдеш християнин, как смъртта ще ти помогне да величаеш Христос? Смъртта няма ли да ти отнеме самият живот, с който ти можеш да го величаеш?“

За да отговори на тези въпроси, в края на Фил.1:20 Павел добавя, че неговото страстно очакване е, че „*Христос ще бъде възвеличаван в моето тяло, било чрез живот или чрез смърт.*“ **Смъртта е заплаха до степеня, че тя ви отнема това, което е най-ценно за вас**. Но за Павел най-ценното нещо е Христос (а не живота) и неговата цел е да величае Христос. Следователно, той гледа на смъртта не като пречка за постигане на своята цел, а като шанс за постигането на тази цел.

Живот и смърт. Те изглеждат като пълни противоположности – като велики врагове един на друг. Но за Павел – и за всички хора, които споделят неговата вяра – между тях има единство, защото целта на една и съща огромна страст се изпълнява и с двете – Христос да бъде величан в това тяло – в нашите тела – било чрез живота или чрез смъртта.

Във Фил. 1:21 Павел дава пакетирано обобщаващо твърдение, което обяснява как той има толкова голяма надежда, че Христос ще бъде възвеличан както чрез неговото живеене, така и чрез неговото умираше: „Защото за мен да живея е Христос, а да умра е придобивка.“ После, във Фил.1:22-26, Павел обяснява двете половини на това твърдение, за да можем ние да видим по-подробно как Христос е възвеличаван чрез живота и чрез смъртта.

Нека да разгледаме тези обяснения едно по едно.

Откритието на Павел на тайната на Петър

Първо, „Защото за мен...да умра е придобивка.“ Питам се, дали в разговорите си с Петър в Йерусалим, Павел е говорил за умирането? Питам се, дали Петър е разказал на Павел за разговорът му с Исус след неговото възкресение, който е описан в Йоан 21, когато Исус казал на Петър: „Когато беше по-млад, ти сам се обличаше и ходеше, но когато остарееш, ти ще протягаш ръцете си и друг ще те облича, и ще те води натам, където ти не искаш да ходиш“(Йоан 21:18 – мой превод). След това Йоан добавя следното обяснение в своето Евангелие: „(Исус) казал това, за да покаже чрез каква смърт Петър ще прослави Бога“ (Йоан 21:19 – мой превод). *(Коментар: Може би този стих е дал основание да се разпространява митът, че Петър е умрял чрез разпъване на кръст като Исус. Но понеже Петър се считал недостоеен да умре като своя Господ, той настоял да бъде закачен на кръста с главата надолу. Но за това няма достоверно историческо потвърждение. Д.Пр.)*

Бог постановил, че чрез смъртта си Петър ще направи Бог да изглежда велик. Аз не се съмнявам, че когато Петър и Павел са подали един на друг десните си ръце, мъжкото ръкостискане на техните ръце и срещането на погледите им са съобщили тази единствена обща страст: да възхваляват разпнатият Христос – блестящият център на Божията слава – даже чрез смъртта си.

Как ние трябва да възхваляваме Христос чрез смъртта си? Или казано иначе: Как можем да умрем по такъв начин, **че чрез нашата смърт изненадващата ценност на Христос и възхваляването на Неговата стойност, да става видима?** Отговорът на Павел на този въпрос се намира във Фил.1, във връзката между ст.20 и 21. Тези два стиха са свързани с думата „защото.“ Свържете това с думите за смъртта във Фил.1:20: „Моето страстно очакване... е, че...Христос ще бъде възвеличаван в моето тяло...чрез смърт. Защото за мен...да умра е придобивка.“ Иначе казано, ако възприемате смъртта като придобивка, вие възхвалявате Христос чрез смъртта си.

Как смъртта е придобивка?

Защо тя е придобивка? Фил.1:23 показва защо за Петър смъртта е придобивка: „Моето желание е да си отида (т.е. да умра) и да бъда с Христос, защото това е много по-добре“ (мой превод). Това прави смъртта: Отвежда ни в по-голяма близост с Христос. Ние си заминаваме и сме с Христос, а Павел казва, че това е придобивка. Той казва, че когато умрете по този начин, вие величавате Христос. А това е много по-добро нещо, отколкото да живеем тук.

Наистина ли? По-добро отколкото всички училищни приятели? По-добро отколкото да се влюбите? По-добро отколкото да прегръщате децата си? По-добро от успеха в кариерата? По-добро от пенсионирането и внуците? Да. Хиляда пъти по-добро. Когато проповядвах моята кандидатска проповед, за назначаването ми на позицията на пастор, която заемам сега, Фил.1:20-21 беше моят текст от Библията. Това се случи на 27.01.1980. **Чрез Библията исках да покажа на хората единствената, всеобхватна страст на моя живот – да величаем Христос във всички неща, било чрез живота или чрез смъртта.**

По време на обсъждането в комисията, която ме оценяваше, ми зададоха въпроса: „Дали смъртта е по-добра от живота? Дали заминаването да бъдем с Христос е по-добре, отколкото да бъдем тук?“ Аз им отговорих: „Ако не вярвах в това, аз не бих се осмелил да се домогвам да заема ролята на пастор – където и да е – да не говорим за Баптистката църква „Витлеем,“ в която 108 от членовете й са на възраст над 80 години, а други 171 – на възраст над 65 години? Но аз вярвам в това и казвам на всеки вярващ с побеляла коса в тази църква, с цялата власт на Апостолът на Христос – **най-доброто все още не е дошло!** И аз нямам предвид голяма пенсия и луксозно жилище. Имам предвид Христос.

През първата 1,5 години от служението си като пастор аз извършвах средно по едно погребение на всеки 3 седмици. А след това много повече от това. Това беше отрезвяващ и освежаващ период за един млад пастор. Той съедини сърцето ми с много семейства, когато се сбогувахме с приятели, които си заминаваха един след друг. А сбогуването е точно това, което ние вярваме, че те правеха.

Ако сме се научили да умираме добре, ние ще живеем добре

Както научихме досега от Фил. 1 за този вид смърт (независимо дали е поради природни причини или е поради гонение), тя е средство за възвеличаването на Христос. Ако страдаме или умираме по пътя към

Голгота, подчинявайки се на Христос, цената на вървенето след Него не е само резултат от това, че Го величаем, но тази цена е и средство. Смъртта прави видимо мястото, където се намира съкровището ни. Начинът на нашето умиране разкрива стойността на Христос в сърцето ни. Христос е възвеличаван чрез моята смърт, когато аз съм доволен от Него докато умирам – когато възприемам смъртта като придобивка, защото придобивам Него. Или казано иначе: същността на възхвалата на Христос е да ценим високо Христос. Христос ще бъде възхвален когато умирам, ако в моята смърт Той е ценен повече от живота.

Исус е казал: „Който обича баща или майка повече от Мен, не е достоен за Мен; и който обича син или дъщеря повече от Мен, не е достоен за Мен“ (Мат.10:37). Когато дойде часът от нас да бъде отнето всичко, освен Христос, ние ще Го възвеличим, като кажем: „В Него аз имам всичко и даже повече. Да умра е придобивка.“

Ако се научим да умираме така, ние ще бъдем готови да живеем. А ако не се научим, ние ще пропилием живота си. Повечето от нас имат още години да живеят, преди да отидем да бъдем с Христос. Даже най-възрастният сред нас трябва да си зададе следния въпрос: „Ако ние обичаме Христос, как Той може да бъде възвеличан в моето поведение този следобед, тази вечер, тази седмица?“ Така стигаме до другата половина от Фил.1:21: „*За мен да живея е Христос.*“

Да живее е Христос

Какъв смисъл влага Павел в думите: „*Да живее е Христос*“? Той започва да обяснява това в ст. 22: „*Ако трябва да живея в плът, за мен това означава работата ми да е плодотворна.*“ Но това е странно обяснение: „*Да живее е Христос*“ става „*да живее, за мен това означава работата ми да е плодотворна.*“ Какъв е плодът, произвеждан от работата на Павел? И как този плод е „*Да живее е Христос*“? Отговорите идват в ст.24-26.

В ст. 22 Павел е казал: *Ако трябва да живея в плът, за мен това означава работата ми да е плодотворна. Все още не мога да кажа кое ще избира*“ (мой превод). Сега, в ст. 24 той казва: „*Да остана в плът е по-нужно за вас*“ (мой превод). Следователно е очевидно, че плодът, който Павел произвежда не е само за самият него, но е много нужен за вярващите във Филипи. Поради това изразът „*За мен да живее е Христос*“ сега става „*За мен да живее, значи да произвеждам плод, от който всички вие много се нуждате.*“ Тогава ст. 25 ни казва какъв е този плод, от който църквата се нуждае и който животът на Павел ще произведе: „*Аз знам, че ще остана и ще продължа с всички вас, заради вашия напредък и радост във вярата*“ (мой превод). Така ние виждаме как Павел постепенно изяснява какво иска да каже с думите „*За мен да живее е Христос.*“

Първо, това означава: Моят живот е посветен на произвеждането на плод (ст. 22). Второ, това означава: Моят живот е посветен на произвеждането на плод, който е много нужно вие да го имате (ст.24). Трето, това означава: Моят живот е посветен на увеличаването на вашата вяра и да помагам тя да прелива с радост от вас (ст. 25).

Сега важният въпрос е: Защо в разсъждението си Павел за едно и също нещо може да каже от една страна: „*За мен да живее е Христос,*“ а от друга страна казва: Моят живот е посветен на „*вашия напредък и радост във вярата*“? Мисля си, че в това отношение тези две твърдения за Павел са синоними в този контекст.

Аз живеея заради вашия напредък и радост във вярата

За да разберем това, ние се нуждаем от определение за вяра. Обикновено вярата означава доверие или увереност, която имате в някой, който е дал добро доказателство за своята надеждност, готовност и способност да ви предостави това, от което се нуждате. Но когато Исус Христос е обектът на вярата, има една особеност. Ние се нуждаем от самият Него. Ако вярваме само, че Христос ни дава дарове, но не и че ни дава самият Себе си като дар, който задоволява всичко, тогава ние не вярваме в Него по начин, който Му отдава почит като наше съкровище.

В този случай ние просто почитаме даровете. Ние искаме тях, а не Него. Поради това, библейското разбиране за вярата в Исус означава, че ние имаме доверие в Него, че Той ще ни даде това, от което имаме най-голяма нужда – себе Си. Това означава, че самата вяра трябва да включва като своя най-важна част поставянето на Христос над всички неща.

Сега вече сме в състояние да разберем защо двете цели в живота на Павел всъщност са една цел. Според ст. 20, неговата цел е на възвеличаване Христос с живота си; а според ст. 25 неговата цел е да съдейства за напредъка и радостта във вярата на филипяните. Поради това той вярва, че Бог може да му позволи да живее. Това ще бъде целта на живота му: да работи за техния „напредък и радост във вярата.“

Но ние видяхме, че според определението си, вярата означава да ценим високо Христос. Думата „радост“ в ст. 25 „*заради вашата... радост във вярата*“ сигнализира, че това високо оценяване е радостно високо оценяване. А ако Христос е радостно високо оценяван, Той е възвеличаван. Това е единствената и всеобхватна страст в живота на Павел. Казано по друг начин, Павел твърди: „Моят живот е посветен на

това, да произведа във вас това единствено велико преживяване на сърцето, чрез което Христос е възвеличаван – да бъдете задоволени в Него и радостно да Го цените повече от всичко друго. Това имам предвид, когато казвам: „*За мен да живеея е Христос.*“ **Да живеея, за мен това е вашата вяра, която величае Христос.**

Животът на християнинът е многократно умирање

На това място би било огромна грешка, ако отделим начинът, по който смъртта възвеличава Христос, от начинът по който животът Го възвеличава. Основанието ми да считам, че това би било грешка е, че в живота на християнина има многократно умирање. Павел е казал: „*Аз всеки ден умирам*“ (1Кор.15:31). Исус е казал: „*Ако някой иска да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, да вдига кръста си всеки ден и да върви след Мен*“ (Лука 9:23 – мой превод).

Ежедневното християнско живеене е ежедневно християнско умирање. Като казвам „умирање“ аз имам предвид „умирање“ за удобството и сигурността, за високата репутация, здравето, семейството, приятелите, богатството и родината. Тези неща могат да ни бъдат отнети по всяко време по пътя па подчинението, което възвеличава Христос. **Да умираме ежедневно по начинът, за който е говорил Павел, да вдигаме ежедневно кръста си по начинът, както Исус ни е заповядал, да прегръщаме този живот на загуба заради Христос и да считаме това като придобивка.**

Казано иначе, начинът, по който отдаваме почит на Христос когато умираме, е да Го оценяваме по-високо от дарът на живота, а начинът, по който отдаваме почит на Исус чрез живота си, **е за оценяване Него по-високо от даровете на живота.** Поради това Павел е използвал една и съща дума „придобивка“ по отношение на възвеличаването на Христос чрез нашата смърт и по отношение на възвеличаването на Христос чрез нашия живот.

Павел не само е казал: „*да умра е придобивка*“ (Фил.1:21), но освен това е казал: „*Каквато и придобивка да имам (в живота), сметох я за загуба, за да познавам Христос. Наистина, сметох всяко нещо като загуба, заради изненадващата ценност на познаването на Христос Исус, моят Господ*“ (Фил.3:7-8 – мой превод).

Болката и удоволствието са средства за възвеличаване на Христос

Всичко в живота на християнина е предназначено да служи за възвеличаването на Христос. Това може да се случи както чрез удоволствието, така и чрез болката. Сега ще се фокусираме върху болката. Причината за това не е, понеже хиляда неща не идват при нас като християни. Нито пък означава, че ние не трябва да им се радваме като на дарове от Бога и да Го прославяме като Му благодарим.

Трябва да правим това. На това ни учи Библията: „*Всяко нещо, създадено от Бога е добро и нищо не трябва да бъде отхвърляно, ако е приемано с благодарение, защото то е правено свято чрез Божието слово и молитва*“ (1Тим.4:4-5 – мой превод). И е вярно, че „*Който предлага благодарение като свое жертвоприношение, Ме прославя*“ (Пс.50:23 – мой превод).

Причината да не подчертавам това е, че поради плътската си природа ние сме силно мотивирани да виждаме приятната страна на истината. Ние сме пропаднали същества, които обичат удобството. Винаги се оглеждаме за начини за оправдаем нашата самозащита, нашето самоопазване, нашите начини да живеем приятно. Знам това от самия себе си. И аз се радвам, че живота не е само лош. Бог „*богато ни снабдява с всичко, за да се радваме*“ (1Тим. 6:17 – мой превод).

Начинът, по който се справяме със загубата, показва кое е нашето съкровище

Но това, което още по-сигурно знам е, че най-голямата радост в Бога идва от раздаването на Неговите дарове на другите хора, а не от натрупването им за самите нас. Добре е да работим и да имаме. **Още по-добре е да работим и имаме, за да можем да даваме.** Божията слава свети по-ярко, когато Той ни задоволява в периоди на бедност и загуби, отколкото когато ни снабдява в периоди на изобилие.

„Евангелието“ на здравето, богатството и добруването поглъща красотата на Христос и я превръща в красота на Неговите дарове, правейки ги да са идоли. Светът не е впечатляван, когато християните стават богати и благодарят на Бога. **Хората са впечатлявани, когато Бог е толкова задоволяващ, че ние раздаваме своите богатства за прославата на Христос и считаме това за придобивка.**

Никой човек никога не е казал, че в слънчевите дни е научил своите най-ценни житейски уроци или че е имал своите най-сладки срещи с Бога. Хората навлизат дълбоко в Бога, когато дойде сушата. Бог е проектирал това да става по този начин. **Целта на Христос е, Той да бъде прославян в живота ни най-ясно чрез начинът, по който ние възприемаме Него в периода на нашите загуби.**

Павел е нашият пример: „*Ние бяхме толкова крайно натоварени отвъд нашата сила, че се отчаяхме от самия живот. Наистина усецахме, че бяхме получили смъртната присъда. Но това беше, за да ни направи да не уповаваме на себе си, а на Бога, който възкресява мъртвите*“ (2Кор.1:8-9 – мой превод).

Планираната цел за страданието на Павел е била, да стане пределно ясно както на неговата собствена душа, така и на нашите, че Бог и единствено Бог е единственото съкровище, което е трайно. **Когато всичко в**

живота ни бъде отнето, освен Бога и ние вярваме в Него повече заради това, което се случва, тогава това е придобивка и Той е прославян. (Коментар: Цигуларите знаят, че струната издава най-добрите си звуци, когато е здраво опъната, а не когато е разхлабена. Д.Пр.)

Пропиляният живот бяга от болката

Този проект за християнския живот е толкова съдбоносно важен, че ние трябва да отворим очите си и да видим колко често в Библията се говори за това. Безброй хора, които твърдят, че са християни, пропиляват живота си, **опитвайки се да избегнат да платят цената за любовта**. Те не разбират, че винаги си заслужава да плащат тази цена. (Коментар: Начинът, по който хората плащат за всяко нещо, което получават, разкрива истината за характера им. Почтеният човек винаги плаща, а не се старее да не плаща. Д.Пр.)

Има повече Божия слава, която трябва да бъде видяна и вкусена чрез страданието, отколкото чрез егоистичното избягване да платим цената. Павел е казал това така: „Въпреки че нашата външна природа се изхабява, нашата вътрешна природа ежесдневно се подновява. Защото това леко моментно нещастие подготвя за нас една вечна тежест на вярата, която е отвъд всяко сравнение“ (2Кор.4:16-17 – мой превод). „Моментно“ се отнася за продължителността на човешкия живот в сравнение с вечността. А „леко“ се отнася за страданието и смъртта, сравнени с тежестта на вечната радост в присъствието на Бога. **Това е нашата придобивка, ако се държим здраво за Христос. И това пропиляваме, ако не се държим здраво за Него.**

Бог е проектирал тези нещастия да усилят надеждата ни за Божията слава. Павел казва в Рим. 5:2, че ние имаме достъп чрез вяра в милостта и „се радваме в надежда за Божията слава.“ После той ни казва в следващите два стиха как надеждата е запазвана и подслаждана: „И нещо повече от това, ние се радваме в нашите страдания, знаейки, че страданието произвежда издръжливост, а издръжливостта произвежда характер, а характерът произвежда надежда“ (Рим. 5:3-4 – мой превод).

Тази надежда, която расте и се задълбочава, и задоволява чрез страданието, е надеждата в ст.2 - „надежда за Божията слава.“ Ние сме правени да видим и да вкусим от тази слава. А Бог, обичайки ни, ще използва каквито изпитания са необходими, за да засили нашето вкусоване от Неговата слава.

Има разлика между пожертването и самоубийството

Не е грешка да се молим за излекуване, да прием лекарства, да поставяме заключалки на вратите си и да бягаме от неуправляваните тълпи. **Библията не ни призовава към самоубийство**. Самонадеяно е да скачате от покрива на храма, цитирайки обещания от Библията, че Бог ще ви хване. Накрая Бог решава дали и кога пътят на подчинението ще отведе до страданието. Сатаната има своето място. Той обича да ни прави нещастни и се опитва да унищожи вярата ни. Но Бог е пълновластен над Сатаната и **всички цели на Сатаната да унищожи светиите са проектирани от Бога за доброто на Неговите хора и за славата на Неговото име.**

Поради това е правилно да бягаме, а е правилно и да стоим. Един човек може да избяга и същия човек може да издържи на затруднението. Кога да бягаме и кога да стоим – това е мъчителен въпрос за мнозина мисионери, за свещеници в градовете и за християните в светски работни места, където има големи възможности и големи конфликти.

Един човек, който е научил повече за това, отколкото мнозина от нас е бил **Джон Бъниан**, пасторът, който прекарал 12 години в затвора и написал книгата „Пътуването на пътешественика.“ Той можел да бъде пуснат да излезе от затвора, ако се бил съгласил да не проповядва. Жена му и децата му имали нужда от него. Една от дъщерите му е била сляпа. Това било мъчително решение. „Раздялата с жена ми и нещастните ми деца често пъти за мен, в това място, беше като отделянето на месото от костите ми.“

Вижте какво е написал той за християнската свобода да останем или да бягаме от опасността: „**Можем ли да се опитаме да избягаме? Ти можеш да направиш това, което е в сърцето ти. Ако сърцето ти казва да бягаши – бягай; ако сърцето ти казва да стоиши – стои. Прави каквото и да е, но не отричай истината.** Този който бяга, има нареждане да направи това; онзи, който стои има нареждане да направи това. Да, един и същ човек може както да бяга, така и да стои, в зависимост от това какви може да са призивът и работата на Бога в сърцето му.

Моисей е бягал (Исх.2:15); Моисей е стоял (Евр.11:27). Давид е бягал (1Ц.19:12) Давид е стоял (1Ц.24:8). Йеремия е бягал (Йер.37:11-12); Йеремия е стоял (Йер.38:17). Христос се оттеглил (Лука 9:10) Христос стоял (Йоан 18:1-8). Павел бягал (2 Кор.11:33; Павел стоял (Деян. 20:22-23)...

В това отношение има малко правила. Самият човек е най-способен да оцени как трябва да постъпи според сегашната си сила и каква тежест има едно или друго съображение в сърцето му да стои или да бяга...**Не бягайте поради робски страх, но обратното, бягайте, ако това ви е наредил Бог, отваряйки врата, за да избяга някой, която врата е отворена от Божието провидение и бягството е одобрено от Божието Слово (Мат. 10:23)...Ако, следователно, когато си избягал, ти бъдеш хванат, не се обиждай на Бога или на човека;** не на Бога, защото ти си негов слуга, твоят живот и всичко твое са Негови; не и на

човека, **защото той е само Божия тояга и така е предвидено това да бъде за твое добро. Избягал ли си? Смей се. Хванат ли си. Смей се.** Искам да кажа – бъди доволен, каквото и да се случи, защото взната все още е в ръката на Бога.“

Обещанието и проекта на Бога

Но когато всичко е казано и направено, обещанието и проекта на Бога за хората, които не са пропилили живота си е ясен: „*Всички, които искат да живеят благочестиво в Христос Исус, ще бъдат гонени*“ (2Тим.3:12). А когато има пауза в преследването, въздишките в тази епоха ще останат. „*Самите ние, които имаме първите плодове на Духа, въздишаме вътрешно, докато чакаме жадно да бъдем осиновени, изкупуването на нашите тела*“ (Рим.8:23 – мой превод). Ние ще въздишаме, дали по единия или по другия начин. Както Павел е казал: „*наскърбени, но въпреки това винаги радостни*“ (2Кор. 6:10 – мой превод).

Това е обещанието. Ето, това е проектът. Исус казал на Павел, когато го боляло – и на всички нас, който Го ценим повече от живота, в който няма болка - „*Моята милост е достатъчна за теб, защото Моята сила е правена съвършена в слабостта*“ (2Кор.12:8 – мой превод). Много хора, които казват, че са християни, ще се ядосат на този проект. Те даже могат да крещат: „Не ме е грижа, че Твоята сила ще бъде съвършена! Мен ме боли! Ако ме обичаш, изведи ме от това!“ Но Павел не е отговорил по този начин. Павел бил научил какво е любовта. **Любовта не означава Христос да прави много неща за нас или да прави лесен живота ни.** Любовта прави това, което Той трябва да направи, самият Той плащайки за това голяма цена (както често и ние), за да ни направи способни да се радваме, величаейки Го вечно. Поради това Павел отговорил според Божия проект. „*Следователно, аз ще се хваля още по-радостно с моите немощи, за да може да остава върху мен силата на Христос. Тогава, заради Христос, аз съм доволен в немощите, обидите, лишенията, гоненията и в бедствията. Защото когато аз съм немощен, тогава съм силен*“ (2Кор. 12:9-10 – мой превод).

Постоянната радост е на пътя за Голгота

Каква трагична загуба е, когато хората бягат от пътят към Голгота на любовта и страданието. Всички богатства на Божията слава в Христос се намират на този път. Цялото сладко общуване с Исус е там. Всички съкровища на увереността. Целият екстаз на радостта. Всички ясни гледки към вечността. Всички най-благородни другарски отношения. Всички най-смирени привързаности. Всички най-нежни актове на прощаваща милост. Всички най-дълбоки открития на Божието Слово. Всички най-искрени молитви. Всички тези неща са на пътя за Голгота, където Исус върви с хората Си. Вдигнете кръста си и вървете след Исус. **На този път и единствено на този път, животът е Христос и смъртта е придобивка. Животът на всеки друг път е пропилян.**

Глава 5

Рискът е правилен – по-добре е да изгубите живота си, отколкото да го пропилиете

Ако нашата единствена и всепоглъщаща страст е да възхваляваме Христос в живота и смъртта, и ако животът, който го възвеличава най-много, е живот на скъпо струваща любов, тогава животът е риск и рискът е правилен. **Да бягате от този риск означава да да пропилиете живота си.**

Аз определям риска най-просто като действие, което ви излага на вероятността да загубите или да се нараните. Ако поемате риск, вие можете да загубите пари, можете да загубите репутацията си, можете да загубите здравето си или даже живота си. А още по-лошото е, че ако поемете риск, вие можете да застрашите други хора, а не само себе си. На риск може да бъде изложен техният живот. Тогава, дали един разумен и обичащ човек някога би рискувал? Разумно ли е да излагате себе си на възможността да загубите? Признак на любов ли е да застрашавате други хора? Дали загубването на живота е равностойно на пропиляването на живота?

Зависи. Разбира се, вие можете да се отървете от живота си по стотици греховни начини и в резултат от това да умрете. В този случай загубването на живота и пропиляване му ще бъде едно и също нещо. Но не винаги изгубването на живота е същото като пропиляването на живота. А какво трябва да направим, ако обстоятелствата са такива, че непоемането на риск ще доведе до загуба или нараняване? **Може да се окаже, че не е разумно да играете на сигурно, без да рискувате.** А какво ще стане, ако успешен риск донесе голяма

полза за много хора, а провалът причини вреда само на вас самият? (*Коментар: Както е казал Васил Левски: „Ако спечеля, пчели цял народ, ако загубя – губя само себе си.“ Д.Пр.*) Може да не израз на любов да избираме удобството и безопасността, когато нещо велико може да бъде постигнато за делото на Христос и за доброто на другите хора.

Рискът е вплетен в тъканта на нашия ограничен живот

Защо съществува такова нещо като риска? Защото съществува и такова нещо като незнанието. **Ако нямаше незнание, нямаше да има и никакъв риск.** Рискът е възможност, защото ние не знаем как ще се развият нещата. Това означава, че Бог не може да поеме никакъв риск. **Той знае резултатът от всички свои избори, преди те да са се случили. Ето това означава да бъдеш Бог над всички богове на народите.** (Ис.41:23; 42:8-9; 44:6-8; 45:21; 46:8-11; 48:3).

И понеже знае какъв е резултата от всички Свой действия, преди те да са се случили, Той планира съгласувано. **Неговите всезнаещи правила изключват самата възможност за поемането на риск.** (*Коментар: Според едно от правилата за мъдрото управление, щом има даже шанс нещо лошо да се случи, то рано или късно ще се случи. Мъдрият ръководител се старая да премахне всеки такъв шанс. А Бог е върхът на мъдростта. Д.Пр.*)

Но с нас не е така. Ние не сме Бог; ние сме незнаещи. Ние не знаем какво ще стане утре. Бог не ни казва с подробности какво възнамерява да направи утре или след пет години. Ясно е, че Бог е планирал ние да живеем и да действваме в незнание и в несигурност за резултатът от нашите действия.

Например, Той ни казва в Яков 4:13-15: „*Елате сега вие, които казвате: „Днес или утре ще отидем в еди-кой си град и ще останем там една година, ще търгуваме и ще спечелим“ - въпреки че не знаете какво ще донесе утрешния ден. Колко трае животът ви? Защото вие сте мъгла, което се появява за кратко време и после изчезва. Вместо (да казвате) това, вие трябва да казвате: „Ако Господ иска, ние ще живеем и ще направим това или онова.“* (мой превод).

Вие даже не знаете, дали сърцето ви няма да спре да работи преди още да сте свършили четенето на тази страница. Не знаете, дали някой насрещно движещ се шофьор няма да излезе извън своята лента на движение и ще ви блъсне челно през следващата седмица или дали в храната ви в ресторанта не е попаднал някакъв смъртоносен вирус, или че мозъчен удар може да ви парализира преди края на тази седмица, или че някакъв човек с пушка ще ми застреля в търговския център. Ние не сме Бог. Ние не знаем нищо за утрешния ден.

Да разгледаме митът за сигурността

Следователно, рискът е вплетен в тъканта на нашия ограничен живот. **Ние не можем да избегнем риска, даже ако искаме.** Незнанието и несигурността са природната среда, в която живеем. Всички наши планове за утрешните ни дела могат да бъдат объркани от хиляди неизвестни причини, независимо от това, дали си лежим у дома под завивките в леглото или пътуваме с кола по магистралата.

Една от целите ми да изследвам митът за сигурността е, **по някакъв начин да ви освободя от магията на сигурността. Защото тя е мираж. Тя не съществува.** Накъдето и да се обърнете, има неизвестности и неща, които са извън вашия контрол. Трагично лицемерие е, че магията на сигурността ни позволява ежедневно да поемаме рискове, но ни парализира, за да не поемаме рискове за други хора, които вървят по пътя към Голгота на любовта. Ние сме заблуждавани и мислим, че поемането на такъв риск може да изложи на опасност сигурността, която всъщност не съществува.

Начинът, по който се надявам да изследваме митът за сигурността и да ви разомагьосвам относно миражът на сигурността, е просто да отида до Библията **и да покажа, че е правилно да рискувате за делото на Христос и да не пропилявате живота си.**

Дано Господ да направи това, което Му изглежда добро на Него

Вижте контекста на 2Ц.10. Амонците посрамили пратениците на Израел и сами направили себе си омразни в очите на Давид. За да се защитят, те наели сирийците да воюват заедно с тях против израилтяните. Командирът на израелската войска Йоав се оказал обкръжен от едната страна от войските на амонците, а от другата страна – от войските на сирийците. Поради това той разделил войските си на две групи. Начело на едната поставил брат си Ависей, а самият той предвождал другата група.

В ст.11 те се заклели взаимно да си помагат. След това идва това велико слово в ст.12: „*Бъди смел и нека да бъдем мъжествени за нашите хора и за градовете на нашия Бог, и дано Господ направи това, което Му изглежда добро на Него*“ (мой превод). Какво означават последните думи „дано Господ направи това, което Му изглежда добро на Него“.

Те означават, че Йоав е взел стратегическо решение за градовете на Бога и че не знае какво ще се случи. Той нямал специално откровение от Бога в този случай и е трябвало да вземе решение на базата на осветената мъдрост. **Той трябвало да поеме риска да се сражава или да бяга.** Не знаел какъв ще бъде крайния резултат. Поради това взел своето решение и предоставил на Бога да реши какъв ще е този краен резултат. И това се оказало правилното решение.

Ако загина, нека загина

Царица Естир е друг пример за смел риск в служба на любовта и за прослава на Бога. Имало един евреин на име Мардохей, който живял през 5-я век преди Христа по време на заточението на евреите във Вавилон. Той имал млада братовчедка-сираче на име Естир, която осиновил като своя дъщеря. Тя израсла и станала красива, и накрая била взета от царят на персите Асуир (*Коментар: По-известен с името Ксеркс 519—465 пр., син на цар Дарий. Хр. Д.Пр*) за да бъде негова царица. Аман, един от главните принцове на агагците, мразел Мардохей и всички еврейски бежанци и убедил царя да издаде декрет, че те ще бъдат избити. Царят не знаел, че собствената му царица е била еврейка.

Мардохей изпратил съобщение на Естир да отиде при царя и да се моли за спасението на сънародниците си. Но Естир знаела, че е имало царски закон според който всеки, който се доближи до царя без да бъде повикан от нещо, ще бъде убит, (*Коментар: Видният американски християнски деец и писател Чарлз Колсън, който е бил и един от най-приближените съветници на Президентът Ричард Никсън, разказва, че даже през 1993, когато принц Чарлз, съпругът на английската кралица му връчил престижната награда „Темпелтън“ в Бъкингамския дворец, служителите на протокола го инструктирали, че в никакъв случай не трябва да се приближава до принц Чарлз, ако не бъде повикан от него. Явно това правило в царския протокол от преди 2500 години продължава да се спазва. Д.Пр.*), ако царят не повдигне и не протегне към него своя златен скиптер. Но освен това тя знаела, че животът на нейните сънародници е изложен на опасност. Естир изпратила своя отговор до Мардохей в който пишело: „Иди, събери всички евреи, които се намират в Суса и постете за мен, не яжте и не пийте три дни, нощем и денем; и аз и момичетата ми ще постим подобно; тогава ще вляза при царя, което не е според закона, и ако загина, нека загина“ (Естир 4:15-16)

„Ако загина, нека загина.“ Какво означава това? Това означава, че Естир не е знаела какъв ще бъде резултатът от нейното действие. Тя не е имала специално откровение от Бога. Тя е взела своето решение въз основата на мъдростта, на любовта ѝ към сънародниците ѝ и на вярата ѝ в Бога. Тя трябвало или за поеме риска или да бяга, но не е знаела след това какво ще се случи. Така тя взела решението си и предоставила на Бога да се погрижи за резултата. „Ако загина, нека загина.“ И това се оказало правилното решение.

Ние няма да служим на вашите богове

Вижте още един случай от Стария Завет. Това се е случило във Вавилон. Евреите били заточени там. Царят е Навуходоносор. Той издигнал една златна статуя и заповядал, когато засвирят сигнални тръби, всички хора да се покланят пред тази статуя. Но Седрах, Мисах и Авденаго не се покланяли. Те се покланяли само на единственият истински Бог на Израел. Поради това Навуходоносор ги заплашил и казал, че ако не се поклонят на статуята, те ще бъдат хвърлени в огнена пещ. А те му отговорили: „О, Навуходоносоре, ние нямаме никаква нужда да ти отговаряме за това. Но даже да е така, нашият Бог, на Когото ние служим, е способен да ни спаси от пламтящата огнена пещ и Той ще ни спаси от твоята ръка, о царю. Но ако не е, да знаеш, царю, че на боговете ти няма да служим и няма да се покланяме на златната статуя, която си издигнал“ (Дан. 3:16-18 – мой превод). **Това е бил абсолютен риск.** „Ние вярваме, че нашият Бог ще ни освободи. Но даже, ако Той не ни спаси, ние няма да служим на вашите богове.“ Те не са знаели какъв ще бъде крайния резултат. Те казали фактически същото, което казала Естир: „Ако загинем, нека загинем.“ И те, подобно на Йоав и Ависей, предоставили на Бог да реши какъв ще е крайния резултат, когато казали: „дано Господ направи това, което Му изглежда добро на Него“. И това било правилно. **Правилно е да рискуваме за каузата на Бога.**

Готов съм да умра за името на Господ Исус

В Новия Завет апостол Павел е бил великият любител на поемането на рискове. Представете си го първо, когато вървял към Йерусалим след години на страдание заради Христос почти навсякъде, където отивал. Воден от Светия Дух, той решил (Деян. 19:21) да отиде в Йерусалим. Бил събрал пари за бедните християни в Йерусалим и очаквал да им ги предаде. Когато стигнал в Цезарея, един пророк на име Агав дошъл там от Юдея, символично завързал ръцете и краката си с колана на Павел и казал: „Така каза Светият Дух: „По този начин юдеите в Йерусалим ще вържат човека, чийто е този колан и ще го предадат в ръцете на езичниците“ (Деян. 21:11 – мой превод).

Когато вярващите чули това, те умолявали Павел да не отива в Йерусалим. Той отговорил: „Какво правите вие, като плачете и съкрушавате сърцето ми? Защото аз съм готов не само да бъда хвърлен в затвора, но и да умра в Йерусалим за името на Господ Исус“ (Деян.21:13 – мой превод). После, както ни казва Лука, приятелите му отстъпили: „И понеже той беше неумолим, ние млъкнахме и казахме: „Да бъде Господната воля!“ (Деян.21:14)

Иначе казано, Павел вярвал, че отиването му в Йерусалим е било нужно за Божието дело. Той не знаел подробностите за това, което щяло да се случи там и какъв ще е крайния резултат. Сигурен бил, че ще бъде арестуван и че ще страда. А след това какво го очаква? Смърт? Затвор? Заточение? Никой не знаел. Поради това те какво казали? Можали да стигнат до общо съгласие за едно нещо: „Да бъде Господната

воля!“ Или както казал Йоав: „Дано Господ направи това, което Му изглежда добро на Него.“ И това е било правилно.

„Във всеки град...ме очакват затвор и скърби“

Всъщност, целият живот на Павел е бил една поредица от стресиращи рискове. В Деян.20:23 той каза: „Святият Дух ми свидетелства във всеки град... че ме очакват окови и скърби.“ Но той никога не знаел по какъв начин тези неща ще стигнат до него или кога ще дойдат, или от кого ще дойдат. Павел бил решен да рискува живота си в Йерусалим с пълното разбиране за това, което може да очаква. Това, което вече бил преживял, не му давало никакво основание да се съмнява за онова, което можело да се случи в Йерусалим: „Пет пъти юдеите ми удариха по четиридесет удара с бич без един. Три пъти бях бит с тояги. Веднъж ме биха с камъни. Три пъти съм претърпявал корабкрушение; една нощ и един ден бях носен от течението на морето. Много пъти съм бил и в пътешествия; в опасност от реки, в опасност от разбойници, в опасност от съотечественици, в опасност от езичници, в опасност в град, в опасност в пустиня, в опасност по море, в опасност между лъжливи братя; в труд и мъка, много пъти в безсънни нощи, в глад и жажда, често пъти без храна, в студ и голота. И освен другите неща, които не споменавам, има ежедневно напрежение върху мен от загрижеността ми за всички църкви“ (2Кор. 11:24-28 – мой превод).

Какво означава това? **Означава, че Павел никога не е знаел от къде ще дойде следващият удар.** Всеки ден той рискувал живота си заради Божието дело. Пътищата не са били безопасни. Реките не са били безопасни. Съотечествениците му не са били безопасни. Езичниците не са били безопасни. Градовете не са били безопасни, Пустинята не е била безопасна. Морето не е било безопасно. Даже така наречените братя-християни не са били безопасни. Безопасността е била мираж. Тя не е съществувала за апостол Павел. (Коментар: Когато изпратил Ананий да отиде при Павел и да положи ръцете си върху него, за да прогледне Павел, Господ казал на Ананий какъв ще е живота на Павел: „защото аз ще му покажа колко много трябва да пострада за Моето име“ (Деян.9:16). Д.Пр.) Той можел да избере едно от двете неща: или да пропилее живота си, или да живее с риск. И отговорът на този избор е ясен: „Но аз не се скъпя за живота си, нито ми се свида за него, стига само да завърша пътя си и служението, което приех от Господ Исус, да проповядвам евангелието на Божията милост“ (Деян. 20:24 – мой превод). Той никога не знаел какво ще му „сервира“ живота. **Но пътят на Голгота му правел мълчалив знак.** И той ежедневно рискувал живота си. И това било правилно.

„Ако те преследваха Мен, те ще преследват и вас“

За да не си помислим, че този живот на поемане на рискове е бил уникален и предназначен само за Павел, той счел, че е важно да каже на младите християни, че и те ще срещнат неочаквани затруднения. След като създал нови църкви по време на първото си мисионерско пътуване, той се върнал няколко месеца по-късно с Варава и двамата „укреваха душите на учениците, окуражаваха ги да постоянстват във вярата и им казваха, че чрез много скърби ние трябва да влезем в Божието царство“ (Деян.14:22 – мой превод). Когато писал до младата църква в Солун, Павел изразил загрижеността си, че те може би са били разклатени от нещастията и им казал: „Вие знаете, че ние бяхме предназначени за това (т.е. за тези нещастия) (1Сол. 3:3 – мой превод). **Иначе казано, християнският живот е призив да рискуваме.**

Исус изяснил това. Например, Той казал в Лука 21:16 „Вие ще бъдете предавани даже от родители и братя, от роднини и приятели, а някои от вас ще бъдат убити“ (мой превод). Тук важната фраза е „а някои от вас ще бъдат убити“ Тя поставя земния живот на учениците в голяма несигурност. Не всички ще умрат за делото на Христос. Но и не всички ще останат живи. **Някой ще умре. А някой ще живее. Ето това имам предвид, когато говоря за риск.** Такава е Божията воля - ние да не сме сигурни какъв ще бъде живота ни на тази земя. **И поради това, волята на Господа е ние да поемаме рискове заради каузата на Бога.**

Животът на Исус е бил труден и Той е казал, че и животът на последователите му ще бъде труден. „Помнете думите, които ви казах: „Слугата не е по-горен от господаря си“ Ако Мен гониха, и вас ще гонят“ (Йоан 15:20). По същият начин и Петър предупредил църквите в Мала Азия, че лошото отношение на света към тях ще бъде нещо нормално. „Любими, не се изненадавайте от огненото изпитание, когато то идва върху вас за да ви изпита, все едно че ви се е случило нещо странно. А се радвайте, доколкото можете, да участвате в страданията на Христос, за да можете и да с е радвате и да бъдете щастливи, когато Неговата слава бъде разкрита. Ако сте обиждани заради името на Христос, вие сте блажени, защото Духът на славата и на Бога почива върху вас“ (1Пет. 4:12-14 – мой превод).

Да стане някой християнин е било риск за живота му

През първите три века християнската църква е била пример за растеж в условията на заплаха. Стефан Нийл в своята книга „История на Християнското мисионерство“ пише: „Няма съмнения, че в условията на Римската империя християните не са имали никакви законни права да съществуват и са били изложени на най-голямата строгост на закона...**Всеки християнин е знаел, че рано или късно той ще трябва да подложи на изпитание вярата си и да плати за това с живота си.**“ Моц. Това е рискът. И той винаги е

съществувал. Може би ние ще бъдем убити за това, че сме християни. А може би няма да бъдем убити. Това е риск. Това е нормално. И да става човек християнин в тези условия е било правилно.“

Всъщност, християните са демонстрирали точно въздигашата любов на Христос, въпреки рискът, което смайвало езическия свят. Римският император Юлиан (332-363) искал да вдъхне нов живот в древната езическа религия, но видял, че все повече и повече хора били привлечени към християнството. Той писал с чувство на безсилие следното против тези „атеисти“ (които не вярвали в римските богове, а в Христос): „Атеизмът (т.е. християнската вяра) беше специално подпомогнат чрез служението на любовта, предоставяно на чужденци и чрез тяхната грижа за погребението на мъртвите. Скандално е, че няма нито един евреин, който да е просяк и че безбожните жители на Галилея не само се грижат за собствените си бедни сънародници, но и за бедните хора от други народи; а нашите сънародници търсят напразно помощта, която ние (т.е. римската държава) би трябвало да им предоставим.“

Плаща се висока цена за вървенето след Христос. Навсякъде има риск. Но, както видяхме в гл. 3, самият този риск е средството, чрез което стойността на Христос блести още по-ярко.

Как да пропилием 40 години и живота на хиляди хора

Но какво се случва, когато хората на Бога не бягат от измамната магия на сигурността? Какво се случва, ако те се опитват да живеят живота си в миража на сигурността? Отговорът е: Живот, който е пропилян. Спомнете ли си времето, когато се е случило това?

Били изминали по-малко от 3 години, откакто хората на Израел излезли от Египет чрез силата на Бога. Сега те били на границата на Обещаната земя. Господ казал на Моисей: „Изпрати мъже, за да проучат Ханаанската земя, която аз давам на израелтяните“ (Чис. 13:2 – мой превод). И така, Моисей изпратил Халев, Исус Навин и още 10 други мъже. След 40 дни те се върнали с огромни гроздове, повесени на един прът, носен на раменете на двама мъже. Халев отправил един пълен с надежда призив към сънародниците си: „Нека веднага да се изкачим и да я завладеем, защото ние сме способни да я превземем“ (Чис. 13:30 – мой превод). Но другите разузнавачи казали: „Ние не сме способни да се изкачим против хората, защото те са по-силни от нас“ (Чис. 13:31 – мой превод).

Халев бил неспособен да обори митът за безопасността. Хората били пленени от измамната магия на сигурността – от представата, че има защитен начин на живот, който е различен от пътя на възхваляващото Бога подчинение. Те негодували против Моисей и Аарон, и решили да се върнат обратно в Египет – великият мираж на сигурността. (Коментар: Не ви ли прилича това на сегашното съжаление на милиони българи за времето на социализма и на желанието им отново да се върнат там. Д.Пр.) Исус Навин се опитал да освободи израелтяните от тяхното вцепенение. Той им казал: „Земята, през която преминахме за проучим, е превъзходно добра земя. Ако Господ благоволява към нас, Той ще ни въведе в тази земя и ще ни я даде – земя, където текат масло и мед. Само не възставайте против Господа и не се страхувайте от жителите на земята, защото те са хляб за нас. Тяхната защита е оттеглена от тях и Господ е с нас; не се страхувайте от тях“ (Чис. 14:7-9 – мой превод).

Но даже и Исус Навин не можал да обори митът на сигурността. Хората били опиянени от приказният свят на безопасността. И те се опитали да убият с камъни Халев и Исус Навин. В резултат от това хиляди хора пропилили живота си и били пропилены дълги години. Било е очевидно погрешно да не се поеме риска да воюват срещу гигантите, живеещи в Ханаанската земя. **О, колко много пропиляваме, когато ние не рискуваме заради делото на Бога!**

А вие какво ще направите?

Рискът е правилен. И причината за това не е, че Бог обещава успех във всички наши начинания за Неговото дело. Няма нито едно обещание, че всяко усилие за делото на Бога ще бъде успешно, поне не в краткосрочен план. Йоан Кръстител рискувал, казвайки, че цар Ирод е прелюбодеец, когато се развел със собствената си жена, за да вземе за жена жената на брат си. Поради това главата на Йоан била отсечена. А той постъпил правилно, рискувайки живота си за делото на Бога и на истината. Исус не отправил никаква критика към него, а само най-високата похвала (Мат.11:11).

Павел рискувал да отиде в Йерусалим, да са завърши служението си към бедните. Той бил бит и хвърлен в затвора за две години, а после бил изпратен с кораб в Рим, където след още две години бил убит. **И той постъпил правилно, рискувайки живота си за делото на Христос.** Колко много гробове има в Африка и Азия, защото хиляди млади мисионери били освобождавани чрез силата на Светия Дух от магията на сигурността и след това рискували живота си, за да прославят Христос сред хората по света, които не били чували за Господа!

А вие какво ще направите? Пленен ли сте от магията на сигурността, която ви парализира и не ви позволява да поемете какъвто и да е риск за Божието дело? Или сте освободен чрез силата на Светия Дух от миража на сигурността и удобството в Египет? Мислили ли сте някога да кажете заедно с Йоав: „В името на

Бога, аз ще опитам това! И дано Господ направи това, което Му изглежда добро на Него?“ Жени, вие някога казвали ли сте като Естир: „Заради Христос, аз ще опитам това! И ако загина, нека загина“?

Рискуване заради погрешни причини

Има повече от една опасност в призоваването на християните да рискуват. Аз споменах една от тях в гл. 4 – по-точно, че ние можем дотолкова да се фокусираме в отричането си от себе си, **че да сме неспособни да се наслаждаваме на правилните удоволствия в този живот, които Бог ни е дал за нашето добруване.**

Друга опасност, която е по-лоша е, че ние можем да бъдем обсебени от рискованото живеене поради самохвални причини. Можем да усещаме прилива на адреналин поради героизма си. Можем да презираме мързеливите и страхливите хора, **и да считаме, че ние сме по-висши от тях.** Можем да си мислим, че поемането на риска е вид праведност, която ни прави приемлива за Бога. **Това, което липсва в тези грешки е детската вяра в суверенното Божие управление на света и в Неговата побеждаваща обич.**

Аз предполагам, че силата и мотива зад поемането на рисковете заради Божието дело не е нито героизмът; нито стремежът към приключения; нито смелостта, когато човек се осланя на себе си; нито нуждата да спечелваме Божиата добра воля, а вярата в предоставящият всичко, управляващият всичко и задоволяващият ни изцяло Син на Бога, Исус Христос. Силата да рискуваме, че ще загубим репутацията си заради името на Христос е вярата, че Божиата любов ще издигне лицето ви накрая и ще реабилитира вашата кауза. Силата да рискуваме, че ще загубим пари заради делото на Евангелието е вярата, че ние имаме съкровище на небето, което не може да се изгуби. Силата да рискуваме, че ще загубим живота си в този свят е вярата в обещанието, че който загуби живота си в този свят, ще го спаси в идващата епоха.

Това е много по-различно от героизма и уповането в себе си. Когато рискуваме да загубим репутацията си или пари, или живота си, поради това, че вярваме, Бог винаги ще ни помага и накрая ще използва нашите загуби, за да ни направи по-щастливи в Неговата слава; Бог е този, който получава славата, защото Той се грижи. **По този начин рискът е отражение на Божиата стойност, а не на нашата храброст.**

Този фундамент на безстрашието не може да бъде приеман. Ние сме склонни да рискуваме поради неправилни причини. **Ако не сме с Христос, всички ние сме законници или в сърцето си сме развратници** – искащи да направим това, което ние искаме, или искащи да направим Божието нещо по нашия начин, за да докажем собствените си способности. И понеже сме склонни да постъпваме по този начин, ние се нуждаем от предпазване. Бог ни е дал друг начин да се стремим да рискуваме. Правете това „*чрез силата, която Бог дава – с цел във всичко Бог да може да бъде прославян чрез Исус Христос*“ (1 Пет.4:11 – мой превод). А начинът, чрез който Бог предоставя Своята сила, е чрез вяра в Неговите обещания. Всяка загуба, която рискуваме да понесем за да възвеличаем Христос, Бог обещава да я възстанови хилядократно със своето задоволяващо всичко общуване.

Силата да рискуваме, е в обещанието на Бога

По-рано в тази глава споменах за Лука 21, където Исус казва на учениците си: „*Някои от вас ще бъдат убити.*“ Но аз не споменах обещанието, което следва след тези думи: „*Вие ще бъдете мразени от всички поради Моето име. Но и един косъм от главата ви няма да загине*“ (Лука 21:17-18). Това е един от онези болезнени парадокси в Библията: „*Някои от вас ще бъдат убити... Но и един косъм от главата ви няма да загине!*“ Какво означава това? Какво се опитва да каже Исус, когато казва: „*Вървете напред и покорно рискувайте; някои от вас те ще убият; но нито косъм от главата ви няма да загине?*“ Мисля, че най-добрият коментар на тези стихове е в Рим.8:35-39: „*Кой ще ни отдели от любовта на Христос? Дали скръб или утеснение, или гонение, или глад, или голота, или опасност, или меч? Както е писано: През целия ден сме убивани заради Теб; считани сме като овце за клане. Не, във всички тези неща ние сме повече от победители чрез Този, който ни е обикнал. Понеже съм сигурен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашните неща, нито бъдещите неща, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито каквото и да е друго нещо в цялото създание, ще е способно да ни отдели от Божиата любов в Христос Исус, нашият Господ*“ (мой превод).

Сравнете тези ужасни и чудесни думи с това, което е казал Исус: „*Някои от вас ще бъдат убити... Но и един косъм от главата ви няма да загине!*“ Подобно на Исус, Павел казва, че любовта на Христос към нас не премахва нашето страдание. **Точно обратното, самото ни присъединяване към Христос ще донесе страдание.** Какъв е отговорът на Павел на неговия собствен въпрос в ст. 35: „*Кой ще ни отдели от любовта на Христос? Дали скръб или утеснение, или гонение, или глад, или голота, или опасност, или меч?*“ Неговият отговор в ст. 37 е решително НИКОЙ! Но не пропускайте да забележите това, което се подразбира във въпроса: **Причината, поради която тези неща няма да могат да ни отделят от любовта на Христос не е, че тези неща не се случват в живота на хората, които Христос обича. Тези неща се случват.**

Павел, цитирайки от Пс.44:22, показва, че тези неща фактически се случват на хората на Христос: „*През целия ден сме убивани заради Теб; считани сме като овце за клане.*“ **Иначе казано, любовта на**

Христос към нас не ни спестява тези страдания. Рискът е реален. Християнският живот е болезнен живот. Той не е лишен от радост. Но не е лишен и от болка.

Наистина ли Бог си снабдява с всичко, от което се нуждаем?

Това е смисълът на малката дума „във“ в ст. 37: *...във всички тези неща ние сме повече от победители...* **„Ние сме повече от победители в нашите нещастия, но не като ги избягваме.“** Поради това Павел е съгласен с Исус: *„Някои от вас ще бъдат убити.“* Подчинението е риск. И е правилно да рискуваме за делото на Бога.

Някои от рисковете са споменати в ст. 35:

- „скръб“ - безпокойства и притеснения от всякакъв вид, с които Павел казва, че трябва вървим по нашия път към небето (Деян. 14:22)
- „утеснения“ - беди, които причиняват стрес и заплаха да ни прекупят като суха пръчка (2Кор. 6:4; 12:10).
- „гонение“ - активно противопоставяне от старана на враговете на Евангелието. (Мат. 5:11-12)
- „опасност“ - всеки вид заплаха за тялото, душата и семейството (2Кор. 11:26).
- „меч“ - оръжието, с което е бил убит Яков (Деян. 12:2).
- „глад и голота“ - липсата на храна и облекло.

Поставих накрая в списъка „глад и голота“, защото те представляват най-големия проблем. Исус не е ли казал: *„Не се безпокойте за живота си – какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си – какво ще облечете. Не е ли животът повече от храната и тялото – от облеклото?...не се безпокойте и не казвайте“* „Какво ще ядем?“ или: „Какво ще пием?“, или: „Какво ще облечем?“ *...понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. Но първо търсете Неговото царство и Неговата праведност и всичко това ще ви се прибави“* (Мат. 6:25, 31-33).

Ние можем да попитаме: „Добре, какво се включва във „всичко това“? Дали християните са изложени на опасност от „глад и голота“ или Бог ще предостави „всички тези неща“, когато ние се нуждаем от тях? Християните никога ли няма да гладуват или да бъдат зле облечени? Някои от най-великите светци на света не са ли гладували и са били зле облечени? Как да разбираме казаното в Евр. 11:37-38: *„С камъни биваха убивани, с трион прерязани, с мъки мъчени; умираха заклани от нож, скитаха се в овчи и кози кожи и търпяха лишения, бедствия и страдания; те, за които светът не беше достоен, се скитаха по пустините и планините, по пещерите и рововете на земята“?*

Тогава какво иска да каже Исус с думите: „Всички тези неща – цялата ви храна и облекло – ще ви бъде добавена на вас, когато вие първо се стремите към Божието царство“? Той има предвид същото, което е имал предвид, когато е казал: *„Някои от вас ще бъдат убити... Но и един косъм от главата ви няма да загине“* (Лука 21:17-18). Той е имал предвид, че вие ще имате всичко, от което се нуждаете, за да изпълните Неговата воля и да бъдете вечно и върховно щастливи в Него.

Какво количество храна и дрехи са ни нужни? Ние можем да попитаме: „Нужни за какво? Нужни за да ни бъде удобно и комфортно?“ Не, Исус не е обещавал такъв комфорт. Нужни, за да избегнем срама? Не, **Исус ни е призовал с радост да понасяме срама заради Неговото име.** Нужни, за да останем живи? **Не, Той не е обещавал, че ще ни спести смъртта – всеки вид смърт.** Гонението и напастта поглъща светиите. Християни умират на ешафода, християни умират и от болести. Поради това Павел е написал: *„Самите ние, които имаме първите плодове на Духа, въздишаме вътрешно, докато очакваме страстно да бъдем осиновени като синове, изкуплението на нашите тела“* (Рим. 8:23 – мой превод).

Това, което е имал предвид Исус е, че нашият Отец на небето никога няма да позволи ние да бъдем подложени на по-голямо изпитание от това, което ние можем да понесем (1Кор. 10:13). Като Божие дете, ако се нуждаете от една трошичка хляб, за да запазите вярата си в тъмницата на гладуването, вие ще я имате. Бог не обещава достатъчно храна за удобство или живот – Той обещава това, което е достатъчно, за да можете вие да вярвате в Него и да изпълнявате Неговата воля.

(Бележка на автора: Това е начинът, по който аз разбирам много от общите обещания в Стария Завет – за постигане на резултата, който е нужен с цел праведността винаги да бъде постигана. Например, Пр.10:3: „Господ не позволява праведния да гладува, но Той осуетява ненаситното желание на безбожните“ (мой превод). Мисля си, че това е: 1) Общо обещание за начинът, по който Бог управлява света – добросъвестните и упорито работещите хора добруват и имат достатъчно; и 2) Винаги и абсолютно вярно е това обещание в смисъла, че праведните никога няма да гладуват повече, отколкото са способни да понесат заради името на Христос.)

Аз мога да направя всичко чрез Христос, даже да гладувам

Когато Павел обещал: *„Моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според Своето богатство в слава в Христос Исус“* (Фил. 4:19), той просто е казал: *„Зная и в оскъдност да живея, зная и в изобилие да живея; във всяко нещо и във всички обстоятелства съм научил тайната и да съм сит, и да съм гладен, и да съм в изобилие, и да съм в оскъдност. За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме укрепява“* (Фил. 4:12-13).

Смисълът на израза „всичко това“ е: „Аз мога да страдам от глад чрез Онзи, Който ме укрепява.“ „Аз мога да понеса да бъда лишен от храна и облекло чрез Онзи, Който ме укрепява.“ Това обещава Исус. Той никога няма да ни изостави или да ни забрави. (Евр.13:5)

Ако гладуваме, Той ще е нашия вечен хляб, който дава живот. Ако сме посрамени поради голота, Той ще е нашата съвършена и праведна във всичко премяна. Ако сме изтезавани и правени да пишим в нашата предсмъртна болка, Той ще ни предпази да не проклинаме Неговото име и ще възстанови битото ни тяло, за да придобие вечна красота.

Противоположната страна на всеки риск - побеждаващата любов

Обобщаващото удобство и сигурност във всички наши рискове, които поемаме заради Христос е, че нищо и никога няма да ни отдели от любовта на Христос. Павел пита: „Кой ще ни отдели от любовта на Христос? Дали скръб или утеснение, или гонение, или глад, или голота, или опасност, или меч? (Рим:8:35). Неговият отговор е НЕ! Иначе казано, нито едно нещастие, което истински християнин ще преживее, не е доказателство, че той е отделен от любовта на Христос.

Любовта на Христос триумфира над всяко нещастие. В Рим. 8:38-39 това е казано кристално ясно: „Понеже съм сигурен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашните неща, нито бъдещите неща, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито каквото и да е друго нещо в цялото създание, ще е способно да ни отдели от Божията любов в Христос Исус, нашият Господ.“

Противоположната страна на всеки риск – даже който накрая завърши със смърт е, че Божията любов побеждава. Това е вярата, която ни освобождава за да рискуваме за Божието дело. Тя не е героизъм, или стремеж към приключения, не е храбра увереност на човека в самия себе си или усилие да спечелим благоволенieto на Бога. Това е детинската вяра в победата на Божията любов - че от другата страна на всички наши рискове, Божията ръка ще продължава да ни държи. Ние ще бъдем вечно задоволени в Него. Нищо няма да бъде пропиляно. (Коментар: Бог цени безкрайно много всяко свое творение. Той не пропилява, а възстановява повреденото, Той лекува. Затова става пределно ясна глупостта, съдържаща се в стремежа на някои учени, като прочутият покоен английски учен Стивън Хокинс, хората да търсят друго място във вселената, където да отидат да живеят, защото планетата Земята според тях е изразходвала потенциала си ние, хората, да живеем тук. Д.Пр.)

Правилно е да рискуваме. Не пропилявайте живота си. Как може това да е по-добро, отколкото да бъдеш храбър?

Но има нещо още повече в обещанието, което ни поддържа във време на риск заради името на Христос. Павел пита: „Ако Бог е откъм нас, кой може да е против нас?“ (Рим. 8:31 – мой превод). Отговорът, който възнамерява да ни даде е, НИКОЙ! Иначе казано: „Ако Бог е откъм нас, никой не може да бъде против нас.“ Това изглежда наивно. Все едно, когато главата ви е отрязана, вие да казвате „Нито един косяк от главата ми не е загинал.“ Изглежда, че тези крайни твърдения искат да кажат нещо повече от това, което казахме до сега. Те са написани с цел да ни кажат нещо повече от това, че умрелите светии няма да бъдат отделени от Христос.

Това „нещо повече“ идва от думите „повече от победители.“ „Във всички тези неща ние сме повече от победители чрез Този, който ни е обикнал“ (Рим. 8:37). Какво означават думите „повече от победители“? Как можете да бъдете повече от победител, когато рискувате за Божието дело и сте пострадал заради това? Ако рискувате да извършите някакъв акт на подчинение, който възхвалява върховната ценност на Исус Христос и бъдете нападнат от един от враговете, споменати в ст. 35, например, глад или меч, какво трябва да ви се случи, за да бъдете наречени просто „победител“? Отговор: Вие не трябва да бъдете отделен от любовта на Исус Христос. Целта на нападателят е да ви събори и да ви отдели от Христос и да ви доведе до окончателно унищожение, след като бъдете отделен от Бога. Вие сте победител, ако победите тази цел на нападателя и останете в любовта на Христос. Бог е обещал, че това ще се случи. Вярвайки в това, ние рискуваме.

Но какво трябва да се случи в тази битка с глада и меча, ако вие трябва да бъдете наречен „повече от победител“? Един библиейски отговор е, че победителят разбива своя враг, но този, който е „повече от победител“, подчинява своя враг. Победителят унищожават целта на своя враг; този, който е „повече от победител, превръща врага си в свой слуга, който обслужва неговите собствена цели. Победителят поваля своя противника; този, който е „повече от победител превръща противника си в свой роб. (Коментар: Това отново е потвърждение на истината, че Бог не пиле, а видоизменя злото, за да го използва за своите цели. Вижте Бит. 50:20. Д.Пр.)

Практически какво означава това? Нека да използваме думите на самия Павел в 2Кор.4:17: „Това леко моментно нещастие е подготовка [въздействие, работа или причиняване] за нас на вечна тежина на слава отвъд всяко сравнение“ (мой превод). Тук можем да кажем, че „нещастieto“ е един от атакуващите врагове. Какво се е случило при сблъсъкът на Павел с този враг? Със сигурност този сблъсък не го е отделил от любовта на Христос. И нещо повече, „нещастieto“ било поробено и било направено да служи за вечна

радост на Павел. „Нешастието,“ бившият враг, сега работи за Павел. То подготвя за Павел „вечна тежина на слава.“ **Неговият враг сега е негов роб.** Павел не само победил своя враг. Той направил нещо повече, отколкото да го победи.

Нешастието издигнало своя меч, за да отреже главата на вярата на Павел. Но вместо да стане това, ръката на вярата сграбчила ръката на нешастието и го принудило то да отсече част от материалното в Павел. Нешастието било превърнато в слуга на светостта, човечността и любовта. **Сатаната бил намислил това за зло, но Бог го намислил за добро.** Врагът се превърнал в роб на Павел и работел за него за придобиване на още по-голяма тежест на славата, отколкото Павел някога щял да има, ако не беше се сражавал. По този начин Павел – както и всеки ученик на Христос – е повече от победител.

Единственият път, който води до вечната радост

Това е обещанието, което ни дава сили да поемаме рискове заради името на Христос. Това не е импулсът на героизма, или стремежът към приключения, не е храбрата увереност на човека в самия себе си или нуждата да спечелим благоволенieto на Бога. Това е простата вяра в Христос – че в Него, Бог ще направи всички необходимо, за да можем ние да се радваме, възхвалявайки Го вечно.

Всяко добро е готово да ни благослови, а всяко зло е готово да ни се противопостави, което накрая ще ни помогне да се хвалим единствено с кръста, да величаем Христос и да прославяме нашият Създател. **Вярата в тези обещания ни прави свободни да рискуваме и да установяваме в собствените си преживявания, че е по-добре да изгубим живота си, отколкото да го пропилеем.**

Поради това е правилно да рискуваме за делото на Христос. Правилно е да воюваме с врага и да казваме: „Дано Господ направи това, което Му изглежда добро на Него.“ Правилно е да служим на хората и да казваме: „Ако загина, нека загина!“ **Правилно е да заставаме пред пламтящата пещ на нешастието и да отказваме да се поклоним пред боговете на този свят.**

Това е пътят, който води до пълнотата от радост и до вечните удоволствия. В край на всеки друг път – който е безопасен и лишен от рискове – ние ще поставим дланите на лицето си и ще кажем: „Аз пропилях живота си!“

Глава 6

Целта на живота – с радост да правите другите да се радват в Бога

Невъзможно е да рискувате живота си, за да направите другите щастливи в Бога, ако на вас самият не би е било простено. **Ако сте настроен да виждате в другите хора грешките, провалите и обидите и ако се отнасяте повърхностно към тях, вие няма да поемете риск с цел те да бъдат радостни. Тази настройка – а тя е универсална във всички хора – задължително трябва да бъде разрушена.** Ние няма с радост да рискуваме да направим другите хора щастливи в Бога, ако ги мразим или изпитваме злоба към тях, или сме отблъсквани от техните грешки и слабости. **Ние задължително трябва да станем прощаващи хора.**

Не започвайте да възразявате на това изискване, посочвайки трудните случаи във взаимоотношенията. Аз говоря за духът на общата ни настойка, а не за някакъв списък от критерии, които показват кога да правим едно или друго нещо. **Нито пък говоря за този вид милост, която е пораждадена от немощ, нерешителност или неувереност, която не може да порицава, да възпитава или да се противопоставя.**

Въпросът е, дали ние наистина се стремим да бъдем милостиви? Имаме ли прощаващ дух? **Без наличието на този дух ние ще се отдалечим от нуждата и ще пропилеем живота си.**

Прошката е добра, защото тя ни дава Бога

Библейската мотивация да бъдем прощаваща личност може да е пораждадена от нещо по-дълбоко от осъзнаването ни, че и на нас ни е простено. Наистина, ние казваме: „Причината да бъда прощаващ човек е, че и на мен ми е било простено от Бога тогава, когато не заслужавах да ми бъде простено.“ В Еф. 4:32 се казва: „*Бъдете благи и състрадателни един към друг; прощавайте си един на друг така, както и Бог в Христос е прошил на вас*“ (мой превод). Но фундаментът на тази мотивация не е само Божията простителност, **а този вид простителност, която Бог ни дава. Бог ни дава Неговата простителност.**

Защо ценим толкова високо това, че на нас ни е простено от Бога? Има отговори на този въпрос, които опозоряват Бога, защото в тези отговори се твърди, че има облаги от простителността, така че човек може да обича, без да обича Бога. Например, ние можем да кажем: „Ценя високо това, че Бог ми е простил, защото мразя страданието на виновната съвест.“ Или „...защото искам да отида на небето, за да видя

любимите си хора и да имам ново тяло, което никога няма да боледува.“ Къде е Бог в тези причини за високото ценене на прошката? В най-добрия случай Той е там, във всичките тези причини, като истинското съкровище на живота.

Ако е така, тогава тези наслади наистина са начини да изразяване на това, че ценим високо самият Бог. Свободната и чиста съвест ни прави способни да виждаме по-добре Бога и ни освобождава да Му се радваме. Отърването от ада, платено с цената на кръвта на Христос ни демонстрира повече ангажимента на Бога към състрадателната святост и Неговото желание ние да сме щастливи. Дарът на виждането на любимите хора подчертава Божието чудо в създаването на любовни взаимоотношения. Получаването на ново тяло задълбочава нашето отъждествяване с прославеният Христос. **Но ако самият Бог не е там в тези дарове** – а аз се страхувам, че за много хора, които твърдят, че са християни това е така – **тогава ние не знаем каква е целта на прошката.**

По своята същност прошката е Божият начин за премахване на великата пречка за нашето общуване с Него. Чрез заличаването на нашия грях и плащайки заради него със смъртта на Своя собствен Син, Бог отваря пътят за нас, за да Го видим, да го опознаем и вечно да Му се радваме. Целта на прошката е ние да Го видим и да вкусим от Него. Целта на Кръста е да стигнем до задоволяващото душата общуване с нашия Отец. **Ние ще пропиеем живота си, ако обичаме да ни бъде прощавано само поради други причини.**

Тогава какъв е коренът на мотивацията да бъдем прощаваща личност? „*Прощавайте си един на друг така, както и Бог в Христос е просил на вас*“ Ние трябва да прощаваме така „*както и Бог...е просил*“ на нас. **Бог ни прощава по такъв начин, че безграничната радост от Неговото общуване става наша радост. Бог е целта на прошката.** Тя идва от Него; тя е била постигната чрез Неговия Син; и тя води хората обратно при Него с техните грехове, които са хвърлени в най-дълбокото море. Следователно, мотивацията да бъдем прощаваща личност е радостта да бъдем свободни и радостни у дома с Бога. Плащайки огромната цена, Бог ни дава това, от което се нуждаем повече от всичко друго: дава ни Самият Себе си за наша вечна радост. **Божията прошка е важна поради една причина: тя ни дава Бога!**

Какво искат да дадат прощаващите хора?

Нашият импулс да бъдем прощаващи хора е радостта, че имаме прощаващ Бог. Не просто заради това, че ни е било простено, **а защото, като ни е било простено, ни е била дадена и радостта в Бога.** Ако не виждаме това и ако не го изживяваме, ние вероятно ще превърнем мотивите, които са фокусирани в Бога в някакъв вид великодушие, което се опитва да прави добро за човека, **без да знае какво всъщност е най-голямото добро – задоволяващото всичко удоволствие да бъдем в Бога.** Но ако изживяваме прошката като свободен и незаслужен дар на радостта в Бога, тогава ние ще бъдем отвеждани от тази радост с любов, в света на греха и страданието. **Там нашата цел ще бъде другите хора, чрез Исус Христос, да намерят прошката и вечната радост в Бога.**

Радостта в Бога прелива в радостна и сърдечна милост към хората, защото радостта в милостивия Бог не може да откаже презрително и да не бъде милостива. Ние не можем да презираме да бъдем това, на което се наслаждаваме в Бога. **Радостта в Бог, който не е пощадил своя Собствен Син, а Го е пожертвал заради незаслужаващи грешници, не може да отвърне на злото със зло.** Тази радост ще обича да бъде милостива (Мих.6:8). Радостта в Бог, който бавно се гневи, не може да съществува едновременно с нашето собствено нетърпение. Тя ще се бори за победата на това, на което тя се възхищава в Бога. Радостта в Бог, който живее вечно, показвайки „*неизмеримите богатства на Своята милост в добрината си към нас*“ (Еф.2:7 – мой превод), **се наслаждава да бъде щедра и търси начини да дава.**

Не християните, защото те не искат да дават

Робърт Мъри МакЧейн, шотландски пастор, който умрял на 29 години през 1843, говорел за милостта и щедростта на християните като доказателство, че те наистина са християни. Той обичал бедните в своята енория и се страхувал за онези хора, които са не търсят начини да покажат своята милост.

Той написал: „Загрижен съм за бедните, но повече съм загрижен за вас. Не знам, какво ще ви каже Христос във Великия ден...**страхувам се, че има много хора, които ме чуват и може би знаят добре, че те не са християни, защото те не обичат да дават. Да даваме щедро и свободно, изобщо не скъпернически, се изисква ново сърце; а старото сърце би се съгласило да се раздели с кръвта и живота си, но не и с парите си.** (Коментар: Тези думи са писани преди около 200 години, но колко си приличат с днешната максима: „Кръв връщам, пари не връщам.“ Д.Пр.) О, приятели мой! Наслаждавайте се на парите си; правете най-доброто за себе си с тях; нищо не давайте на другите; **наслаждавайте им се бързо, защото мога да ви кажа, че през цялата вечност вие ще бъдете просяци.**

Дилемата, която вече не стои пред нас

Каква е природата и целта на радостното и сърдечно християнско даряване? Тя се корени в усилието – с колкото се може повече съзидателност и саможертва отколкото е нужна – да даваме на другите вечна и постоянно увеличаваща се радост. (Бележка на автора: Казвам „*постоянно увеличаваща се*“ не защото ние на небето с

течение на времето ще преминаваме от тъга към радост, а защото ние преминаваме от една пълнота към друга пълнота. Казвам това, поради нашият ограничен ум – а ние винаги ще бъдем ограничени – и не можем да приемем всичко от Бога. Той е неограничен. Следователно, Той вечно ще споделя на порции с нас Своята неограничена пълнота. Винаги ще има още неща, които ограниченият ум може да види в неограничения Бог. Когато виждаме това, ние ще бъдем все повече и повече щастливи.)

Ако Бог е най-прославян в нас, когато ние сме най-задоволени в Него, както се съгласихме в Глава 2, тогава живеенето за славата на Бога трябва да означава, че ние живеем, с цел с радост да правим другите да са радостни в Бога. Нашата радост и нашия стремеж и те да се радват – това прославя Бога. И тъй като радостта в Бога е най-голямото и най-трайно щастие, стремежът към този вид радост е също любов. Тъй като същата радост в Бога едновременно задоволява човека и прославя Бога, ние никога не трябва да избираме дали да обичаме хората или да прославяме Бога.

Чрез радостният ни стремеж другите хора да се радват в Бога – даже ако заради това трябва да платим с живота си – ние ги обичаме и прославяме Бога. Това е противоположността на пропиляният живот.

Ние не можем да направим друг човек да се радва в Бога

Тогава как ние правим другите да се радват в Бога? С това ще се занимаваме в следващите глави. Но първо има две разяснения, които трябва да направя. **Първото разяснение е, че разбира се, ние не можем да направим никой друг човек да е радостен в Бога.** Радостта в Бога е плод на Светия Дух (Гал.5:22). Тя е наричана „радостта на Светия Дух“ (1Сол.1:6). **Тя е работата на Бога:** „Дано Богът на надеждата да ни изпълни с всичката радост и мир“ (Рим.15:13 – мой превод). Тази радост е последицата от Божията милост: „Ние искаме да знаете, братя, за Божията милост, която беше дадена сред църквите в Македония, защото в суровото изпитание на страдание, тяхното изобилие от радост и тяхната крайна бедност преляха в богатство на щедрост“ (2Кор.8:1-2 – мой превод). Радостта в Бога е събудена в сърцето, **когато Бог милостиво отваря очите ни, за да видим славата на Христос в Евангелието** (2Кор.4:4).

Въпреки, че радостта в Бога е дар от Бога, той използва средства, за да доведе хората в пълнотата на радостта. **Павел описва цялото си служение като работене за радостта на другите.** „Не че господстваме над вярата ви, а ние работим с вас за вашата радост“ (2Кор.1:24 – мой превод). Той казал на църквата във Филипи, че причината, поради която Бог ще му позволи да живее, е била „за вашия напредък и радост във вярата“ (Фил.1:25 – мой превод). Исус казал, че Неговите собствени думи са средството, което Бог ще използва, за да даде радост на Неговите ученици: „Тези неща ви казах, за да бъде Моята радост във вас и вашата радост да бъде пълна“ (Йоан 15:11- мой превод). Освен това Той казал, че молитвата е средство за радост: „Досега не сте поискали нищо в Моето име. Искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна“ (Йоан 16:24). Списъкът на средствата може да бъде продължен. **Но тук целта е просто да покажем, че има неща, които ние можем да направим, за да направим хората щастливи в Бога, при условие, че Бог благослови усилията ни със Своята решаваща милост.**

Да правим другите щастливи в Бога е внушително нещо

Второто разяснение е, че радостта в Бога не е периферно религиозно изживяване. Когато говоря да правим хората щастливи в Бога, аз имам предвид цялата спасителна работа, която Бог е извършил от началото до края. Аз не казвам, че радостта е всичко от спасението. Аз казвам, че радостта в Бога е целта на цялата спасителна работа и е същината на процеса на това, какво означава да бъдеш спасен. **Без тази радост в Бога няма да има никакво спасение.** Поради това, когато говоря да правим някой да бъде радостен в Бога, аз включвам планът и милостта на Бога „които Той ни даде в Христос Исус преди началото на вековете“ (2Тим.1:9 – мой превод). Аз включвам задоволяващата всичко изкупителна работа на Христос в смъртта и възкресението (Рим.3:24-26).

Включвам Божията работа на новото раждане, което ни дава нова природа (Йоан 3:3-7; 1Пет.1:3, 23). Включвам даваната ни от Бога промяна на ума, призивът към покаяние, което ни прави да обръщаме гръб на греха и да се обръщаме за помощ към Бога (2Тим.2:25; Деян. 3:19; 26:20). Включвам вярата в Исус Христос, която Го прегръща като Спасителят, като Господ и върховно Съкровище на живота (Фил. 3:7-9). Включвам увеличаващата се промяна към оприличаването ни с Христос и освещаването (Рим. 6:22; 8:29). **Включвам целият живот на любов, който счита, че е по-благословено да даваме, отколкото да получаваме** (Деян.20:35).

И включвам цялостното обновяване на тялото, ума, сърцето, взаимоотношенията и обществото, което се случва отчасти в тази епоха, чрез нахлуването на Божието царство и после ще бъде завършено при достигането докрай на целите на Бога в идващата епоха (Деян.3:21; Рим. 8:23).

Следователно, когато говоря за радостта в Бога, аз имам предвид радост, чийто корени са във вечната Божий ред и е била купена чрез кръвта на Христос и пониква в новороденото сърце, поради Божият Дух, събудена в покаянието и вярата, и съставляваща същността на освещението и на приликата ни с Христос, и дава издигане към живот на любов и страст към възстановяването на света според образа на Бога. Радостта

в Бога е внушителна реалност, планирана, купена и произведена от Бога в живота на Неговите избрани хора, за прославата на Неговото име.

Тогава какво трябва да правим ние?

С тези две разяснения, аз питам отново: „Какво трябва да правим ние, за да направим хората щастливи в Бога“? По кои пътища на риска и саможертвата трябва да вървим в нашата страст да възвеличаваме на Бога във всички неща и в нашата ревност да хвалим Христос, и в нашето фокусирано посвещение да се хвалим единствено с кръста? С това ще се занимаваме в следващите глави.

Глава 7

Да живеем така, че да доказваме, че Бог е по-ценен от живота

За да прави другите хора щастливи в Бога с вечна радост, нашият живот задължително трябва да показва, че Той е по-ценен от живота. „Понеже Твоята непоколебима любов е по-добра от живота, моите устни ще Те хвалят“ (Пс.63:3 – мой превод). За да правим това, ние трябва да направим изборите на самопожертвувателния живот да са вкоренени в сигурността, че възхваляването на Христос чрез щедрост и милост е по-задоволително от егоизма. **Ако откажем да рискуваме, за да запазим себе си в безопасност и платежоспособност, ние ще пропилим живота си.** Тази глава ще разгледаме този начин на живот, който може да ни предпази, да не се случи това.

Как да не изменяме на Исус?

Ако Христос е съкровище, което ни задоволява с всичко и обещава да снабдява всичките ни нужди, даже по време на глад и голота, тогава да живеем така, **като че ли имаме съвсем същите ценности като невярващите хора, би означавало, че Му изменяме.** Имам предвид предимно начинът, по който използваме парите си и какво е мнението ни за нашите притежания. Аз чувам натрапчивите думи на Исус: „*Не се безпокойте и не казвайте: „Какво ще ядем?“ или „Какво ще пием?“, или „Какво ще облечем?“ Защото езичниците търсят всичките неща.*“ (Мат.6:31-32 – мой превод). **Иначе казано, ако погледнато отстрани животът ни прилича като живота на невярващите хора, това няма да прави Христос да изглежда велик.** Ако изглеждаме като човек, за който религията е странично занимание или хоби, това може да е полезно, за да избегнем отиването накрая в ада, но иначе няма голяма разлика в начина, по който живеем и обичаме тук. **Такъв човек няма да изглежда като притежател на съкровище, което задоволява всичко.** А това няма да направи другите хора да са радостни в Бога.

Ако сме заточеници и бежанци на земята (1Пет. 2:11), и ако нашето гражданство е на небето (Фил.3:20), и ако нищо не може да ни отдели от любовта на Христос (Рим. 8:35), и ако Неговата непокатима любов е по-добра от живота (Пс.63:3), и ако всичките страдания изработват за нас вечна тежина на слава (2Кор. 4:17), тогава ние „ще предадем на вятъра страховете си“ (*Коментар: Препратка към един химн на Джон Уесли, озаглавен „Предай на вятъра страховете си“ Д.Пр.*) и ще търсим първо Божието царство и Неговата праведност (Мат. 6:33).

Ние ще считаме, че всичко друго е боклук в сравнение с Христос (Фил.3:7-8). Ще приемаме разграбването на нашата собственост в името на нехаресваните от хората актове на милостта. (Евр. 10:34). Ще избираме да предпочитаме да страдаме с Божия народ, а не да се наслаждаваме за кратко време на греха и ще считаме, че укорът от страна на невярващите към нас, че сме с Христос, е по-голямо богатство отколкото египетските съкровища (Евр.10:25-26).

Защо хората не ни питат за нашата вяра?

Няма никакво съмнение, че ако все повече живеем по този начин, **хората около нас е по-вероятно да се запитат, дали Исус не е Съкровище, което задоволява всичко.** Той ще прилича на такова Съкровище. **Кога беше последният път, когато някой ви запита за „причината за надеждата, която е във вас“?** Петър е казал, че ние винаги трябва да сме готови да дадем отговор на такъв въпрос: „*Бъдете винаги готови да защитите пред всеки, който ви запита за основанието за надеждата, която е във вас*“ (1Пет.3:15 – мой превод).

Защо хората не ни питат за нашата вяра? Вероятно отговорът е, понеже ние изглежда, че вярваме в същите неща, в които вярват и те. Нашият живот не изглежда, че върви по пътя към Голгота, оголен за да се вижда жертвоготовната любов и не изглежда, че ние служим на другите със сладката увереност, че не се нуждаем да бъдем възнаграждавани в този живот. **Нашата награда е огромна и е на небето (Мат.5:12)!** „*Защото ще ти бъде отплатено при възкресението на праведните*“ (Лука 14:14). Ако вярваме в това по-дълбоко, другите могат да видят скъпоценността на Бога и да намерят в Него тяхната радост.

Правдоподобността на Христос зависи от начинът, по който ние използваме парите си

Темата за парите и за стилът на живот не е странична тема в Библията. Правдоподобността на Христос в очите на невярващите хора зависи от това. „15% от всичко, което е казал Христос, е свързано с тази тема – повече отколкото Неговите учения за небето и за ада взети заедно. Чуйте този рефрен, който се чува навсякъде в Неговите учения:

- „Едно нещо не ти достига: иди, продай всичко, което имаш, и го раздай на сиромасите, и ще имаш съкровище на небето; и ела и Ме следвай“ (Марк 10:21).
- „Блажени сте вие, сиромасите, защото е ваше Божието царство... Но горко на вас, богатите, защото вие вече сте получили утехата си“ (Лука 6:20, 24).
- Всеки от вас, който не се откаже от всичко, което има, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:33 – мой превод).
- „По-лесно е камила да мине през иглени уши, отколкото богат човек да влезе в Божието царство“ (Лука 18:25 – мой превод).
- „Животът на човека не се състои в изобилието на имота му“ (Лука 12:15)
- „Първо търсете Божието царство и Неговата праведност, и всички тези неща ще ви бъдат прибавени“ (Мат. 6:33).
- „Продайте имота си и давайте на нуждаещите се. Снабдете се с кесии...на небесата“ (Лука 12:33 – мой превод).
- „Захкей...каза на Господа: „Вижд, Господи, давам половината от имота си на бедните...“ А Исус му каза: „Днес спасение дойде в тази къща““ (Лука 19:8-9 – мой превод).
- „Небесното царство прилича на съкровище, скрито в нива, което човек намира и го скрива. После, в радостта си, той отива и продава всичко, което има, и купува тази нива“ (Мат.13:44 – мой превод).
- „(Исус) видя една бедна вдовица, която пусна (в дарителницата на храма) две дребни медни монети. И Той каза: „Истина ви казвам, тази бедна вдовица пусна повече (пари), отколкото всички (хора)“ (Лука 21:2-3 – мой превод).
- „Но Бог му каза: „Глупако! Тази нощ душата ти ще бъде взета и нещата, които си подготвил, чий ще бъдат? Така става с човека, който трупа съкровище за себе си и не богатее по отношение на Бога“ (Лука 12:20-21 – мой превод)
- „Лисиците си имат дупки и небесните птици имат гнезда, а Човешкият Син няма къде да подслони главата Си...Върви след Мен“ (Лука 9:58-59).

Рискована щедрост

Отново и отново Исус е неумолим в Своя краен призив към **военновременен начин на живот и към рискована щедрост**. Казвам „рискована,“ поради историята за бедната вдовица. Тя дарила последните си пари в храмовата дарителница. Мнозина от нас биха казали, че тя е глупачка или казано по-деликатно – че е неблагоприятна. Но в думите на Исус няма никаква критика към нея: „А една бедна вдовица дойде и пусна две дребни медни монети, равняващи се на едно пени. И Той извика учениците при Себе Си и им каза: „Истина ви казвам, тази бедна вдовица пусна повече от всички, които дариха в кутията за даренията. Защото те даряваха от своето излишество, а тя – в нейната бедност пусна всичко, което имаше – всичко, което имаше, за да живее“ (Марк 12:42-44 – мой превод)

Смисълът на казаното тук не е, че всеки човек трябва да дари всичко, което има. Смисълът е следният: Исус обича изпълнената с вяра рискована проява, извършена за Божиата прослава. Аз нямам закони, които да ви дам относно подробностите как да харчите парите си; не мога да ви кажа нищо освен това, което Исус е казал. Просто искам да посоча към Исус и да оставя думите Му да произведат в нас своя шокиращ и спасителен резултат.

Използвайте парите, за да показвате, че Бог е нашето съкровище, а не притежанията ни

Подчертаването, което Исус прави на парите и притежанията, се среща навсякъде в Новия Завет. Има го в истории в Деяния на апостолите: „Те продаваха имотите си...и разпределяха получените пари според нуждата на всеки“ (Деян.2:45 – мой превод). Има го и в думите на апостол Павел: „в суровото изпитание на страдание, тяхното изобилие от радост и тяхната крайна бедност преляха в богатство на щедрост...Бог обича онзи, който дава с радостно сърце“ (2Кор.8:2, 9:7). Има го и в думите на Яков, братът на Исус: „Тревата изсъхва, цветът ѝ окаява и красотата ѝ умира. Така и с богатия човек - ще повехне по средата на пътя на стремежите си“ (Як.1:11 – мой превод).

Тази тема е широко разпространена, защото е решаваща за свидетелстването на църквата. Ако искаме да направим хората радостни в Бога, нашият собствен живот задължително трябва да свидетелства, **че ние**

се радваме на Бога, а не на притежанията си. Собственият ни живот трябва да свидетелства, че ние използваме притежанията си, за да правим хората радостни в Бога – особено най-нуждаещите се.

Защо използвам изразът военновременен начин на живот?

Понякога употребявам изразът „военновременен начин на живот“ или „военновременен начин на мислене.“ Този израз е полезен – но е и неуравновесен. За мен той е предимно полезен. Той ми казва, че на света има война между Христос и Сатаната, между истината и лъжата, между вярата и неверието. Той ми казва, че има оръжия, които трябва да бъдат финансирани и използвани, но тези оръжия не са мечове, пушки или бомби, а Евангелието, молитвата и самопожертвувателната любов (2Кор.10:3-5). И това ми казва, че залозите в този конфликт са по-високи, отколкото залозите във всяка друга война в историята; те са вечни и безкрайни: небе или ад, вечна радост или вечно мъчение (Мат.25:46). И аз имам нужда отново и отново да чувам това съобщение за военновременния начин на мислене, понеже склонността ми да се стремя към мирновременния начин е толкова сигурна, колкото е сигурно, че дъждът пада отгоре надолу, а пламъкът на огъня се издига отдолу нагоре.

По природата си аз съм склонен да обичам същите играчки, които обичат и невярващите хора. Започвам да се приспособявам към тези играчки. Започвам да обичам това, което обичат другите хора. Започвам да наричам земята с името „дом.“ Преди даже да разберете това, аз започвам да считам, че „луксът“ е моя нужда и започвам да използвам парите си така, както ги използват и невярващите. Започвам да забравям, че всъщност сме в състояние на война. Не мисля много за хората, които страдат. *(Коментар: В такова състояние на незаинтересованост за ставащото около него изпада и премръзналият човек, малко преди да умре от студ. Така реагират и кокошките в кокошарника, гледайки безразлично, когато стопанинът отрязва главата на някоя от тях. Д.Пр.)*

Преставам да мисля за мисионерите и за хората, които не са чували за Добрата новина и Христос. Спирам да мечтая за победите на милостта. Потъвам в светският начин на мислене, който на първо място мисли за това, което човекът може да направи, а не за онова, което Бог може да направи. Това е ужасна болест. И аз благодаря на Бога за онези хора, които ме принуждават отново и отново да имам военновременен начин на мислене.

Как изглежда военновременния начин на мислене?

Например, благодаря на Бога за Ралф Уинтър, който не само е писал мощно за военновременния начин на мислене, но е и живял по този начин като мисионер, професор и основател на „Център на САЩ за световно мисионерство,“ и неуморно се застъпвал за хората по света, до които не е стигнала Добрата новина.

Той давал следната ярка илюстрация на разликата между мирновременния и военновременния начин на мислене относно начинът, по който използваме притежанията си.

„Корабът „Куйн Мери,“ завързан на кея в пристанището на Лонг Бийч, Калифорния, е очарователен музей на миналото. Той е бил използван както като луксозен пътнически кораб в мирно време, така и като транспортен кораб за превозване на войници по време на Втората световна война, а сегашният му статут на музей с дължина, равна на дължината на 3 футболни игрища, предоставя изумителен контраст между начините на живот, които са уместни за мирно време и за военно време.

В едната страна на едно помещение вие виждате зала за хранене, реконструирана за да изобрази обзавеждането на маса за хранене, което е било подходящо за богатите клиенти, представители на висшата култура, за които ослепителният боен ред на ножове, вилици и лъжици не криел никакви тайни.

В другата страна на същото помещение, доказателствата за военновременната аскетичност са в рязък контраст. Един очукан и наъбен метален поднос с вдлъбнатини и неравности замества 15 чинии и чинийки. Легла едно над друго, но не само 2, а 8 едно над друго, обяснява как в мирно време корабът е превозвал 3 000 пътници и екипаж, а по време на война – 15 000 души. Колко противна трябва да е била тази реконструкция за хората, които са проектирали и изработили този мирновременен, блестящ и комфортен пътнически лайнер! Разбира се, причината за да бъде направена тя е заплахата за държавата ни. Оцеляването на народа ни е зависело от това. Днес същността на Великата Заповед е, че оцеляването на милиони хора зависи от нейното изпълнение.“

Като се има предвид податливостта на сърцето ми към съблазънта на мирновременния начин на мислене, който ежедневно е вкарван в главата ми чрез медиите и забавленията, аз имам нужда от тези образи и тези напомняния. Ние сме в състояние на война, независимо от това, дали цените на акциите на борсата се понижават или се повишават и независимо от това, дали сме здрави, или болни. Както удоволствието, така и болката са заразени с отрова, която е готова да ни убие с болестта на гордостта или на отчаянието.

Повтарящото се предупреждение в Библията: „Бдете!“ (Мат. 24:42; 25:13; 26:41; Деян. 20:31; 1Кол.16:13; Еф.6:18; Кол.4:2; 1Сол.5:6; 1Пет.5:8.) подхожда на военновременния образ. А ние ежедневно се нуждаем от това предупреждение.

Защо не говорим за „обикновен начин на живот“?

По-полезно е да говорим за военновременен начин на живот, отколкото за обикновен начин на живот. Наивността, непринудеността и лековерието може да съдържат в себе си романтична нотка и несъмнен естетичен призив, който е чужд на мръсния бизнес на милостта в опасните места по света. Освен това наивността може да подцени факта, че във време на война има нужда от големи разходи за произвеждането на сложни оръжия и за обучението на войските. Тези неща може да не изглеждат, че са прости и могат да струват много скъпо, но цялата страна е направила жертви, с цел те да се случат. Наивността може да е насочена навътре в човека и от нея може да не се възползва никой друг. Военновременният начин на живот предполага, че има велика и заслужаваща си кауза, за която трябва да се правят разходи и заради която човек да изразходва и себе си (2Кор.12:15).

Военновременният начин на живот означава да загубим живота си, опитвайки се да го спасим

„Да бъда изразходван“ може да звучи сурово. Но не е. **Животворно е, когато изразходваме себе си, за да направим другите радостни в Бога.** Исус ни учи, че „*който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мен и за евангелието, ще го спаси*“ (Марк 8:35). Това има приложение както към отделните хора в техния път към небето, така и към културите, които вървят по техния път към изчезване. Отново Ралф Уинтър илюстрира това така:

„Днешната Америка е общество на „самоспасяващите се,“ ако някога е имало такова общество. Но дали то наистина работи? Недоразвитите общества страдат от следните болести: туберкулоза, недохранване, пневмония, гъбички и паразити, коремни тиф, холера и т.н. Благоденстващата Америка всъщност изобрети цяла нова група от болести: прекалено напълняване, артериосклероза, сърдечни болести, мозъчни и сърдечни удари, рак на гърдите, венерически болести, цироза на черния дроб, пристрастяване към наркотици, алкохолизъм, развод, изоставени деца, самоубийство, убийство. Изборът е ваш. Машините, които спестяват труда, се превърнаха в устройства за убиване на тялото. Нашето благоденствие позволява както подвижност, така и изолиране на семейството, и в резултат от това нашите съдилища, затвори и психиатрични болници са препълнени. **Спасявайки себе си ние почти изгубихме себе си.**“

Когато използваме притежанията си по начин, който прави най-нуждаещите се хора радостни в Бога, това ще ни спаси по повече от един начини. Това ще потвърди, че Христос е нашето Съкровище и ще ни задържа да вървим по пътя към небето. Освен това този начин ще трансформира обществото ни, което е движено от самоубийствения стремеж към задоволяване на себе си, в което няма никаква радост в Христос и няма никаква любов към нуждаещите се. За да се спасим от тази трагедия, ние трябва да се замислим сериозно за важността на военновременния начин на живот.

Военното време на микробиологично ниво

През последните години Ралф Уинтър развя друго военновременен знаме. Заслужава си да го развеем тук. Бог може да го използва, за да изпрати някои от вас в посока на служение, което никога не сте считали, че е служение. Уинтър привлича вниманието ни към последиците от работата на греха и Сатана на микробиологичното ниво, където се случват някои от най-ужасните опустошения на Божието добро създание. **Ужасяващо е, че Сатана употребява бунтовната си свобода за изработването на унищожителни микроби и вируси на микробиологично ниво, които днес причиняват 30% от смъртните случаи на планетата.** Това, което Библията нарича просто „напаст, чума или мор,“ е бич както за животните, така и за хората. Но въпреки това, нашата теология не разпознава ясно това като работа на Сатана, с когото Бог очаква от нас да се сражаваме като част от Неговата мисия.

Но ако мисионерите не проповядват за Бог, който се интересува от всяко страдание, от всяко извращение на работата на Неговата съзидателна ръка, на всички тези нива, тогава ние просто погрешно предаваме пълния обхват на Неговата проникваща любов и загриженост – т.е. представяме невярно самата Негова природа...

Във Виетнамската война в продължение на 10-те години на войната, **средно на ден умираха по 10 американци.** И нашето правителство изля неизчислими милиарди долари в този конфликт, за да измъкне хората ни от него.

А сега не 10, а 1500 американци умират ежедневно от рак. И въпреки това нашето правителство инвестира само нищожно количество пари в това направление: 80% от тези нищожни пари са отделени за изследвания срещу Спин и само 20% са отделени за изследвания на рака, като почти цялото това количество е отделено за оценка на методите за лечението, но не се работи за превенцията. Аз разбрах, че всичките 40 проекта на федералният Национален център за борба с рака са фокусирани в химиотерапията и радиологичното облъчване, но не и за превенция.

Положението е такова, все едно че водим 150 Виетнамски войни едновременно – що се отнася до броя на умрелите в сраженията. **Но въпреки това ние действваме така, все едно че няма никаква война! Как може съвестта на Америка да бъде събудена за фактът, че 30% от жените и 50% от мъжете ще бъдат заразени от**

рак преди да умрат! (Бележка на автора: Цитирано от <http://www.verbo.org/site/winter.htm> [accessed 4-2-03] За да изясня връзката между свободата на Сатаната и Божията суверенна власт, искам да подчертая, че *Сатана е реален и че Бог му дава разрешение* (удължавайки „кашиката,“ с която е завързан), *за да използва Божие проклятие върху създанието, поради греха* (Рим.8:20-23), *но Бог продължава да упражнява пълен контрол над света във всичките му части*. Няма никакво противоречие между твърдението, че Бог притежава пълната власт и контрол над всички неща и *твърдението, че ние трябва да работим за да победим болестта, да се съпротивяваме на несправедливостта и за печелим хора за Христос*. Нашата работа е част от Неговия начин за осъществяването на Неговия суверенен план.)

Това напълно съответства на идеята на тази книга: *хиляди християни да могат да чуят този призив от д-р Уинтър и да посветят живота си на науката и изследванията, както и на мисиите на медицината, за воюват против болестите и страданията* и по този начин да покажат пред хората красотата и силата на Христос. Какви видове жертви трябва да направим, за да воюваме в тази война против неприятеля?

Кога една фиба е важна?

Виждали сме жертвите, които военните са правели през Втората световна война. Но не само войската е трябвало да промени приоритетите си. *Цялата ни държава е направила това и това може да направи днес цялата църква*. В книгата си „Знамена на нашите бащи,“ Джеймс Бродли е написал: „През Втората световна война целият народ...изглежда за една нощ беше изтръгнат от своята летаргия от ерата на Депресията. Всеки човек се бореше да помогне с нещо. Войната се нуждаеше от каучук, горива и метали. Една баскетболна игра на женски отбори в един Северозападен университет била спряна и съдията, заедно с 10-те състезателки претърсвали целия под на игрището, за да намерят една изгубена фиба за коса. Американците се присъединявали да подкрепят строгите програми за военни порции и техните момчета се превърнали в доброволци в събирането на различни „неща.“ Скоро маслото и млякото започнало да се раздава с купони, както и консервираните продукти и месото. Обувки рядко се намирили, както и хартията, и коприната. Хората създали „зеленчукови градини на войната“ (Коментар: Тези градини били много разпространени в САЩ време на Първата и Втората световни войни. На частни и обществени парцели и в парковете, с доброволен труд се отглеждали зеленчуци, не само за да се подпомогне изхранването на хората, но и като жест на гражданите за морална подкрепа и принос за победата. *Тези градини произвеждали 41 % от зеленчуците. През 1943 около 20 млн. такива градини произвели 8 млн. тона зеленчуци*. Д.Пр.) и шофирали колите си с „икономичната скорост“ от 50 км/ч. Били популярни лозунгите: „Използвайте го докрай,“ „Износвайте дрехите си,“ „Направете го да работи,“ „Справяйте се без купувате ново.“ Указанията към гражданите при обявяване на въздушна тревога и за затъмнения на прозорците били стриктно изпълнявани. Америка жертвала.“

Според мен тези образи са много мощни. Освен това, те ме карат да се ценя високо изгодите от свободата и благоденствието. Но преди всичко, те ме упрекуват заради моят лекомислен начин на живот и ме вдъхновяват да живея по начин, който е посветен на нещо по-голямо от комфорта и светския успех – на нещо, което възхвалява Бога и вечността.

Да, да, да говорим за война е неуравновесено

Но аз признавам, както казах и по-горе, че изразите „военновременен стил на живот“ или „военновременен начин на мислене“ са неуравновесени. След една проповед, в която използвах тези изрази, един човек ми написа писмо и ме попита: „Когато подчертавате метафората за военновременното живеене, оставяте ли място за такива прояви на живота, които не са част от войната, като например изкуството и свободното време? Няма ли и други образи на християнския живот, които са по-спокойни в сравнение с войната?“

Вижте отговорът, който му дадох: „Отговорът е, да, абсолютно, има и друго образи на християнския живот, които са по-спокойни. „Господ е Пастир мой; няма да остана в нужда. На зелени пасбища ме успокоява; при тихи води ме завежда“ (Пс.23:1-2). Това е картина, която е много по-различна от бомбардировка и кръвопролитие. „Елате при Мен всички, които се трудите и обременени, и аз ще ви дам почивка“ (Мат.11:28). „Добре до старостта ви аз съм същият и докато побелеете аз ще ви нося. аз ви направих и аз ще ви държа. Да. аз ще ви нося и ще ви спася“ (Ис.46:4).

И да, има подходящо време и място, от което християнинът да се възползва, да оцени и да трансформира целия обхват на човешката култура. Всъщност е почти невъзможно военновременния живот да бъде част от сегашното наше време, от Западната култура; и ако ние не мислим с оглед на премереното предназначение, на библейското оценяване и на цялостното трансформиране, ние вероятно ще бъдем погълнати от културата *и даже няма да разберем, че вече сме повече американци, отколкото сме християни*.

И така, да, по всякакви начини използвайте образите от Библията (не само образа на войната), за да формирате живота си. А след това позволете на вашият краен християнин, който е очарован от Бога, който цени Христос, който се стреми да живее дарявайки, да са заеме и да формира вашата собствена култура.

Но имам усещането, че в благоденстващият Запад опасността в църквата не е, че има твърде много прекомерно фанатични хора, които са загрижени твърде много за изгубените и инвестират рисковано за каузата на Евангелието, и съсипват живота си чрез прекомерна милост към бедните. Защото смея да кажа, че на всеки невнимателен светия, който изразходва себе си и се отделя от семейството си, поради погрешно

разбиране на каузата на Евангелието, с падат хиляда други, които се носят по течението заедно със света, отнасяйки се към Исус като към полезна добавка, но не и като задоволяващ всичко и ръководещ всичко Цар в каузата на любовта.

Гибелната етика на простото отбягване

Един от отличителните белези на този мирновременен начин на мислене е това, което аз наричам „етика на отбягването.“ Когато имаме военновременен начин на мислене, ние задаваме различни въпроси в сравнение с въпросите, които задаваме, когато имаме мирновременен начин на мислене.

Когато имаме военновременен начин на мислене, ние се питаме: „Какво мога да направя аз за напредъка на каузата? Какво мога да направя аз, за да допринеса за победата? Каква жертва мога да направя аз или какъв риск мога да поема аз, за да гарантирам радостта на победата?“

Когато имаме мирновременен начин на мислене ние имаме склонността да се питаме: „Какво мога да направя, за да живея по-удобно? Да имам повече забавление? Да избягвам неприятностите и затрудненията и ако е възможно, да отбягвам греха?“

Ако ще трябва да платим цената и да поемем рискове, за които ще плащаме, за да правим хората радостни в Бога, ние отиваме отвъд етиката на отбягването. Начинът на живот, при който има етика на отбягването, е напълно неподходящ са събуждането на хората, за да видят красотата на Христос. Отбягването на страшните неприятности и на забранените начини на поведение не може да впечатли нито един човек. Поради самата си природа, етиката на отбягването не говори за Христос и не прославя Бога. Има много на брой възпитани невярващи, които отбягват същите видове поведение като християните. **Исус ни призовава да правим нещо много по-крайно от това.**

Грешните въпроси и правилните въпроси

Хората, които са доволни от етиката на отбягването, най-общо казано задават грешни въпроси относно поведението. Те питат: „Какво е грешното в това?“ „Какво е неправилното в тази постъпка?“ или „В тази музика?“ или „В тази игра?“ или „В тези събеседници и компании?“ или „В този начин на почивка и отпускане?“ или „В това инвестиране?“ или „В този ресторант?“ или „В пазаруването от този магазин?“ „Какво лошо има в това всяка събота и неделя да ходя в някаква вила?“ или „Да има вила?“

Този вид въпроси рядко раждат стил на живот, който препоръчва Христос като задоволяващ всичко и правещ хората радостни в Бога. Този вид въпроси просто водят до създаването на списък на неща, които не трябва да правим. Това подхранва етиката на отбягването.

По-добрите въпроси, които трябва да задаваме относно възможните видове поведение са: „Как това ще ми помогне да ценя повече Христос?“ „Как това ще ми помогне да демонстрирам, че аз наистина ценя Христос?“ „Как това ще ми помогне да опозная Христос или да демонстрирам Христос?“ Библията казва: „*Ядете ли, пиете ли, или каквото и да правите, правете всичко за прославата на Бога*“ (1Кор.10:31 – мой превод). **Следователно, въпросът трябва да е предимно позитивен, а не негативен.** „Как мога с това мое действие да изобразя Бога като славен?“ „Как мога да се наслаждавам, правейки много за Него в това мое поведение?“

Правилното поведение и интимния период в семейството не е живот

О, животът на колко много хора е бил пропилян, защото те са вярвали, че християнският живот означава просто да се отбягват лошотията и да се грижат за семейството. И така, в тази семейства няма никаква изневяра, няма кражби, няма убийства, няма злоупотреба, няма никаква измама – просто има много тежка работа през деня и много гледане на телевизия и филми, които са забранени за деца под 13 годишна възраст (в интимния период в семейството), много забавления в почивните дни – вплетени около църквата (предимно). **Това е животът на милиони хора. Пропилян живот. Ние сме създадени за нещо повече, много повече.** Има една стара поговорка: „**Никой никога не е плакал в предсмъртното си легло, казвайки: „Иска ми се да бях прекарвал още повече време в офиса си.**“

Целта с която сме били създадени се вижда едва тогава, когато идва времето да умрем. Тогава парите внезапно започват да изглеждат това, което те наистина са – безполезни за трайното щастие, докато взаимоотношенията стават скъпоценни. Това е истината. Когато майка ми беше убита през 1974, аз написах писмо до Председателя на управителния съвет на колежа „Бетел,“ където учех и се отказах от предишната си молба да уча допълнително още един семестър, за да мога изработя повече пари.

Когато стоите край гроба на майка си със съпруга и дете, това прави нещата да изглеждат по друг начин. Парите губят привлекателността си.

Но поговорката за прекарването на по-малко време в офиса може да бъде подвеждаща. Към нея трябва да добавим: „Никой никога не би искал да каже на Господа на вселената, 5 минути след смъртта си: „Аз прекарвах всяка вечер в игране на игри и гледане на телевизия със семейството ми, защото много ги обичах.“ Мисля си, че Господ ще каже: „Това не ме направи да изглеждам като скъпоценност в твоя град. **Ти**

трябваше да правиш и нещо друго, освен да се грижиш за себе си и за семейството си. А както знаеш, гледането на телевизия не е добър начин за хранене както на семейството ти, така и на душата ти.“

Телевизията - великият прахосник на живота

Телевизията е един от най-големите прахосници на живота в съвременната епоха. Разбира се и Интернет се старее за ни хваща и може да ни е уловил. Вие можете да имате по-голяма възможност да избирате в Интернет, но освен това можете да изберете по-лоши неща, които гледа единствено Съдията на вселената. **Телевизията все още царува като най-големия прахосник на живота.** Основният проблем на телевизията не е свързан с това, колко мръсотии има в нея, въпреки че и това е проблем. Само рекламите са достатъчни за посяването на семената на пожеланията и похотта, независимо от това, коя програма гледате. **Най-големият проблем на телевизията е баналността, повторенията на едно и също нещо.** Мозък, който ежедневно е хранен с телевизия, заличава. Вашият мозък е направен да познавате и да обичате Бога. Способността на ума за изпълнението на този велик призив се разрушава чрез продължителното гледане на телевизия. Съдържанието на програмите е толкова незначително и толкова повърхностно, че способността на мозъка да мисли стойностни мисли умира, а способността на сърцето да изпитва дълбоки чувства се смалява.

Нийл Постман (*Коментар: 1931-2003, американски актьор, преподавател, теоретик и критик на културата и медиите, и автор на 20 книги. Най-известна от тях е книгата му „Да се забавляваме до смърт. Д.Пр.)* показва защо е така.

„**Това, което се случва в Америка е, че телевизията превърна в боклук целият сериозен обществен дебат.**...Телевизията презира изказването, което е сериозно, развито последователно и логично, разумно и сложно. Вместо това тя предлага един начин на разговор, в който всичко е разбираемо, опростено, концентрирано и преди всичко друго – забавляващо. В резултат от това, Америка е първата култура в света, която се намира в опасността да забавлява себе си до смърт.“

Безтегловността на Бог

Тъй като всички ние живеем в свят, създаден от телевизията, на нас ни е почти невъзможно да виждаме и да разбираме това, което ни се случва. (*Коментар: Нали и у нас полушеговито се твърди, че ако нещо не е показано по телевизията, то не се е случило! А някаква ръка зад кулисите определя какво да се показва и какво да не се показва по телевизията, кои коментатори да се канят за разговор и кои нямат достъп до екрана, за да не развалят илюзорния свят, в който ни се внушава, че живеем. Мисля си, че най-разумната ни реакция като граждани е, просто да спрем да гледаме телевизия. Може да ви звучи прекалено и крайно, но е много ефикасно. Поляците масово са прилагали това средство след 1980-та година. По обичайното време в 20:00 часа, когато започвала главната емисия на новините по телевизията, хората излизали навън да се разхождат на улицата, за да вижда властта, че не може да им влияе. Същото са правели и когато повишавали цените на билетите за градските автобуси – просто преставали да пътуват с автобус. Още на 2-3-я ден властите отменяли решението си! И вижте сега къде е Полша и къде сме ние. Д.Пр.)* Единствената ни надежда е да четем, какви са били хората в предишните векове. Биографиите са много силна противоотрова против късогледството на културата и хронологичния снобизъм. (*Коментар: Един мъдър човек ни съветва: „Четете биографиите на видните личности, а не учебниците по история. Така ще научите много истини, които не са написани в официалната история.“ Д.Пр.)* **Ние станахме почти неспособни да осмисляме с почителност и дълбочина каквато и да е велика истина. Както казва Дейвид Уелс, величествени неща, особено за славата на Бога, седят в някакъв вид „безтегловност“ даже в църквата.**

„Един от определящите белези на Нашето Време е, че сега Бог е безтегловен. По този начин не искам да каже, че Той е ефирен и безплътен, а **че Той стана незначителен и маловажен.** Той седи над света и е толкова незначителен, че даже не трябва да му бъде обръщано внимание. Той е загубил забележителността си за човешкия живот. Хората, които съобщават на анкетворите, че вярват в съществуването на Бога, могат въпреки това да считат, че Той е по-неинтересен от телевизията, че Неговите заповеди са по-малко задължителни за изпълнение, отколкото собствените им желания за изобилие и влияние, че Неговите отсъждания не предизвикват по-голямо благоговение, отколкото вечерните новини по телевизията и че Неговата истина е по-малко неустойима, отколкото е сладката мъгла на рекламите, които са пълни с ласкателства и лъжи.

Ето, това е безтегловността. Тя е състоянието, която ние Му определихме, след като Го избутахме навън, в периферията на нашия светски живот...**Безтегловността не ни казва нищо за Бога, но ни казва всичко за нас самите,** за нашето състояние, за психологичната ни склонност да изключваме Бога от нашата реалност.“ (David Wells, *God in the Wasteland: The Reality of Truth in a World of Fading Dreams*)

Подреждане на Судан и на чорапогащника

Ние загубихме способността си и виждаме и да вкусваме сложността на истината и дълбочините на простотата.

Дъглас Гроутис обяснява връзката между тази слабост и телевизията.

„Победата на телевизионният образ над словото допринесе за липсата на задълбоченост в постмодерната чувствителност. Ние не можем да размишляваме над една телевизионна програма така,

както човек размишлява над героите от произведенията на Уилям Шекспир, К. С. Луис или Блез Паскал, или над стих от поета Т. С. Елиот, като този: „Но нашата съдба се промъква между сухите ребра / за да запази своята метафизична топлина.“ Нито една телевизионна програма не би могла сериозно да произнесе такъв стих. Защото би била „лоша телевизия“ - твърде абстрактна, твърде поетична, твърде дълбока, просто не забавляваща... (И не само това), но образът се появява и изчезва и се появява отново без наличието на подходящ логически контекст. Един опит за разказване на сериозна новинарска история за робството в Судан е последвано от весела реклама на Дисниленд, а след нея се появява призив да се купуват чоропогащници, които ще направят всяка жена да е неустоима и т.н... и така до втръсване.“ (Douglas R. Groothuis, “How the Bombarding Images of TV Culture Undermine the Power of Words,” *Modern Reformation*, 10 (January/February 2001): 35-36. Available online at <http://www.modernreformation.org/mr01/janfeb/mr0101bombardingtv.html>.)

Следователно човекът, който стои пред Бог със своята добре запазена етика на отбягването и със своя протест, че той не е прекарвал твърде много време в офиса си, а се е връщал у дома и е гледал телевизия със семейството си, **вероятно няма да се изплъзне от обвинението, че е пропилял живота си**. Исус упрекнал учениците си с думи, които са напълно подходящи и за този човек: „Даже грешниците работят много, избягват очевидните грехове, вечерно време гледат телевизия и се забавляват в почивните дни в края на седмицата. **Вие какво повече правите в сравнение с тях?** (виж Лука 6:32-34; Мат. 5:47).

Вдъхновяваща саможертва за по-маловажни каузи

Всъщност, във време на война грешниците често пъти се издигат до забележителни нива на саможертва за каузи, които не могат да се сравняват с Христос. **Най-великата кауза на света е радостно да спасяваме хора от отиването им в ада, да задоволяваме техните земни нужди, да ги правим радостни в Бога и да правим това с любезно и сериозно удоволствие, което прави Христос да изглежда като Съкровището, каквото Той е**. Нито една война на земята никога не се е водила за по-велика кауза или за по-велик цар.

Но, о, какъв смели рискове и какви скъпи жертви са вдъхновили тези по-маловажни каузи! През февруари 1944 започнала битката за Иво Джима. Това бил пустеещ остров с площ 8 кв. мили (*Коментар: 20 кв. км. Д. Пр.*), намиращ се на около 1000 км от Токио, защитаван от 22000 японци, готови да се сражават до смърт (което те и направили). Те защитавали два въздушни коридори, от които американците се нуждаели, в стратегическото си усилие да отблъснат японската агресия след нападението им над Пърл Харбър и да запазят свободата, която американците ценели. **Залогът в тази битка бил голям и нуждата от саможертва е била смайваща**.

Безмилостната статистика показва жертвата, извършена от 2-ри батальон от щурмовата група на полковник Джонсън: 1 400 момчета (предимно на възраст до 20 години) направили морски десант на острова в определената дата на нападението; в хода на сраженията като подкрепление били изпратени още 288 войници – общо 1688 души. От тях 1511 били убити или ранени. Само 177 напуснали острова. Общо били ранени и убити 1779, като някои от тях били ранени по 2 пъти, защото отново се върнали в битката. За транспортирането на целия 2-ри батальон до острова били нужни 22 претоварени баржи, а за отвеждането на оцелелите войници – само 8 баржи и то не претоварени.

Американските момчета убили около 21000 японци, но докато правели това, станали жертва на повече от 26000 ранявания. Това щяло да бъде единствената битка в Тихия океан, при която атакуващите са станали жертва на повече ранявания, отколкото защитаващите се. През Втората световна война Морската пехота воювала в продължение на 43 месеца. Но въпреки това, само за 1 месец в битката за Иво Джима тя дала 30% от убитите си през цялата война. Там, в Тихия океан, американците оставили най-голямото гробище: общо почти 6800 гробове; могилки с техните кръстове и звезди. Хиляди семейства даже не са имали утешението да имат поне тялото и да се сбогуват с него; само една абстрактна информация, че морският пехотинец „е загинал при изпълнение на своя дълг“ и е бил погребан в парцел, разделен на редици, с номера на неговия гроб. Майк лежи в парцел 3, ред 5, гроб 694; Харлон – в парцел 4, ред 6, гроб 912; Франклин - в парцел 8, ред 7, гроб 2189.

Когато си мисля за Майк, Харлон и Франклин, които лежат там, аз си мисля за посланието, което някой е написал с длето върху камъка извън гробището:

Когато си отидете у дома,
разкажете им за нас и кажете:
„Заради вашето утре,
ние дадохме нашето днес.“

(Bradley, *Flags of Our Fathers*, 246-247. This book is the story of the Battle of Iwo Jima woven together with the lives of the six flag raisers in the famous Iwo Jima Memorial, told by the son of John Bradley, one of the soldiers in the Memorial.)

О, Господи, не ми позволявай да пропиля живота си!

Дълбоко съм развълнуван от смелостта и касапницата в Иво Джима. Докато четях страниците на тази история, всичко в мен плачеше: „О, Господи, не ми позволявай да пропиля живота си!“ Позволи ми да

стигна до края – независимо дали това ще стане скоро или по-късно – и да бъде способен да кажа на семейството, на църквата, на града и на хората по света, които не са чували за Евангелието: „Заради вашето утре, аз давам моето днес. Не просто за вашето утре на земята, а за безбройните сутрини в живота ви – за вашата вечно увеличаващата се радост в Бога.“ Колкото по-отблизо се вглеждам в отделните войници в тази история от Втората световна война, толкова по-силно усещам страст, че моят живот ще има стойност и че аз ще бъда способен да умра добре.

Когато дъждовната сутрин преминала в следобед и привечер сражението затихнало, морските пехотинци продължили да изнасят ранените. Често пъти самите санитарни умиращи докато се опитвали да запазят живота. Уилямс Хупърс от Чатануга се бил навел над един санитар на име Кели, който изправил главата си над защитен ръб и поставил бинокъл на очите си – само за един миг – опитвайки се да открие снайперист, който обстрелвал неговия район. И точно в този момент изстрел на снайпериста го улучил в адамовата ябълка. Самият Хупърс, фармацевт, се опитал трескаво да спаси другаря си. Хупърс си спомня: „Взех си тинцетите и бръкнах в гърлото му, за да хвана артерията и да я прищипя. Кръвта му бликаше. Той не можеше да говори, но очите му ме гледаха. Той знаеше, че аз се опитвах да спася живота му. Опитах се да направя всичко, което можех, но не успях. Опитах се. Кръвта беше твърде хлъзгава. Не можех да хвана артерията. Много упорито се опитвах. А през цялото това време той само гледаше към мен. Гледаше право в лицето ми. Последното нещо, което направи, докато налягането на кръвта ставаше все по-слабо и по-слабо, бе да ме потуша по ръката, все едно че каза: „Всичко е наред.“ После умря.“

В този сърцераздирателен момент аз искам да бъда Хупърс и исках да бъда Кели. Исках да съм способен да кажа на страдащите и загиващи хора: „Аз се опихах да направя всичко възможно...толкова упорито се опитвах.“ И когато умирам, искам да съм способен да кажа на хората около мен: „Всичко е наред. „Да живеея е Христос, а да умира е придобивка“ (Фил. 1:21).

Когато слабата мъгла изчезне

В тези моменти, когато слабата житейска мъгла изчезне и видя за какво наистина съм създаден да правя на земята, аз охкам поради жалките си стремежи, заради които пропилях толкова много години – и толкова много от себе си. Само си помислете за значимостта на спорта – цяла страница от ежедневния вестник. **Но няма страница за Бога! Замислете се за безбройните начини, чрез които можете да направите вашия дом и градина да бъдат по-удобни и по-впечатляващи. Помислете си колко много хиляди долари можете за изразходвате за да си купите повече коли, отколкото се нуждаете.** Замислете се за времето, енергията и разговорите, които пропилявате за забавление и свободно време, които ние наричаме „нелегални неща.“ И добавете към това сега компютърът, който по неестествен начин пресъздава самите игри, които вече са толкова далече от реалността; това прилича на многопластов измислен свят на незначителността, който е раздут до нищожността.

Погълнати от дрехите

Или си помислете за дрехите. **Трагедия е да виждаме толкова много млади хора, прираствани със мисълта за това какво обличат и как изглеждат.** Даже младите християни изглеждат безсилни да зададат по-важни въпроси от въпроса „Но какво лоши има в това?“ Например, да се запитат: „Дали тези дрехи ще ми помогнат да възхвалявам Христос? Дали те ще извадят на показ моята самоличност, която е създадена по образа на Бога да служи или те ще извадят на показ моята сексуалност? Или моето безделие?“ **Повярвайте ми, не се поставяйте в зависимост от дрехите си.** Но има и други хора, които са доста крайни и считат, че възхваляват Христос, когато са зле облечени. Молбата ми към вас е да бъдете повече като делфин и по-малко като медуза в морето на модата – и на контра-модата (което си е просто тиранизиране).

Идете отвъд това, което написала едно младо момиче във вестник „Минеаполис Стар Трибюн“ в отговор на писмо на главния редактор: „**Като девойка, дрехите с които съм облечена за нещастие се превръща в нещо по-важно. Честно казано, даже аз намирам, че някои от дрехите, които обличам, са дразнещи. В писмото ви се говори, че момичета трябва да са в състояние да се обличат модерно и едновременно с това – благоразумно. Покажете ми как е възможно да направя това и аз ще го направя. Повечето от приятелките ми често пъти не се чувстват удобно, когато са облечени с това, което е популярно, но така или иначе ние носим тези дрехи. Не винаги си заслужава да водим борбата, като се противопоставяме на модата. Обществото ни казва да бъдем различни, но въпреки това да не отиваме в крайности, а да бъдем в основното течение. Как да се облечете така, че самите вие да се харесвате, родителите ви да ви харесват и връстниците ви да ви харесват? **Не можете.** Юношите престават да правят компромиси със своите ценности, за да се приспособят към модата. Ако искаме да имаме успех в гимназията и даже в прогимназията, без да бъдем измъчвани, ние трябва да се обличаме така, че да бъдем харесвани от връстниците си. Ние сме бъдещите лидери на нашия народ, ние трябва да видим**

какви станахме и трябва да се променим.“ (12 Megan Heggemeir, “For Teenagers, Fashion Is Key to Fitting in,” Minneapolis Star Tribune (November 16, 2002): A23.)

Къде са младите крайни хора за Христос?

Когато застана, така както е било, на Иво Джима и си позволя отново да възстановя онези часове на смелост и саможертва, и си спомням, че морските пехотинци са били млади, аз не мога да се примиря с дребнавото прекомерното фокусиране в американския начин на живот. Един от тези морски пехотинци наистина е бил млад. Прочетох историята на неговия живот и искам да говоря на всяка млада група американци и да кажа: „Искате ли да видите какво е превъзходното нещо? **Искате ли да видите нещо, което е хиляда пъти по-впечатляващо от „троен дубъл“?**“ (*Коментар: Троен дубъл е термин от баскетбола. Това е постижение на играч, който в един мач успее да постигне двуцифрени резултати в трите основни показателя: примерно: вкарани 23 точки, хванати 10 отскочили топки от баскетболното табло и 11 решаващи подавания на топката на съотборник. Д.Пр.*)
Добре, чуйте историята за Джаклин Лукас. Когато бил на 17 години, той решил да стане морски пехотинец и изумявал новобранците с мускулестото си тяло...Възложили му да бъде шофьор на камион в Хавай, но той бил недоволен – искал да се сражава. Промъкнал се тайно и се качил в Хонолулу на един снабдителен кораб, който щял да заминава за фронтната линия. Докато чакал и се криел, се хранел с храна, която му донасяли симпатизиращи му моряци. В денят на извършването на десанта в Иво Джима, той стигнал дотам без пушка. Докато лежал на плажа, грабвал една и си проправил с бой пътя навътре в острова. На следващия ден Джак и трима негови другари, пълзейки преминали пред един окоп, когато внезапно пред тях се появили 8 японци. Джак застрелял един от тях в главата. После пушката му блокирала. Докато се опитвал да я поправи, една ръчна бомба паднала в краката му. Той изкрещял предупреждение към другарите си и докато натъпкал с крака гранатата в меката почва, веднага до него се изтърколила друга граната. Седемнадесет годишния Джак Лукас легнал с тялото си върху двете гранати и после си спомня, че казал: „Лукас, ти ще умреш.“

На борда на медицинския кораб лекарите едва повярвали на историята му. Един от тях казал: „Може би е бил твърде проклет младеж и твърде проклет даже да умре.“ Изтърпял да му бъдат направени 21 възстановителни операции и станал най-младият носител на Почетния медал – и е единственият гимназист, който е получил този медал. (*Bradley, Flags of Our Fathers, 174-175.*)

Докато четях тази история, аз си мислех за всички неща, които според юношите в гимназията са прекрасни. Седях на верандата, където четях и си мислех: „**О, Боже, кой ще застане пред тях и ще им даде нещо, заради което те си заслужава да живеят? Те пропиляват живота си в екзалтация към незначителното, опитвайки се да изглеждат прекрасно, да говорят прекрасно и да вървят прекрасно. Те нямат никаква представа кое нещо е прекрасно.**“

Още една история изяснява кое нещо е прекрасно. Тя е за Рей Долинс, пилот на щурмови самолет в Иво Джима. Първата вълна от танкове плавала към брега. Щурмовите самолети на Морската пехота завършвали своите полети ниско над врага. И когато последният пилот започнал да издига нагоре своя „Корсар“, японците насочили зенитните си оръдия към него и успели да го улучат. Пилотът, майор Рей Долинс, се опитал да набере височина, докато летял в посока към океана, за да избегне смъртоносното падане на самолета върху амфибите, които плавали към брега, но самолета бил твърде лошо повреден. Лейтенант Кейт Уелс наблюдавал това от танка си...Той разказал: “Ние можехме да го видим в пилотската кабина – той се опита да направи всичко възможно. Самолетът му летеше право към една група танкове, пълни с морски пехотинци. В последната секунда успя да издигне носовата част на самолета нагоре, който се обърна по гръб и успя да падне във водата между двете вълни от танкове, без да ги засегне. Видяхме как водата избухна във въздуха, когато самолета падна в нея.

Радистите на военните радиостанции на корабите не само могли да видят падането на Долинс; те могли да чуят последните му думи в неговия микрофон. Те били предизвикателна пародия:

О, каква красива сутрин,

О, какъв красив ден,

имам ужасното чувство,

че всичко се случва по моя начин. (*Bradley, Flags of Our Fathers, 161-162.*)

Разбира се, ние не използваме думата „прекрасно“, когато описваме истинското величие. Тя е малка и слаба дума. Тя е евтина. И тя е това, заради което живеят милиони млади хора. Кой им се противопоставя спешно и със сълзи ги моли да не живеят по този начин? Кой им се противопоставя да не пропиляват живота си? Кой ги хваща, буквално казано, за яката и ги обича достатъчно, за да им покаже начин на живот, който е толкова краен, толкова истински и толкова струващ скъпо и е наситен с Христос, че те усещат празнотата и незначителността на тяхната колекция от компактдискове и на безцелните им разговори за минаващите край тях знаменитости? Кой ще събуди това, което лежи скрито и неизползвано в душите им – бленуването да не пропилят живота си?

Молбата на сърцето ми

О, дано младите и старите обърнат гръб на телевизията, да направят една дълга разходка и да помечтаят за прояви на смелост в полза на кауза, която е 10 000 пъти по-важна от американската демокрация – колкото и ценна да е тя. **Ако мечтаем и ако ще молим, Бог няма ли да отговори? Ще откаже ли да ни даде живот на радостна любов, милост и саможертва, който възхваляват Христос и прави хората радостни в Бога?** Моля ви, докато се моля и за себе си, направете лицето си като кораво като кремък, за да се присъедините към Исус по пътя към Голгота. *„Нека да отидем при Него извън лагера и да понесем осъждането, което Той е понесъл. Защото тук нямаме постоянен град, а ние търсим градът, който ще дойде“* (Евр.13:13-14 – мой превод). **Когато хората видят нашата жертвоготовна любов, която излъчва радост, няма ли да кажат: „Христос е велик“?**

Глава 8

Да подчертаваме важността на Христос през работното си време

Би било грешка от призива да живеем военновременен живот в предишната глава да правим заключение, че християните трябва да престанат да работят и да отидат да „воюват“ - например, да станат мисионери, пастори или да работят в областта на подпомагането. **Това би било фундаментално погрешно разбиране за мястото, където се води войната.** Разбира се, битките са духовни (без бомби или щикове), сред хората, които не са чували за Евангелието, където пише, че Кралят на кралете изпраща своите самопожертвувателни „войници“ с евангелието на мира и събира щастливи хора за Себе си. Това е славната работа на мисиите на фронтовата линия. По-късно ще приведа доводи, защо това е великолепен призив; и се моля хиляди от онези от вас, които четете тази книга, да го чуете и да отидете на тези фронтови линии.

Войната не е географска

Но не правете грешка, „войната,“ която имах предвид, когато говорех да „военновременен начин на мислене“ или за „военновременен начин на живот,“ не се води покрай географските граници. **Тя се води на границата между доброто и злото във всяко човешко сърце, особено в сърцата на християните, за които Христос е казал, че Му принадлежат и където Той планира да бъде абсолютен победител.** „Войната“ се води във всяко семейство - на границата между греха и праведността. Тя се води на границата между истината и лъжата във всяко училище...между справедливостта и несправедливостта във всеки съд...между почтеността и корупцията във всеки офис...между любовта и омразата във всяка етническа група...между гордостта и скромността във всеки спорт...между красивото и грозното във всяко изкуство...между правилното и грешното учение във всяка църква...между мързела и трудолюбието в промеждутъците между почивките за пиене на кафе. **Не е прахосване да се сражаваме за истината, за вярата, за любовта на всяка от тези фронтови линии.**

Войната не е предимно духовна или физическа – въпреки че успехите и пораженията в нея имат физически последствия. **Следователно, земните професионални работни места на християните са фронтова зона.** Има духовни противници, които трябва да бъдат побеждавани (разбира се, това са зли духове и грехове, а не хора); има красива морална висота, която трябва да бъде завладявана за прославата на Бога. **Вие не пропилявате живота си чрез мястото, където работите, а чрез начинът по който работите и защо работите там.**

Светското не е лошо, а е стратегическо

Моля ми, когато чувате израза „светска професия,“ не считайте, че тя е недуховна или че е по-маловажна от „работата в църквата“ или „работата като мисионер“ или „работата като духовник.“ Когато говоря за „светска професия,“ аз просто имам предвид професиите, които не са институционално свързани с църквата. Има такова нещо – да бъдем **В** света, но да **не сме от** света, както е поучавал Исус, когато се е молил в Йоан 17:15-16: *„Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавият. Те не са от света, точно така както и аз не съм от света.“* Следователно, намерението на Исус е учениците Му да останат в света, но да не бъдат „от света“ (поради което аз казвам, че ние сме във война).

Мартин Лутер възстановил библейското учение, че всеки християнин е свещеник и взривил духовната граница между служителите на църквата и миряните. Той бил съгласен, че има призив човека да работи в църквата или да работи в света. Но неговият начин за правене на разлика между тези два призива не се основава на никакво по-високопоставено „духовно обществено положение.“

„Пълна измишльотина е, че папата, епископите, свещениците и монасите трябва да бъдат наричани „духовенство“; а принцовете, лордовете, занаятчиите и земеделците - „миряни.“ Това наистина е прекрасен пример за лъжа и лицемерие... Всички християни наистина са „духовенство“ и между тях няма никаква разлика освен мястото, където работят... Ще го кажа още по-ясно. Ако малка група силно вярващи миряни-християни бъдат заведени в пустинята и между тях няма свещеник, който е бил ръкоположен от епископ; и ако там, в пустинята те се съгласят да изберат един от тях самите, женен или неженен и му възложат задължението да извършва кръщенията, да води богослужението, да опрощава грехове и да проповядва, такъв човек наистина ще бъде свещеник, все едно че всички епископи и папи са го осветили и ръкоположили... наистина няма никаква разлика между миряните и свещениците, принцовете и епископите, между „духовенството“ и „миряните,“ както ги наричат с изключение на мястото, което заемат и работата, която вършат... Обучар, ковач, земеделец, всеки от тях има работата и мястото, където работи, но въпреки това всички те са осветени свещеници и епископи, и всеки от тях посредством работата си или работното си място, е длъжен да допринесе и да си служат един на друг, и по този начин може да бъдат извършени много видове работи за телесното и духовно добруване на обществото, така както всички части на човешкото тяло си служат едно на друго.“ (Martin Luther, "An Open Letter to the Christian Nobility," in *Three Treatises* (Philadelphia: Fortress, 1960), 14-17. See Gene Edward Veith, Jr., *God at Work: Your Christian Vocation in All of Life* (Wheaton, Ill.: Crossway, 2002) for an exposition for laypeople of Luther's doctrine of vocation. See also Os Guinness, *The Call: Finding and Fulfilling the Central Purpose of Your Life* (Nashville: Word, 1998), and Paul Helm, *Callings: The Gospel in the World* (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1998)

Библията ясно казва, че Божията воля е Неговите хора да бъдат разпръснати като сол и светлина сред цялото многообразие на светските професии. Поробването на християните да живеят само с християни и да работят само с християни, няма да осъществи всеобщата цел за света. Това не означава, че християнските заповеди, служители или служения като стражева охрана са погрешни. Това означава, че те са изключителни. Огромното мнозинство от християни трябва да живеят в света и да работят сред невярващи хора. Това е техният „офис“ и тяхното „призвание,“ както би казал Лутер. След малко ще видим защо това е Божията воля.

Съдружие между волът и хората

Не всеки човек трябва да бъде мисионер или пастор. Трябва да има съдружие между изпращаните и изпращачите. Павел казва следното за свещениците в църквата: „Не трябва да слагаш намордник на вола, който вършиее“ (1Тим. 5:18 – мой превод) (Коментар: В древността ожънатите житни класове са били оставяни да изсъхнат добре, а после се разстиляли на равно място, наречено „харман“ и отгоре вървели волове и влачили цилиндрични дървени трупи, които смачквали класовете и отделяли зърното от плевата. За да не позволяват на воловете да ядат от житото, селяните поставяли на муцуните им „намордници.“ Д.Пр), което означава: плашайте на вашия свещеник. А това означава, че някои хора трябва да работят, за да поставят зърно под носа на бедния вол. Това е образецът за мисионерството в Новия Завет: „Погрижи се да изпратиш законникът Зина и Аполос по техния път; увери се, че не им липсва нищо“ (Тит 3:13 – мой превод).

Иначе казано, не всеки трябва да мисионерства заедно с Павел; някои трябва да стоят отзад, да работят и да снабдяват онези, които ще бъдат мисионери. По подобен начин Павел е планирал църквата в Рим да го финансира, когато той тръгне за Испания: „Надявам се, че ще ви видя минавайки, когато тръгна за Испания и че ще бъда подпомогнат от вас за моето пътуване дотам, след като веднъж се наслаждавах за малко на общението ви“ (Рим.15:24 – мой превод).

Той е предполагал, че работата им ще бъде достатъчно доходна, за да могат те да даряват. Поради това казал на вярващите в Солун: „Работете с ръцете си... с цел да можете... да не зависите от никой“ (1Сол.4:11-12 – мой превод).

Всъщност, Павел бил толкова подразнен от безделното сплетничество на вярващите в Солунската църква, че в 2Сол. написал: „Ние не стояхме безделно, когато бяхме при вас, нито ядохме хляба на някого без да си платим, а с мъка и труд работехме нощем и денем, за да не бъдем товар на никой от вас... Ако някой не иска да работи, нека той да не яде. Защото чуваме, че някои сред вас безделничат, не работят нищо, а се месят в работите на другите“ (2Сол.3:7-11 – мой превод).

По същият начин той казал на вярващите в Ефес: „Нека крадецът никога вече да не краде, а да се труди, работейки честно със собствените си ръце, за да има нещо да споделя с онези, които се нуждаят.“ (Еф.4:28 – мой превод).

Стойте на работното си място „с Бога“

Призивът да бъдете християнин не е призив да напуснете светската си професия. Това е смисълът на текста 1Кор.7:17-24. Павел обобщава това свое учение със следните думи: „И така, братя, в каквото положение всеки е бил призован във вярата, там нека той да си остане с Бога“ (1Кор. 7:24 – мой превод). Павел е имал проникателно виждане за Божието провидение – че Бог притежава суверенното право да „определя“ или да „призовава“ невярващите да заемат такива позиции в живота, където тяхното обръщане в християни ще окаже значително влияние за Неговата прослава. „Само нека той (вярващият) да води живота, който Господ му е определил и към който Бог го е призовал“ (1Кор.7:17 – мой превод).

С това Павел не казва, че смяната на професия или на работното място е нещо погрешно в живота на християнина – иначе никой не би могъл да стане професионален свещеник или мисионер, освен много младите хора (самият Исус до 30-та си годишнина е работил като дърводелец и после е станал професионален мисионер, Лука 3:23). Павел ни казва, че когато станем християни, не трябва да стигаме до заключението, че трябва да сменим професията си. Точно обратното – ние трябва да си казваме: „Бог ме е поставил тук и сега аз трябва да демонстрирам Неговата ценност в тази работа.“ (Коментар: Така както казвал един човек: „Аз съм християнин, маскиран като зъболекар.“ Д.Пр.) Така както се казва ст. 24: „там нека той да си остане с Бога.“

Следователно, за повечето християни трябва е важен следния въпрос: „Как може моят живот да е за прославата на Бога в моята светска професия?“ От всичко, казано до тук в тази книга аз стигам до заключението, че целта на живота е една и съща – независимо дали е живян в условията на светска професия или като свещеник, или като мисионер. Нашата цел е радостно да възхваляваме Христос – да Го правим да изглежда велик чрез всичко, което правим. Хвалейки се единствено с кръста, нашата цел е да се наслаждаваме, правейки много за Него чрез начинът, по който работим.

Въпросът е: „Как?“ Библията ни дава поне 6 отговори.

1. Ние можем да хвалим Бога в светската си работа чрез общуването си с Него през целия ден, докато работим. Иначе казано, ние се наслаждаваме, че Бог е там заради нас, докато слушаме Неговия глас и Му говорим, като възлагаме на Него всичките си товари и живеем според Неговите указания и грижа. Библейският пътеуказател към тази истина е 1Кор.7:24. Когато повярвате в Господа, оставайте на работното си място и се наслаждавайте на Божието присъствие. „В каквото състояние е бил призван всеки, нека там да остава с Бога“ (мой превод). Тук са важни последните две думи. Християните не просто отиват да работят. Те отиват да работят заедно „с Бога.“ Бог е с тях.

Едно по-лично обещание

Това обещание не е същото като общото обещание, направено към църквата като цяло. На цялата църква Бог обещава: „Аз ще направя обиталището Си сред тях и ще живея сред тях, и Аз ще бъда техния Бог, и те ще бъдат Мой народ“ (2Кор.6:16 – мой превод). А обещанието за вас в светската ви работа е различно. Когато светиите вършат светската си работа, те са разпръснати. Те не са заедно в църквата. Поради това заповедта „да оставаме там с Бога“ е обещание, че вие можете да опознаете общуването с Бога лично и индивидуално на работното си място.

Постоянно да благодарим на Бога за всички неща

Един от начините да се наслаждаваме на Божието присъствие и общуване с Него е чрез изпълненото с благодарност усещане, че вашата способност да вършите каквато и да е работа, включително и тази която вършите в момента, се дължи на Неговата милост. „Самият Той дава на цялото човечество живот, дишане и всичко“ (Деян.17:25 – мой превод). Всичките ви способности да виждате, чувате и докосвате, всичките ви двигателни умения с ръцете и краката, всичките ви умствени действия на наблюдаване, организиране и оценяване, всичките ви умения, които ви правят да сте добър в тази конкретна работа – всички тези неща са дарове от Бога. Знанието за това може да ви изпълва с чувство на постоянна благодарност, предлагана на Бога с молитва: „Благодаря Ти, О Господи, Боже мой, с цялото си сърце и ще прославям вечно името Ти“ (Пс.86:12 – мой превод).

Понякога удивлението ни от Бога ще се издигне вътре в нас, докато работим и ние ще прошепнем прослава за Него: „Благославяй, о, душо моя, Господа. О, Господи, Боже мой, Ти си твърде велик!“ (Пс. 104:1 – мой превод).

Когато към това добавите и вашето усещане, че сте зависим от Бога за всяка бъдеща минута от живота си и за всичката помощ, от която се нуждаете, тогава благодарността ви се превръща във вяра във всеки идващ момент и за остатъка от деня, от седмицата, месеца, годината и десетилетието. Това е вяра в бъдещата милост. Тя може да бъде изразена в молитва към Бога с думи от Библията като тези: „На Тебе уповавам, о, Господи; аз казвам: „Ти си мой Бог“ (Пс.31:14 – мой превод). Или можете да кажете: „Твоята непоколебима любов никога не престава; Твоите милости никога не свършват; те са нови всяка сутрин (и всеки следобед!); велика е Твоята вяроност!“ (П. Йер. 3:22-23- мой превод).

Вземане на Божиите обещанията за работата

Тези благодарности, възхвали и упования са обещанията на Бога, които вие можете вземате на работното си място всеки ден – написани в Библията ви или запомнени наизуст в главата ви. Това е начинът, чрез който Бог ви говори през деня. Той ви окуражава: „Не се бой, защото Аз съм с теб; не се ужасявай, защото Аз съм твой Бог; Аз ще те укрепя, Аз ще ти помогна, Аз ще те подкрепя с праведната си десница“ (Ис.41:10). Бог ви напомня, че предизвикателствата на следобед не са твърди трудни за Него, за да се справи с тях: „Ето, Аз съм Господ, Богът на всяка твар. Има ли нещо твърде трудно за Мен?“ (Йер.32:27 –

мой превод). Той ви казва да не се тревожите, а да го молите за всяко нещо от което се нуждаете (Фил.4:6) и казва: „**Възложете всичките си безпокойства на Мен, защото Аз се грижа за вас**“ (парафраза на 1Пет.5:7).

И Той обещава да ви води през деня: „**Аз ще ти нареждам и ще те уча по пътя, по който ти трябва да ходиш; Аз ще те съветвам и окоито Ми ще бъде върху теб**“ (Пс.32:8 – мой превод).

Това е начинът, по който ние общуваме с Бога, слушаеме какво ни казва чрез Неговото Слово, мислим за Него, възхваляваме Го и отправяме молби към Него за всичко, от което се нуждаем. Вие отдавате почит на Бога, ако оставате на светското си работно място „с Него“ по този начин. **Това не е пропилян живот. Бог се наслаждава, когато ние Му се доверяваме и радваме в Него.** Това демонстрира Неговата стойност. А когато си напомним, че нито една от тези незаслужени от нас благословии не би могла да бъде наша, ако сме отделени от смъртта на Христос, Който е умрял вместо нас, тогава всяка пулсация на сърцето ни поради радостта ни в Бога се превръща в наша хвалба с кръста на Голгота.

2. Ние възхваляваме Христос в светската си работа чрез радостен, уповаващ и възхваляващ Бога проект за нашата съзидателност и трудолюбие. Полезно е да питаме по какъв начин човеците се различават от бобрите, колибрите, паяците и мравките. Полезно е да стигаме до същината на това, как човеците отдават почит на Бога с работата си. Тези създания са много трудолюбиви работници и създават много сложни и удивителни неща. Следователно, трябва да има и нещо друго в нашата отдаваща почит на Бога работа - освен съзидателността и трудолюбието – освен ако сме готови да кажем, че ние прославяме Бога с работата си по същия начин, по който правят това животните.

Представители на Бога, които подчиняват земята на Неговата слава

Каква е разликата между нас и животните? Замислете се над първите думи в Библията, описващи създаването на човека. „**И Бог създаде човека по Своя собствен образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде. И Бог ги благослови. И Бог им каза: „Бъдете плодовити и се размножавайте, напълнете земята и я покорете, и бъдете господари над рибите в морето над птиците в небето, и над всяко живо нещо, което се движи по земята**“ (Бит.1:27-28 – мой превод). Нашето създаване по Божия образ води директно **до нашата привилегия и дълг да покорим земята и да господстваме над нея.** Иначе казано, ние трябва да се занимаваме с разбирането, оформянето, проектирането и използването на Божието творение по начин, който привлича вниманието на невярващите към Неговата стойност и да събужда в тях желанието да Му се поклонят.

Да сме създадени по образа на Бога означава поне, че ние трябва да изобразяваме Бога, да отразяваме като огледало какъв всъщност е Той. И ние трябва да правим това **не за да правим себе си велики** (като фотографски снимки), а за да направим Той да изглежда велик (като Създател). Хората снимат прочутите хора, за са им отдават почит. **А Бог е създал човека по Своя собствен образ, с цел Той да бъде виждан, да хората да Му се радват и да Го почитат чрез това, което прави човека.**

После Бог казал, че преди всичко друго, човекът трябва да работи. Човекът подчинява и поема господството над земята. Това означава, че една от определящите характеристики на човека е да властва над света, да го оформя, да го подрежда и да го проектира по такъв начин, който отразява истината и красотата на Бога. Образно казано, Бог прави човека да бъде неговият управляващ представител и го дарява с приличащи на Божиите права и способности, за да покори света – да го използва и формира за постигане на добри цели, особено с цел възвеличаването на Създателят.

Работенето не е проклятие. Безполезността е проклятие

Ако се вървете назад час до началото на Битие, преди Грехопадението, ще видите че няма никакви негативни подразбирания за светската работа. **Според Бит. 2:2, самият Бог си е починал от работата Си за сътворението, което предполага, че да работим е добро, подражаващо на Бога нещо.** А венецът на тази Божия работа е бил човека, създание по собственият образ на Бога, проектирано да продължи работата на управлението, оформянето и проектирането на творението. Следователно, в сърцевината на смисъла на работата е творчеството. **Ако сте Бог, вашата работа е да създавате от нищото. А ако не сте Бог, но приличате на Бога – т.е. ако сте човек – вашата работа е да вземете това, което Бог е създал, да го оформите и да го използвате така, че Той да изглежда велик.**

Как ние се различаваме от бобрите?

И тук идват бобрите, за да ни помогнат за разберем. Бобърът покорява обкръжаващата го среда и изгражда бент с добра цел – да си построи дом. Изглежда, че той се наслаждава на работата си; и даже трудолюбието, усърдието и умението на бобъра отразяват славата на Божията мъдрост.

Всички неща, блестящи и красиви,
Всички създания, големи и малки,
Всички създания, мъдри и чудесни,

Господ Бог ги е създал. (Cecil F. Alexander, “All Things Bright and Beautiful” -1848)

И Бог е прославян във всички тях. „Реките нека ръкопляскаат...хълмовете да пеят радостно...и небесата да провъзгласяват славата на Бога“ (Пс. 98:8; 19:1 – мой превод). Тогава каква е разликата между работенето на човека и работенето на бобъра? Или по същия начин - разликата от работенето на пчелата, на колибрието или на мравката? Всички те работят упорито; те покоряват обкръжаващата ги среда и я оформят в удивителни структури, които служат за добри цели. **Разликата е, че хората притежават морал и съзнание, и правят избори относно работата си на базата на мотивите, които могат да прославят или да не прославят Бога.**

Нито бобърът, нито пчелата, нито колибрието или мравката съзнателно не се осланят на Бога. Нито един бобър не размишлява над Божественият образец на подреденост и красота и не прави морален избор да се стреми към съвършенство, защото Бог е съвършен. Нито един бобър не размишлява на скъпоценността и целта на Бога и не решава заради прославата на Бога да направи бент, който да бъде ползван от друг бобър, а не от самия него. **А хората притежават всичките тези потенциални възможности,** защото ние сме създадени по Божия образ. Ние сме създадени, за да изобразяваме Бога по тези начини. Когато Бог ни възлага да покорим земята – да я оформим и да я използваме – Той не иска ние да правим това така, както го прави бобъра. **Той иска да го правим като човек – като морално само-осъзната личност, която е отговорна да върши Неговата работа с намерението да прославя своя Създател.**

Няма съмнение, че когато Бог ни изпраща да работим като носители на Неговия образ, нашите канали трябва да са изкопавани по права линия, съединителните елементи на тръбите ни не трябва да текат, всички ъгълчета в кабинета ни трябва да блестят от чистота, раните от хирургическите операции трябва да са чисти, писмените ни материали трябва да са точно и ясно написани, и привлекателни, **защото Бог е Бог на порядъка, красотата и на способността.** Котките са чисти, мравките са трудолюбиви, а паяците произвеждат подредени и красиви паяжини, но правят това инстинктивно. И всички те зависят от Бога.

Следователно, същността на нашата работа като човешки същества трябва да е, че тя трябва да бъде извършвана със съзнателно упование на Божията сила и със съзнателният стремеж да подражаваме на Божият образец на съвършенство и обмислената цел да отразяваме Божията слава.

Да вършим Божията работа и да спим добре

Когато работите по този начин – каквато и да е вашата професия – вие можете да имате сладкото усещане за мир в края на деня. **Той не е бил пропилян. Бог не ни е създал да стоим без работа. Следователно тези, които се откажат от съзидателната работа, изгубват радостта на зависимата от Бога и формираща света целенасочена работа, която е отражение на Бога.** „Сладък е сънят на работника, независимо дали е ял малко или много, а пълният стомах на богатия не му позволява да спи“ (Екл. 5:12 – мой превод). **Джонатан Едуардс създал правилото, според което е признак на лицемерие, когато заради личната си набожност човек пренебрегва светските си задължения.** Той описал собствената си съпруга („личността“) за да илюстрира обратното: Веднъж личността каза: „О, колко е добре е да работим денем за Бога, а нощем да лягаме под Неговите усмивки!“

Възвишените преживявания и религиозните привързаности на този човек не са били придружавани от каквото и да е предразположение да пренебрегва извършването на необходимите светски задължения, да прекарва време в четене и молитва и други упражнения на привързаността му към Бога; **но светските му работи са били вършени с голяма готовност и усърдие, като част от службата му на Бога.** На човекът, който казвал, че постъпва по този начин, „работенето по този начин му се зачита като молитва.“ (Jonathan Edwards, “Thoughts Concerning the Revival,” in *The Great Awakening, The Works of Jonathan Edwards, Vol. 4 (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1972), 340*)

Истинската лична набожност храни целенасочената работене на светските ни работни места, а не я подценява. **Безделието не расте в тази душа, която общува с Бога.** Следователно, хората които прекарват живота си предимно в безделие и лекомислено шляене, рядко са толкова щастливи, колкото са хората, които работят. **Пенсионерите, които наистина са щастливи, се стремят към съзидателни, полезни и отдаващи почит на Бога начини да остават активни и да произвеждат, с цел добруването на човека и за прославата на Бога.**

Няма никакво съмнение, че ние трябва да си помагаме един на друг да си намираме работа и да продължаваме да работим. Трябва да сме загрижени за по-големият проблем на безработицата. Всъщност, безработицата първо не проблем на икономиката, въпреки, че е и неин проблем. **Безработицата е теологичен проблем. Хората са създадени да бъдат образ на Бога и са надарени с отличителните черти на техния Създател, които ги правят способни да вършат творческа, полезна, извършвана с радост работа за прославата на Бога.**

Следователно, продължителното безделие (**когато е способен да работи**), довежда човека до чувството за вина и безполезност. **(Коментар: Проучванията твърдят, че сега у нас има около 300 000 млади хора, които нито учат, нито работят. Самите те от една страна се чувстват безполезни, а от друга страна принуждават родителите им и роднините им да ги издържат. Това е огромен проблем и е идеална среда за ръста на престъпността. Д.Пр.)**

И така, вторият начин да възвеличаваме Бога в светската си работа е чрез радостен, уповаещ и възхваляващ Бога проект за нашата съзидателност и трудолюбие. Бог ни е създал за да работим, с цел чрез съзнателно упование на Неговата сила и съзнателно оформяне на света в хармония с Неговото съвършенство, **ние да бъдем задоволявани в Него и Той да бъде прославян в нас**. И когато помним, че цялата тази възвеличаваща Бога съзидателност и цялата тази радост са единствено възможни за незаслужаващи грешници като нас, поради смъртта на Христос, всеки час прекаран в работа се превръща в хвалене с кръста.

3. Ние възвеличаваме Христос в светската си работа, когато тя потвърждава и подчертава портрета на славата на Христос, която хората чуват, че е изговарян в Евангелието. Безсмислено е да надценяваме ценността на светската работа. **Тя не е Евангелието. Сама по себе си тя не може да спаси никой**. Всъщност, ако не произнасяме никакви думи за Исус Христос, нашата светска работа няма да събуди никакво удивление за прославата на Христос. **Поради това Новият Завет съдържа ни призовава да изработваме нашето украшение за Евангелието**. Говорейки за робите, Павел казва, че те трябва да бъдат „покорни, да не противоречат, да не крадат, а да показват винаги добра вяност, за да украсяват във всичко учението на Бога, нашият Създател“ (Тит 2:9-10 – мой превод). Смишълът на казаното тук **не е да подкрепя робството** (което Павел подкопава непряко като казва, че повярвалият в Христос роб Онисим „вече не е роб, а обичан брат“ (Филим.16 – мой превод), **а да покаже, че начинът по който вършим работата си „украсява“ учението на Бога**.

Иначе казано, нашата работа не е красивата жена, жената без огърлица. **Красивата жена е Евангелието - „учението на Бог, нашият Спасител“**. Следователно, едно от важните значения на нашата светска работа е, че начинът, по който я вършим, ще увеличава или намалява привлекателността на Евангелието, което изповядаме пред невярващите. Разбира се, голямото предположение е, че те знаят, че ние сме християни. Целият смисъл на този текст се проваля, ако в работата ни няма нищо, което „да украсява“ Христос. Да си мислим, че работата ни ще прославя Бога, когато хората не знаят, че ние сме християни, прилича на това да се възхищаваме от някаква реклама по телевизията, която никога не споменава продукта, който рекламира. Зрителите може да са впечатлени, но не знаят какво трябва да купят.

Да премахваме препъни-камъните за вярата

Има друго място, където Павел описва скромната роля на нашата работа във връзка с Евангелието. В 1 Сол. 4:11 той казва на църквата: „Стрежете се да живеете скромно, да мислите за своите си работи и да работите с ръцете си, както ви обучихме, за да можете да живеете благоприлично пред невярващите **и да не сте зависими от никого**“ (мой превод). Смишълът тук не е, че нашата работа ще спаси когото и да е. **Смишълът е, че ако живеем и работим добре, пречките ще бъдат премахнати**. Иначе казано, добрата и честна работа не е спасяването на Божието Евангелие, но непочтеният християнин, който е търговец на коли, обезобразява Евангелието и е преграда по пътя, която пречи да се вижда красотата на Христос. **Мързелът може да е по-опасен препъни камък, отколкото е престъплението**. (Коментар: За разлика от престъплението, което е грозно, отвратително и лесно забележимо, **мързелът е подмолен, по-трудно забележим, много често е хрисим и кротък, и зависи не от контрола обществото и на държавата, а само и единствено от самият човек**. „От мързел не се умира, но от мързел човека много се мъчи.“ - нар. поговорка. **Мързелът е ужасна напаст, срещу която трябва винаги да сме нащрек и да не му позволяваме да ни завладява. Д.Пр.**) Трябва ли християните да бъдат известни сред колегите си като хора, при които отивате за помощ, ако имате някакъв проблем, но не и като хора, при които отивате за да потърсите съвет, ако имате сложен професионален проблем? Отговорът не трябва да е или/или. Библейското указание е: „**Каквото и да работите, работете от сърце, като за Господа, а не като за хора**“ (Кол. 3:23 – мой превод; виж Еф.6:7).

Следователно, третият начин да възвеличаваме Бога в светската си работа е като имаме толкова високи стандарти за съвършенство, за почтеност и за демонстриране на добра воля, които не поставят пречки по пътя на Евангелието, а обратното – **привличат вниманието към задоволяващата всичко красота на Христос**. **Когато украсяваме Евангелието с работата си, ние не пропиляваме живота си**. И когато си припомним, че самият накит (нашата зависеща изцяло от Бога, оформена от Бога и възхваляваща Бога работа) е била купена за нас чрез кръвта на Христос и че красотата, която ние украсяваме всъщност е Евангелието на Христовата смърт, тогава цялото наше деликатно украсяване се превръща в хвалене с кръста.

4. Ние възвеличаваме Христос в светската си работа, когато изработваме достатъчно пари, които да ни предпазват да не сме зависими от други хора, **като при това се фокусираме върху полезността за другите**, а не върху финансовите възнаграждения. Още от самото начало Бог е планирал задоволяващата работа да обезпечава нуждите ни. Бог е работил в началото (Бит.2:2) и хората, създадени от Него по Неговия образ

трябва да работят. Преди грехът да се появи на света, тази работа е била лишена от безполезна и от осуетяването на намерението. Тя се е присъединявала красиво към Божието изобилно обезпечаване, за да задоволи всяка нужда. Тази работа е покорявала земята, за да задоволява материалните нужди на човека, без да унищожава земята (Бит. 1:28). **В началото фермата на човека е била градина с плодни дървета, а не корава земя, която трябва да бъде разоравана и засявана.** „Господ Бог направи от израства от земята всяко дърво, което е приятно на вид и е добро за храна“ (Бит. 2:9). И не само това: „река изтичаше от Едем да напоява градината“ (ст.10).

Щастлива работа преди Грехопадението; а после – пот и мъчение

В тази, доставяща всичко Райска Градина, в началото Бог казал: „нямаше човек, който да обработва земята“ (ст.5). После Той създал човека от пръст и в неговото създание Адам станал син, който работел заедно със своя Отец, надзиравайки творението. **Тогава целта на работата не е била препитанието и задоволяването на житейските нужди.** Самият Бог е задоволявал житейските нужди на човека. Човекът е бил свободен от тази грижа, не от работата, но е работел творчески, без да се тревожи за осигуряването на храната и облеклото си.

С навлизането на греха в света се променило не това, че човека вече е трябвало да работи, а това, че работата е станала трудна, придружена с безсилието, безуспешността и осуетените планове на греховното създание. Господ казал на Адам: „Понеже ти си послушал гласа на жена си и си ял от дървото, за което ти бях заповядал: „Ти не трябва да ядеш от него“, проклетата да е земята заради теб; със скръб ще се прехраняваш от нея през всичките дни на живота си; тръни и бодили ще ражда за теб; и ти ще ядеш полски растения. **С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш в земята**“ (Бит. 3:17-19 – мой превод).

Когато мъжът и жената избрали да бъдат независими и отхвърлили Божието бащинско ръководство и обезпечаване, **Бог ги направил зависими точно на това нещо, което те искали – да зависят от самите себе си.** Бог казал: „Отсега нататък, ако има какво да ядете, то ще се дължи на това, че сте се трудили много и сте се потили.“ **И така, те били прогонени от Райската градина на щастливата работа и били изпратени на полето, където има работа, придружени с тревоги и грижи.** Проклятието, под което живеем сега не се състои в това, че трябва да работим. **Проклятието е, че в работата си ние ще се борим с умората, с провалените си планове, с природните бедствия и с тревогите.** А всичко това е двойно по-потискащо, защото сега, чрез същият този тежък труд ние сме длъжни да запазваме себе си живи. „Със скръб ще се прехраняваш от нея... С пот на лицето си ще ядеш хляб.“

Ние сме били освободени

Но Христос не е ли дошъл, за да премахне проклятието от Своите хора? Да, „Христос ни изкупи от проклятието на закона, като стана проклет заради нас – защото е писано: „Проклет да е всеки, който виси на дърво“ (Гал. 3:13). Но проклятието не е премахнато напълно веднага. **Бог ни спасява стъпка по стъпка.** Христос нанесъл морален удар на злото, когато умрял заради греха и възкръснал отново. Но не всеки враг вече е поставен под краката Му. Например, смъртта е част от проклятието, която ние все още изтърпяваме. Христос е победил смъртта за хората Си, но за сега тази победа е само частична. **Ние все още умираме, но „жилото“ и безнадеждността на смъртта са премахнати, защото греховете ни са простени в Христос и Той е възкресен (1Кор. 15:54-55)!**

По подобен начин, ние все още сме длъжни да работим много, за да обезпечаваме нуждите си. Христос казва: „Не се безпокойте за живота се – какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си – какво ще облечете...небесният ви Отец знае, че вие се нуждаете от всичко това. Но първо се стремете към Божието царство и към Неговата праведност, и всичко това ще ви се прибави“ (Мат. 6:25, 32-33 – мой превод). Той казва: „Елате при Мен всички, които се трудите и сте тежко натоварени, и аз ще ви дам почивка“ (Мат. 11:28 – мой превод). Той казва: „Бъдете твърди, непоколебими и винаги изобилствайте в работата на Господа, знаейки, че в Господа трудът ви не е напразен“ (1Кор.15:58 – мой превод). Иначе казано, **Бог не иска децата Му да бъдат обременени от чувството за безсилие, безполезна и с потискащата умора от работата.** Неговата цел е да премахне от нас тези съставни части на проклятието даже в сегашната епоха.

Райската Градина все още не е тук

Но така, както смъртта ще бъде реалност до края на тази епоха, така и ние сме длъжни да работим в настоящата греховна епоха против многото пречки, които затрудняват тази работа. **Ние все още не можем да се върнем в Райската Градина и да берем плодовете от чуждата градина.** Това е грешката, която са направили вярващите в Солун. Някои от тях напуснали работата си, чрез която се издържали и стояли без работа, защото си мислели, че Христос ще дойде много скоро. Мислели си, че скоро ще влязат в Райската Градина. Поради това Павел им написал: „Ако някой не иска да работи, нека той да не яде. Понеже чуваме, че някои от вас безделничат, не работят нищо, а се месят в работите на другите. На такива

хора заповядваме и окуражаваме в Господ Исус Христос да вършат собствената си работа тихо и да печелят сами прехраната си“ (2Сол.3:10-12 – мой превод).

Хората с добро здраве, които избират да безделничат и да ядат от плодовете, произведени чрез потта на някой друг, се намират в състоянието на бунт против Божия план. Ако можем, ние сами трябва да изкарваме прехраната си.

Щом е така, как християните трябва да прославят Христос, докато „печелят сами прехраната си“? Първо, чрез се приспособяват с желание към Божия проект за настоящата епоха. Това е акт на подчинение, който отдава почит на Неговата власт. Второ, като премахват препъни камъните пред невярващите, които наблюдават мързеливата зависимост на християните от другите хора и считат, че това е доказателство, че не си заслужава да вървят след нашият Бог. „Работете с ръцете си...за да можете да живеете благоприлично пред външните и да не сте зависими от никого“ (1Сол.4:11-12 – мой превод). Ние отдаваме почит на Бога, изкарвайки прехраната си, защото това почиства пътя през невярващите, за да видят Христос такъв, какъвто той наистина е. Безцелните християни, които не произвеждат нищо, противоречат на съзидателният, целенасочен, могъщ и милостив Бог, който обичае. Тези хора пропиляват живота си.

Да не работим за храна, която се разваля

Ние възвисяваме Бога, когато сами изкарваме прехраната си, но когато не се фокусираме върху финансовата печалба, а се фокусираме в ползата, която нашия продукт или служение допринасят за обществото. Това е парадоксално. Аз казвам, „Да, ние трябва да печелим достатъчно пари, за да задоволяваме сами нуждите си. Но казвам „Не,“ ние не трябва да превръщаме това в нашата главна цел, заради която работим. Едно от най-удивителните неща, които някога е казал Исус е: „Не работете за храната, която се разваля, а за храната, която трае до вечния живот, който Човешкият Син ще ви даде“ (Йоан 6:27 – мой превод). Не работете за храна, която се разваля! „Храната, която се разваля“ просто означава цялата нормална храна и снабдяване. Следователно, това е поразително! На пръв поглед изглежда, че това противоречи на онова, което казвам. Какво иска да ни каже Исус с тези думи?

От всичко, което видяхме до сега ние знаем, че Исус не казва, че е грешка да печелите прехраната си и да ядете собствения си хляб. Следователно е очевидно, че Той иска да ни каже, че когато работим за храната, която се разваля, трябва да имаме важен усет, в подчинение на който да не работим за този вид храна, а за нещо повече. Иначе казано, не се фокусирайте в самите материални неща в работата си. Не работете само с оглед на развалящите се неща, които можете да купите с парите, които сте спечелили. Работете не просто, фокусирани в парите си, а в собствената си ползност за другите. Работете, за да допринасяте облага за другите с това, което правите или създавате.

Христос е премахнал проклятието над работенето. Той е заменил загриженият и тежък труд с доверие в Божието обещание, че той ще снабдява нуждите ни (Фил.4:19). И по този начин е събудил в нас различна страст към работата си. Ние превръщаме в радост призивът на Исус: Стремете се първо към Божието царство и към Неговата праведност, и храната, която се разваля ще ви бъде добавяна. Поради това не работете за храната, която се разваля. Трудете се да обичате хората и да почитате Бога. Мислете за нови начини, чрез които работата ви да може да благославя хората. Престанете да мислите предимно за собствената си изгода и мислете предимно колко полезен за другите хора може да стане вашият продукт или услуга.

Вършете сделките в бизнеса си, но не ставайте зависими от тях

Как да ставате сутрин от леглото и да отивате да работите не за храната която се разваля – не предимно заради печалбата? Това наистина е духовно откритие, до което се стига чрез много молитви и бленувания. Моите обяснения няма да направят това да се случи. Но може би Светият Дух ще използва тези думи да стимулира вашето търсене. Павел казва в 1Кор.7:30-31, че тъй като живеем във време на голяма спешност, „които купуват (нека купуват) така, като че нищо не притежават; а които си служат със света, като че не са предани на него.“ мисля си, че това е друг начин да кажем, „Да, работя, но не работя за храната, която се разваля.“ Вървете и купувайте, но правете това не като собственици, а само като настойници на неща, които не е ваши. Вършете сделките си в бизнеса, но не ставайте зависими от тях. Финансовият резултат от тези сделки не е вашия живот.

Да предположим, че вие сте брокер на стоковата борса

Да предположим, че вие сте християнин и брокер на стоковата борса, и наблюдавате, че цените на стоките се сгромолясват. Във вашата ситуация смисълът на указанието да не работите за храната, която се разваля е това, че вашият истински живот не е изложен на риск. Вашият мир и радост не са разрушени. Решението ви да правите най-доброто за доброто на клиентите си, на което сте способен, си остава същото – даже когато вие ги съветвате на излязат от пазара и да използват парите си по друг начин за прославата на Бога. Вие не работите за храна, която се разваля. Вашата цел е да се наслаждавате от това, че Христос е възвисяван чрез начинът, по който работите.

Исус е казал: „Аз имам храна да ям, за която вие не знаете...Моята храна е да върша волята на Онзи, който Ме е изпратил и да завърша Неговото дело“ (Йоан 4:32-34). **Никой от нас на работното си място не трябва да се стреми предимно към осигуряването на храната, която се разваля – оставяйте това на Господа. Вместо това трябва да се стремим да вършим волята на Онзи, който ни е изпратил.** И Неговата воля е, че ние Го ценим повече от всичко друго и живеем по този начин.

Християнинът-брокер на стоковата борса ще каже в лицето на провалящия се пазар: „Основната храна, която искам от това работно място, е все още тук. Повече от всичко друго, аз искам да издържа успешно това изпитание на вярата и да имам дълбок мир в добротата и силата на Христос. Жадувам да се наслаждавам, че Неговото име е почитано, когато другите хора гледат моето поведение и почтеност, и прославят Христос.“

И за постигането на тази цел той работи за храна, която издържа до вечния живот. Той работи, ставайки рано за да се моли, да размишлява и да държи Христос близо до сърцето си през целия ден. **В тази сигурност той мисли за доброто на другите и им служи.** Това е чуден, а не пропилян живот.

Исус ни призовава да бъдем чужденци и заточеници в света. Не като ни извежда от света, а като ние променяме из основи начинът, по който гледаме към света и по който вършим работата си в него. **Ако работим само за да си изкарваме прехраната – ако работим само за хлябът, който се разваля – ние пропиляваме живота си.** Но ако работим със сладката увереност, че Бог ще задоволи всичките ни нужди, че Христос е умрял, за да купи всяка незаслужена от нас благословия, тогава цялата ни работа ще е дело на любовта и на хваленето единствено с кръста.

5. Ние възвеличаваме Христос в светската си работа, когато печелим пари с желанието да използваме парите си за да правим другите радостни в Бога. Всичко, което казах в гл. 7 предполагаше, че ние имаме парите, за да ги използваме по краен (радикален, коренен) начин, за да покажем, че Христос, а не парите са нашето Съкровище. Но парите не растат по дърветата; ние работим за да ги спечелим. Ние предоставяме някаква услуга или произвеждаме някакъв продукт, за които другите ще ни платят. Поради това тук искам да кажа, че докато работим, ние трябва да мечтаем за това, как да използваме излишните ни пари, за да направим другите щастливи в Бога, **в смисълът, че целият ни живот да има тази цел.**

Иначе казано, нашата светска работа може да се превърне в голяма възвишаваща Бога благословия към света, ако имаме за цел да изразходваме спечелените пари, от които не се нуждаем (а ние се нуждаем от много по-малко от това, което си мислим), за задоволяване на нуждите на други хора, които сами не могат да задоволят нуждите си.

Вярно е, че всеки трябва да работи, ако може и че, най-общо казано, ако човек работи, ще може да има това, от което се нуждае. „Който обработва земята си ще има изобилие от хляб“ (Пр.12:11 – мой превод). Но това общо правило не е абсолютно. Фермата ви може да бъде засегната от суша; крадци могат да откраднат това, което сте спечелили; немощ може да сложи край на силата ви, с която си изкарвате прехраната. Всички тези неща са част от проклятието, което грехът донесъл в света. **Но Бог, в Своята милост иска работенето на способните да работят, да задоволява нуждите на безпомощните, особено в трудните времена.**

Три откъси в Библията ясно казват това.

Имайки предвид възрастните вдовици, в 1Тим.5:8 Павел говори на децата и внуците им: „Ако някой не се грижи за роднините си и особено за членовете на собственото си семейство, той се е отрекъл от вярата и е по-лош отколкото невярващият“ (мой превод).

В Деян.20:35 Павел говори за собствената си работа като производител на палатки и после казва: „Във всичко ви показвах, че работейки усърдно по този начин, ние трябва да помагаме на слабите и да помним думите на Господ Исус, как самият Той е казал: „По-блажено е да даваме, отколкото да получаваме“ (мой превод).

А в Еф. 4:28 не се задоволява само да каже: „Не крадете, а работете!“; а казва: „Нека крадецът повече да не краде, а вместо това да работи, вършейки честно работа с ръцете си, за да може да има нещо да сподели с онзи, който се нуждае“ (мой превод). Вие можете да крадете, за да имате. Или можете да работите, за да имате. **Или можете да работите, за да имате, за да давате. Когато третият вариант идва от радостта в Божията доброта, този трети вариант прави Бог да изглежда велик в очите на хората.**

6. Ние възвеличаваме Христос в светската си работа, когато се отнасяме към паяжината от взаимоотношения с другите хора като към дар от Бога, Който трябва да бъде обичан чрез споделянето на Евангелието с невярващите и чрез практически дела в помощ на хората. Поставих това на последното място не защото то е най-маловажно, а защото някои, които го поставят на първо място, никога не казват нещо друго за важността на светската работа. Самият аз съм правил тази грешка.

Личното евангелизиране е толкова важно, че е лесно да си мислим, че то е единственото важно нещо в живота ни. Но ние видяхме, че Библията многократно подчертава не простото споменаване за Евангелието, а украсяването на Евангелието. Но сега искам да кажа, че съобщаването на Добрата новина на Христос е част от поръчението, което Бог ви е възложил в светската ви работа. Той ви е втъкал в тъканта на живота на другите, с цел вие да им кажете за Евангелието. Без това нещо, на цялото наше украсяващо Евангелието поведение може да липсва точно това нещо, което го превръща в даващо живот.

Християнският призив включва превръщането на устата на мъжът или жената в извор на живот. „Устата на праведния са извор на живот“ (Пр.10:11). Връзката с вечния живот е вярата в Исус Христос. Никакви прекрасни впечатления към вас като добър служител няма да спасят когото и да е. Хората задължително трябва да знаят Евангелието, което е силата на Бога във вечния живот (Рим.1:16) : „Вярата идва от слушането, а слушането идва чрез Христовото слово“ (Рим. 10:17 – мой превод).

Ранната църква е била група от хора, които са разказвали Евангелието. Когато вярващите били прогонени от Йерусалим поради преследванията след мъченическата смърт на Стефан, те „отидоха да проповядват по света“ - буквално „разгласяваха благовестието (Добрата новина, Евангелието)“ (Деян. 8:4). Евангелието е било върху устните им при всички техни нови запознанства и установяване на връзки с други хора.

Самите те са били известни с името „провъзгласяващите“: „Вие сте избран народ, царско свещенство, свят народ, народ за Негово собствено притежание, за да можете да възвестявате превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина“ (1Пет. 2:9 – мой превод). Те са получили безплатно. Те дават безплатно.

Те са били мотивирани от думите на Исус относно ценността на живота на всеки човек: „Каква е изгодата на човека да придобие целия свят и да изгуби живота си? Защото какво може да даде човек в замяна на живота си?“ (Марк 8:36-37 – мой превод).

Те са усещали тежестта на това, което 20 века по-късно е казал К. С. Луис, когато размишлявал за кое от двете неща е по-важно: от едната страна - дали да спечелиш една душа за Христос и от другата страна – собствената си работа като преподавател по английска литература в Оксфордския университет :

„Християнинът ще се отнася към литературата малко по-несериозно, отколкото културният езичник...Невярващият винаги е склонен да превръща в някакъв вид религия своите естетически преживявания...и обикновено той иска да поддържа своето превъзходство над огромното мнозинство от хората, които четат книгите, само за да си почиват. Но християнинът още от началото знае, че спасяването на душата на един единствен човек е по-важно, отколкото написването или опазването на всички епически поеми и трагедии на света. А относно превъзходството той знае, че в състава на простият народ, понеже към него спадат и повечето от бедните, вероятно там се включват и повечето от висшестоящите“. (C. S. Lewis, “Christianity and Literature,” in Christian Reflections(Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1967).

Това не означава, че Луис е преустановил да работи като преподавател в университета и че е станал професионален евангелизатор, нито пък че вие трябва да направите това.

Това показва, че Луис е виждал смисъла на своята работа в правилната гледна точка и е знаел, повече от едно нещо я прави да е значима. Към всеки от петте начини, които споменахме по-горе, Луис ще добави, че неговата работа като преподавател е създала мрежа от взаимоотношения, в които той е можал да говори за Евангелието.

Веднъж, когато бил критикуван за това, че прекомерно опростява Евангелието, той отговорил на своя критик: „(Той) щеше да бъде по-добър критик, ако предлагаше лекарство, когато твърди, че има много болести. Как самият той върши такава работа? С какви методи и с какъв успех ги употребява, когато се опитва да обърне към Христос огромната маса от продавачи в магазините, адвокати, брокери на недвижими имоти, погребални агенти, полицаи и занаятчии, които живеят в неговия собствен град?“ (“Rejoinder to Dr. Pittenger,” in God in the Dock: Essays on Theology and Ethics (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1970).

Може би трябва да бъде споменато и едно друго нещо във връзка с взаимоотношенията, създавани на мястото където живеем и работим. За много от вас подтикът към мисионерство и вършенето милостиви дела няма да бъде подтик за напускането на работното ви място, а да работите за друга, по-нуждаеща се и по-малко достигана част от света.

Християните трябва сериозно да се запитват не само каква е тяхната светска работа, но и къде трябва да живеят. Не трябва да считаме, че учителите, дърводелците, компютърните програмисти и мениджърите, лекарите и пилотите трябва да живеят само в САЩ.

Трябва да считаме, че самата ни професия може да е по-добре използвана в държава, в което по друг начин е трудно да влезеш или в място, където бедността прави труден достъпа до Евангелието. По този начин мрежата на взаимоотношенията създавана чрез работата ни е не само стратегическа, но е и интернационална.

Заклучение

В заключение, светската работа не е пропиляване, когато ние възвисяваме Христос през работното си време. Божията воля в тази епоха е, че Неговите хора да бъдат разпръснати като сол и светлина сред всички законни професии. Божията цел е Той да бъде опознат, защото самото познаване на Него е живот и радост. Той не ни призовава да излизаме от света. Той не премахва нуждата да работим.

Той не унищожава обществото и културата. Чрез своите разпръснати светии Той разпространява страст за Неговото върховенство във всички неща за радостта на всички хора. **Ако работите така, както работи света, вие ще пропилиете живота си, без значение колко богат сте станал.**

Но ако работата ви създава мрежа от изкупителни взаимоотношения, превръщайки се в украшение на Евангелието за прославата на Христос, вашето задоволство ще трае вечно и Бог ще бъде възвисяван във вашата радост.

Глава 9

Величието на Христос в дейности и милост – молитва за това поколение

Бог е проникнал вътре в някои от вас. Той ви преследва така, както хрътката преследва дивеч, но с цел да ви направи много по-щастлив в някаква опасна или мръсна работа. Мисионерите и свещениците, които служат на милостта, не са дошли от нищото. Те са дошли от хора като вас, понеже били зашеметени от славата на Бога и били спрени, докато вървели по житейските си пътища. **Понякога това се случва, когато човек върви точно в обратната посока.**

Как Бог уловил Адонирам Джудсън, за да го изпрати като мисионер в Бирма

Така се случило с Адонирам Джудсън, (*Коментар: 9.08 1788 – 12.04. 1850. Д.Пр.*) първият отвъдокеански мисионер от САЩ, който отплувал със съпругата си на 23.02.1812. Оженили се само 12 дни преди това. Той прекарал останалата част от живота си, до 1850, „страдайки, но въпреки това радвайки се,“ че е довел Бирма под влиянието на Христос и е направил хората вечно да се радват в Бога. Но първо Бог трябвало да го обърне, за да тръгне в обратната посока и Той направил това по начин, който толкова много смаял Джудсън, че той никога не забравил да разказва за грижата на Бога към него самият.

Син на пастор, той бил брилянтно момче. Когато бил на 3 години, майка му за една седмица го научила да чете, за изненада на неговия баща, когато той се върнал у дома от едно пътуване. (*Courtney Anderson, To the Golden Shore: The Life of Adoniram Judson (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1956), 14*). Когато бил на 16 години, отишъл да се учи в Rhode Island College (*Коментар: Впоследствие преименуван в университета „Браун“ - един от 8-те най-реномирани университети в САЩ, влизащи в прочутата „Бръшиянова лига. Д.Пр.*) като първокурсник и се дипломирал след 3 години като първенец на своя клас през 1807.

Отклонението от Бога

Неговите набожни родители не знаели, че Адонирам бил подмамен да се отдели от вярата си от неговия състудент Яков Еймс, който бил деист. (*Коментар: Според The American Heritage Dictionary (<http://www.bartleby.com>), „Деизмът е вяра, основаваща на разума, само в Бог, който е създал вселената и след това я е изоставил (подобно на часовникар, който е произвел часовника и повече не се интересува какво става с него), не упражнява никакъв контрол над живота, не упражнява никакво влияние върху природните явления и не предоставя никакви свръхестествени откровения.“ Д.Пр.)*

По онова време Джудсън завършил образованието си в колежа и вече нямал вяра в Христос. Той скривал това от родителите си, докато навършил 20 години. На 9.08.1808 разбил сърцата им с обявлението си, че вече няма никаква вяра, че иска да пише театрални пиеси и има намерение да се премести да живее в Ню Йорк, което той направил 6 дни по-късно, яздейки кон, който неговия баща му дал, като част от неговото наследство.

Това не се оказало, че е животът на мечтите му. Той се присъединил към няколко странстващи актьори и както казал по-късно, живял „безразсъден и скитнически живот, спейки там, където можел да намери и се измъквал без да плати на хазаина там, където имал този шанс.“ Отвращението от това, което намерил там, било началото на няколко забележителни прояви на Божието провидение. Бог навлизал в Адонирам Джудсън. Отишъл на посещение при чичо си Ефраим в Шефилд, но намерил там „един набожен млад мъж,“ който го изумил, защото бил твърд в своите християнски убеждения, без да е „неприветлив и властен.“ Странното е, че той трябвало да намери този млад мъж там, вместо неговия чичо, когато търсел.

Незабравимата нощ

Следващата вечер той останал в странноприемница в едно малко село, където никога не бил ходил. Ханджията го предупредил, че през нощта може да бъде събуден от човек, който бил сериозно болен и спял

в съседната стая. През нощта Джудсън чувал шумове от влизане и излизане и приглушени гласове, стонове и пшкане. Това го разтревожило и той си помислил, че съседът му може би не е подготвен да умре. Той се замислил за самия себе си и имал ужасни мисли за собственото си умирање. Почувствал се измамен, защото добрите деисти не би трябвало да имат такива борби.

Когато напуснал странноприемницата на следващата сутрин, той попитал дали съседът му е по-добре. Ханджията казал: „Той умря.“ **Джудсън бил изумен с безвъзвратността на всичко това.** Излизайки навън, той попитал: „Знаете ли как се казва умрелият?“ „О, да. Един млад мъж от колежа в Провидънс. **Името му е Яков Еймс.**“ (The source of this story is oral reports from family members recorded in Francis Wayland, *A Memoir of the Life and Labors of the Rev. Adoniram Judson, D. D.*, Vol. 1 (Boston: Phillips, Sampson, and Co., 1854), 24-25.) Джудсън не можал да направи и една крачка. Останал с часове там и размишлявал за смъртта и вечността. Ако приятелят му Еймс бил прав, тогава случилото се през отминалата нощ е случка, която няма никакво значение. Но Джудсън не можел да повярва: „Че адът е трябвало да отвори в това село странноприемница и да грабне Яков Еймс, неговия най-скъп приятел и водач, от съседното легло – **това не можело да е, просто не можело да е чисто съвпадение.**“ (Anderson, *To the Golden Shore*, 45.) Бог бил реален и той преследвал Адонирам Джудсън. **Бог познавал мъжът, когото искал да изпрати при хората в Бирма.**

Жив за Христос и мъртъв за Америка

Обръщането на Джудсън към Христос не станало веднага. Но сега то със сигурност щяло да се случи. Бог вървял по пътя му така, както се случило и с апостол Павел на пътя за Дамаск и бягството било невъзможно. Това били месеци на борба. През октомври 1808 той влязъл да се обучава в Семинарията в Андовър и през декември се изповядал и посветил себе си на Бога. На 28.06.1809 Джудсън представил молбата си в Конгрешанската църква да бъде изпратен като мисионер в Азия.

Същият ден срещнал Ан и се влюбил в нея. След като опознавал Ан Хезелтине в продължение на един месец, той обявил, че иска да стане неин годеник. Знаел, че животът, който му предстояло да живее, ще бъде не само опасен и злобен, но и далечен. Той никога не очаквал да се завърне обратно в САЩ. Всъщност, той се върнал само веднъж, 33 години по-късно и никога след това. Ан заминала с него и умряла в Бирма. Вижте писмото, което Джудсън написал до нейния баща, с което поискал тя да бъде негов партньор в мисионерството му:

„Сега аз трябва да питам, дали можете се съгласите да замина от САЩ с вашата дъщеря в началото на следващата пролет и никога повече да не я видите на този свят; дали можете да се съгласите с нейното заминаване и с нейното подчиняване на трудностите и страданията на мисионерския живот; дали можете да се съгласите с нейното излагане на опасности в океана, на фаталното влияние на южния климат в Индия; на всякакъв вид липси и бедности; на опозоряване, оскърбление, преследване и може би – на насилствена смърт.

Можете ли да се съгласите на всичко това, в името на Онзи, който напусна своя небесен дом и умря заради нея и вас; в името на страдащите безсмъртни души; в името на Сион и за прославата на Бога?

Можете ли да се съгласите на всичко това, с надеждата скоро да се срещнете с вашата дъщеря в светът на славата, с короната на праведността, украсена с акламациите на възхвалата, които ще бъдат отправяни към нейния Спасител от езичниците, спасени чрез нейното посредничество от вечната злочестина и отчаяние?“ (Anderson, *To the Golden Shore*, 83.) Баща ѝ оставил на нея тя да реши. И тя се съгласила.

Бог не ни призовава към лесната, а към вярната радост. Той влиза в някои от вас, усмихвайки се със сълзи в очите Си, **знаейки колко голяма част от Самия Него вие ще трябва да демонстрирате – и колко скъпа цена ще платите за това.** Докато пиша, аз се моля вие да не се откажете.

Състраданието към хората и страстта към Христос са едно и също нещо

Ако имате състрадание към страдащите хора и ако имате страст към репутацията на Христос, вие трябва да се грижите за мисионерите по света. Една от целите на тази книга е да покаже какъв е живота, когато вие вярвате толкова силно, че не се осмелявате да правите избор между мотивите да обичате Бога и да прославяте Христос.

Тези мотиви не са отделени. Действайки в подчинение на единия, вие действате едновременно и в подчинение на другия. По такъв начин, ако целта ви е да обичате хората, вие ще жертвате живота си, за да ги направите вечно щастливи в Бога. А ако целта ви е да прославяте Христос, който е превъплътеният Бог, вие също ще пожертвате живота си, да са правите хората вечно щастливи в Бога.

Причината за това е, че всяка добросърдечна цел, която е лишена от желанието да бъде дадена на хората вечната радост в Бога, **е осъждане, направено с милостив израз на лицето.** **Любовта винаги иска това, което е най-доброто за нуждаещия се, а това, което е най-доброто, е той да се наслаждава в Бога изцяло и вечно.** По същият начин, всяко усилие да се отдаде почит на Христос, което е лишено от целта Той да бъде направен задоволяващото всички нужди Съкровище на Бога, подмамва хората в съучастничество в бунт. **Бог е възхваляван само там, където Той е ценен високо.** **Ние се подчиняваме на Него, когато Той е**

Съкровище за нас. Ние не можем да обичаме хората или да почитаме Бога, ако не правим тези две неща. Същата една единствена страст – да видим, че Христос е прославян, когато преследваните хора стават вечно задоволени в Него – е движещият мотив на призива за мисионерска дейност по целия свят.

Ако вие идвате без никакъв интерес или знание

Не всеки стига до настоящата глава на тази книга с ясната и мотивираща страст за прослава на Христос сред недостигнатите хора по света. Повечето от нас са с доста ограничени схващания, харесват само своя етнос и даже понякога са фокусирани само в себе си и са расисти, и признават само своя начин на живот.

Ние едва ли някога се замисляме за целия свят, за множеството народи, за многото етнически групи и за многоезичното дело на Бога, и че Божията страст и цел са Гвинея и Индонезия, Турция и Чехословакия, Китай и Сибир, Япония, Камерун и Мианмар, Сомалия и т.н.

Поради това аз не считам, че вие сте стигнали до четенето на тази глава с ясен и сърдечен интерес към наистина великата новина на света – за която медиите никога не съобщават – **че разпространението на християнската истина и вяра сред хората по света по заповяданият ни от Бога начин, ще направи цялата човешка история да изглежда такава, каквато тя наистина е – кратко встъпление към вечното и славно царство на Христос.**

Не считам, че вие идвате със сърце, очаровано от великата Божия цел за света. Поради това просто ще позволя на Бог да ви говори, с Неговите думи, за Неговите приоритети.

„Всички краища на света ще си спомнят и ще се обърнат към Господа, и всички племена на народите ще се поклонят пред Теб. Защото царството принадлежи на Господа и Той владее над народите“ (Пс. 22:27-28 – мой превод).

Освен това има молитви в Стария Завет: *„Да Те славословят племената, О, Боже; да Те славословят всички племена! Нека народите да са щастливи и да пеят радостно“* (Пс. 67:3-4 – мой превод).

Освен това има заповеди в Стария Завет:

„Възвестявайте славата Му между народите, чудните Му дела - сред всички хора!... Кажете между народите: „Господ царува“ (Пс.96:3,10 – мой превод).

Освен това има великата Заповед на Новия Завет от възкресения Христос:

„Тогавга Исус отиде при тях и им каза: „Цялата власт на небето и земята беше дадена на Мен. Идете и създавайте ученици измежду всичките народи, кръщавайте ги в името на Отца, Сина и Светия Дух, учете ги да спазват всичко, което Аз съм ви заповядал. И ето, Аз съм с вас винаги, до края на епохата“ (Мат. 28:18-20 – мой превод).

Освен това го има пълното посвещение на тази мисия на великия живот на апостол Павел: *„Аз имах за цел да проповядвам Евангелието – не там, където името Христово вече беше известно – за да не би да градя върху фундамента на някой друг, а така, както е написано: „Онези, на които никога не им е било казвано за Него - ще видят; и онези, които никога не са чували – ще разберат“* (Рим. 15:20-21 – мой превод).

Освен това я има великолепната картина на крайният резултат от Божиите цели в историята: *„Те нееха нова песен, казвайки: „Достоен си Ти (О, Христос), да вземеш свитъка и да отвориш печатите му, защото беше заклан и чрез Своята кръв откупи хора за Бога от всеки род и език, народ и племе, и си ги направил царство и свещеници на нашия Бог; и те ще царуват на земята“* (Откр.5:9-10 – мой превод).

Обобщаващо изложение за вярата на мисията

От тези и много други стихове в Библията аз бях подтикван през годините да мисля, да проповядвам и да пиша за великата глобална цел на Христос, наречена „мисия.“ Преди няколко години старейшините в нашата църква написаха едно изложение за вярата, за да ни ръководи при обучението на новите християни и при подбора на нови старейшини.

Параграф 13 от този документ обобщава нашето определение за смисъла на мисията: *„Ние вярваме, че заповедта, дадена от Господ Исус да създаваме ученици от всички народи, е задължителна за Неговата църква до края на епохата. Тази задача е да оповестяваме Евангелието на всеки род и език, народ и племе, да ги кръщаваме, да ги обучаваме на ученията и пътищата на Господа и да ги събираме в църкви, които са способни да изпълняват техния християнски призив сред собствените си хора.*

Крайната цел на мисията на света е, че Бог ще създаде, чрез Словото Си поклонници, които ще прославят Неговото име чрез радостна и сърдечна вяра, и подчинение. Мисиите съществуват, защото на света има места, където хората не се поклонят на Бога. Когато завърши тази епоха и безбройните милиони от откупените хора паднат с лице към земята пред трона на Бога, няма вече да има мисии. Те са временна необходимост. А преклонението остава вечно. Следователно, поклонението е горивото и целта на мисиите.“ (The Bethlehem Institute Affirmation of Faith can be read in its entirety at http://desiringgod.org/library/what_we_believe/tbi_affirmation.html).

Даже гражданите обичат да вървят след победителите на фронтвата линия

Това е голяма картина. **Христос дойде, умря и възкръсна отново, за да събере радостна и безбройна компания за Своето име от всички хора на земята.** За това трябва да си мечтае всеки християнин. Казвам това със загриженост, с оглед на онова, което написах в гл. 8 относно светската работа. **От изключителна важност е милионите християни да изпълняват своя житейски повик в светската си работа, също така както е важно във време на война цялата тъкан на живота да не остане разнищена.** Но даже по време на войната милионите цивилни граждани обичат да получават новини от фронтвата линия. Те обичат да научават за победите на войските. Те мечтаят за деня, когато война повече няма да има.

Така е и с християните. Всички ние мечтаем за това. Ние трябва да обичаме да чуваме докъде е стигнало напредването на Цар Исус. Ние трябва да обичаме да чуваме за победите на Евангелието, докато Христос посажда своята църква сред хората, които в продължение на векове са били държани в тъмнина от силите на противника. Това е Божият проект за историята на света – хората от всички народи, племена, и езици да дойдат да се поклонят и да ценят Христос повече от всички други неща. Или както е написал Павел в Рим. 15:9: „за да прославят езичниците (всички хора на земята) Бога заради Неговата милост.“

Вече няма да има примирение със съдбата, няма да има страхливо отстъпление, няма да има безмилостно задоволство сред хората на Христос, докато Той е отричан сред хиляди хора, които не са чували за Него и за Евангелието. Всеки християнин (който обича хората и почита Христос) трябва да е загрижен за това.

Несъответствието на гледната точка на момчетата, което се грижат да бухалките, с които играят бейзболистите

Някой може да каже: „Но целта на Евангелието не е ли аз да намеря опрощение на греховете си, да получа надеждата за вечния живот, да бъда изпълнен със Светия Дух и да бъда променен в образът на Исус, за да бъда по-добра мама или татко, или син, или дъщеря, или приятел, или работодател, или гражданин?“ **Разбира се, отговорът е, да!** Но ако само заради това се фокусираме да живеем с Бога, ние пропускаме да видим голямата картина. Пропускаме да видим по-голямата цел във всичко това. Ако разсъждаваме така, ние приличаме на момчетата, грижещи се екипировката на бейзболистите в стадиона „Янките,“ **които си мислят, че решаващата точка във финалния мач от Световните серии, е да връчат по една бухалка на играчите.**

Поради това ви призовавам в името на Исус да се събудите, да разширите сърцето си, да напрегнете мозъка си и да разперите крилето си. Извисете се над ограничения си живот – да, това е много важен живот, който Бог не омаловажава – и вижте великата и силно вълнуваща картина на глобалните цели на Бога за историята на света, които не могат да бъдат осуетени. „Моят замисъл ще се изпълни,“ казва Господ, „и аз ще осъществя всички Мои цели“ (Ис.46:10 – мой превод). „В името на Исус всяко коляно ще се поклони, на небето, на земята и под земята, и всеки език ще изповяда, че Исус Христос е Господ, за славата на Бога Отец“ Фил. 2:10-11 – мой превод). „Това Евангелие на царството ще бъде обявено по целия свят като свидетелство до всички народи и тогава ще дойде краят“ (Мат. 24:14 – мой превод).

Не се обиждайте – присъединете се към радостното съдружие

А когато Бог ви дава криле за да се издигнете нагоре и да видите света по начинът, по който Той го вижда, аз се моля - много от вас ще бъдат развързани от вашата сегашна ситуация – работа, обкръжаваща среда, държава, народ, планове – и ще бъдат призвани към пряко участие в осъществяването на тази велика световна цел на Бога – като отиващи като мисионери по света, а не само като изпращачи. Нека никой от вас, който е посветен на местно служение или на важен светски ангажимент, да не се обижда от тази молба. Вместо да се обидите – радвайте се. Вие сте свободен да останете или да заминете. Много от вас трябва да останат. Вашето оставане там където сте, е важно за постигането на целите на Бога, и за Неговите цели е важно, че там, където вие не сте отишли, други могат да отидат. **Няма нужда от никакво чувство за вина или негодувание. Има огромна нужда от радостно съдружие.**

Тези от вас, които останат – изпращачите – трябва да помнят този забележителен факт: **Мисионерството в чужбина е потвърждение на всички служения на милостта у дома, защото тези служения ги изпращат в чужбина.** Създаване на църква сред хората, които преди не са чували за Христос, означава създаването на база за извършването на всички милости, които Исус ни е заповядал да предоставяме за бедните.

Ако ние не позволяваме на нашата светлина да свети пред хората у дома „за да виждат те (нашите) добри дела и да прославят (нашия) Отец, който е на небето“ (Мат.5:16 – мой превод), какъв вид подчинение ще изнесем ние сред народите? Великата Заповед съдържа в себе си думите: „учете ги да спазват всичко, което Аз (Исус) съм ви заповядал.“ (Мат. 28:20). А какво е заповядал той? Той разказал историята за тежко раненият човек и за Добрия самарянин, „който му показа милост“ и после казал на всеки от нас: „Иди и ти, и прави така“ (Лука 10:37).

Милостта у дома прави мисиите в чужбина да заслужават доверие

Хората, които остават в родината си, са заобиколени от нужда. Нуждаем се само от очи, които да я виждат и сърца, които не могат да отминат нуждата, преминавайки от другата страна на пътя. Призивът да останете у дома не е отделен от призивът за отиване в чужбина като мисионер. Показването на практическа милост към бедните демонстрира красотата на Христос у дома и прави износът на християнската вяра в чужбина да заслужава доверие. **Ние сме лицемери, ако претендираме, че сме ентузиазирани да помагаме на хората в чужбина, а в същото време пренебрегваме нуждаещите се хора у нас.**

В притчата за Добрия самарянин има нещо погрешно в поведението на свещеника и на левита, които са имали своите далечни религиозни цели, **но не били развълнувани от страданието, случващо се близо до тях, в което ако се намесят, те ще си изцапат ръцете.** Показването на милост към хората, които са близо до нас, прави мисиите ни в чужбина да заслужават доверието хората, които са далече от нас. Мисиите в чужбина и показването на милост в родината са свързани в самата природа на Евангелието, което казва, че ние трябва да пращаме мисионери при народите. В сърцевината на Евангелието е следното: „*Въпреки че (Христос) беше богат, при все това, заради вас Той стана беден, с цел вие, чрез Неговата бедност да можете да станете богати*“ (2Кор.8:9). Спасението, което ние се наслаждаваме и изпращаме при другите, е служение на Божията милост към бедните, което включва всеки от нас.

Ние дължим живота си на Божието обвързване към мисиите и милостта. Той извървя дълъг път, за да ни помогне и Неговата помощ включва всякакъв вид помощ, от която ние се нуждаем. **И Исус се омърси, правейки това. Всъщност, той беше убит.**

Това мотивирано от милостта страдание е „откупуването“ и „пътят“ на нашето спасение. „Христос също пострада заради вас, оставяйки ви един пример, с цел вие да можете да вървите по Неговите стъпки“ (1Пет.2:21 – мой превод). Мисиите и милостта са сложно преплетени, защото самата Добра новина, която отнасяме на народите, дава пример за милост към бедните в родината ни.

Смайващото сравнение на Уорфийлд

Никога не съм чел по-добро описание на тази връзка от описанието в следния цитат от Б. Б. Уорфийлд (*Коментар: 1851-1921. Д.Пр.*), професор в Семинарията в Принстън. Той отговаря на някои от изискващите много внимание въпроси, свързани с служението на бедните, като го сравнява със служението на Христос към нас: „*Сега, скъпи християни, някои от вас се молят нощем и денем да бъдат филизи на истинската Лоза; вие се молите да бъдете като Него в даването... „Въпреки че (Христос) беше богат, при все това, заради нас Той стана беден“...*

Възражение № 1: „Моите пари са си мои пари.“ Отговор: Христос можеше да каже: „Моята кръв си е Моя кръв; Моят живот си е Мой живот.“...

Възражение № 2: „Бедните не заслужават“... Отговор: Христос можеше да каже: „Те са порочни бунтари... трябва ли да пожертвам живота си заради тях? Аз ще го пожертвам заради добрите ангели.“ Но не, Той оставил 99-те овце и отишъл да търси изгубената овца. Той пожертвал кръвта си заради незаслужаващите.

Възражение № 3: „Бедните могат да ругаят милостта“ Отговор: „Христос би могъл да каже същото; да, и при това – за отношението на хората към много по-голямата истина. Христос е знаел, че хиляди хора ще стъпчат кръвта Му под краката си; че повечето ще я презират; че много хора ще я превърнат в извинение за да извършат още по-големи грехове; но въпреки това, той е пожертвал кръвта си.

О, мой скъпи християни! Ако искате да бъдете като Христос, давайте повече, давайте често, давайте свободно и с желание, на подлите и на бедните, на неблагодарниците и на незаслужаващите. Христос е прославен и щастлив, и вие ще бъдете такъв. Аз не се моля да имате пари, а да сте щастливи. Спомнете си неговите собствени думи: „По-благословено е да даваме, отколкото да получаваме.“ (В. В. Warfield, *The Person and Work of Christ* (Philadelphia: Presbyterian & Reformed, 1950), 574. I found this quoted in Timothy J. Keller's book, *Ministries of Mercy: The Call of the Jericho Road* (Phillipsburg, N. J.: Presbyterian & Reformed, 1997).

Точно така, както има съдружие между самото Евангелие и милостта към бедните близо до нас, така има и удивително съдружие между християните, които са в милостивата църква в родината и християните, създаващи милостивата църква в чужбина. **Нито едното, нито другото е пропилян живот.** Наистина, автентичността на едната зависи много от автентичността на другата. Неавтентично е да се осмеляваме да изпращаме това, което самите ние нямаме. **Освен това е неавтентично да притежаваме съкровище и да не го изпратим на бедните чрез мисията.**

Корените на студентското доброволческо движение

Радостното съдружие между служещите миряни в родината и мисионерите в чужбина се е случвало в миналото и може отново да се случи. През първото десетилетие на 20-я век в САЩ избухна Студентското доброволческо движение, което оказва огромно въздействие върху мисионерството. То беше забележително

поради огромният брой изпратени мисионери и поради обхвата и дълбочината на миряните, които го подкрепяха. Това беше великолепно съдружие.

Корените на Студентското доброволческо движение (СДД) се намират далече в миналото, чак до прочутото „Молитвено събрание в купата сено“ през 1806 в Масачузетс. Духовно събуждане раздвижило студентите в колежа Уилямс и подтикнало една малка група млади мъже да се събират два пъти седмично край река Хуусак за да се молят. Те се фокусирали върху духовното благополучие на други студенти. През август 1806 били застигнати от лятна буря и дъжд, и те се скрили в една купа сено, и използвали времето за да продължат да се молят. Този път се молили за събуждането на интереса сред студентите към изпращането на мисионери в чужбина.

Един от тях, Самуил Майлс, призовал малката група да обмисли тяхното собствено желание да бъдат мисионери. За да оценим важността на този момент трябва да си припомним, **че към онзи момент от американската история не е имало нито един американски мисионер в чужбина**. Не е имало никакви мисионерски общества. Най-общо казано, църквите дотогава нямали никакви планове за занасяне на Евангелието при хората от другата страна на опасните океани, които не били чували за Христос. Както казват и днес много хора, у дома имало изобилие от несвършена работа. Което било истина! Но тази малка групичка от молещи се студенти не можели вече да бъдат съгласни с американската църква, чието сърце не горяло от любов към хората, които не били чували за Христос и нямала стремеж за прославяне на Бога сред другите народи. Те не можели повече да бъдат доволни от църква, която не изпращала никакви мисионери в чужбина. Противопоставяйки се на цялата тази духовна, историческа и институционална инерция, Бог ги упълномощил да направят пробив.

„Братята“ били родени

Молейки се заровени в купата сено, те посветили себе си да служат като мисионери. От тази молитвена среща в купата сено се родил първоначалният подтик на движението на църквите в САЩ за изпращане на мисионери в чужбина. (Kenneth Scott Latourette, *These Sought a Country* (New York: Harper and Brothers, 1950), 46.).

В този месец септември групата създава „Обществото на братята“ за да подсили тяхната решимост да се посветят на мисионерското служение. Самуел Майлс разпространил проникновението на „Братята“, докато учел в Университета Йеил, а след това и в Семинарията Андовер. Той се прехвърлил да учи в Андовер, за да бъде част от това, което Бог правел там под ръководството на студентът Адонирам Джудсън. Тази група на „Братята“ в Андовер дала тласък на първата в САЩ мисионерска агенция (the American Board of Commissioners for Foreign Missions); и от тази група през 1812 били изпратени първите презокеански мисионери на САЩ.

Така се родило „Студентското мисионерско движение“

През 1846 за Индия заминал Ройал Уайлдър като първият мисионер, изпратен от първата мисионерска агенция в САЩ. Той се върнал през 1877 поради здравословни причини и се установил да живее в Принстън. Там неговия син Робърт създал „Принстънско общество на мисионери в чужбина.“ Молитвите на тази група стимулирала възход, който достигнал до едно важно събиране, организирано от Д. Л. Мууди на Планината Хермон, Масачузетс през лятото на 1886. Там се събрали 251 студенти за едномесечна конференция за изучаване на Библията. След един завладяващ призив от пастор А.Т. Пиърсън от името на мисионерите по света, 100 от тези студенти пожелали да служат в чужбина като мисионери.

Духът на това събитие завладял света на студентите. През учебната 1886-1887 година Робърт Уайлдър и Джон Форман посетили 167 студентски градчета в САЩ за да пропагандират мисионерството. Официалното създаване на „Студентското доброволческо мисионерско движение“ се случило 2 години по-късно и Джон Мот станал негов управител. Според него, движението има следните 5 основни цели:

„Петте основни цели на „Студентското доброволческо мисионерско движение“ е да отвежда студентите до пълното осмисляне на изискванията на мисионерството в чужбина, предявявани лично към всеки от тях като работа за цял живот; да подхранва тази цел чрез насочването на студентите, които са станали доброволци по време на тяхното обучение да станат мисионери, докато те преминат под непосредственото ръководство на Мисионерските комисии; да обединява всички доброволци в едно общо, организирано и настъпателно движение; да подбира достатъчен брой добре обучени доброволци, отговарящи на изискванията на различните Мисионерски комисии; да създава и поддържа интелектуален, симпатизиращ и активен интерес към мисионерството в чужбина към тази част от студентите, които ще остават в родината, за да се осигури силна подкрепа на мисионерската дейност чрез тяхното застъпничество, защита, дарения и техните молитви.“ (John R. Mott, *Five Decades and a Forward View* (New York: Harper and Brothers, 1939)

„Израстването на Студентското доброволческо движение (СДД) през следващите 30 години било феноменално. Обединяващият лозунг е бил: „Евангелизиране на света през това поколение“ През 1891

имало 6200 студенти-доброволци подписали декларация, в която се казва: „Моята цел е, ако Бог позволи, да стана мисионер в чужбина.“ От тях 321 заминали още същата година да служат по света.

Върхът на СДД бил през 1920, когато 2738 студенти подписали клетвена декларация и 6890 присъствали на конференция, която се провеждала веднъж на 4 години. До 1945, според най-умереното пресмятане, **20500 студенти, които подписали декларацията, заминали да служат по света.** (David Howard, "Student Power in Missions," in *Perspectives on the World Christian Movement: A Reader*, 2nd edition, eds. Ralph D. Winter and Steven C. Hawthorne (Pasadena, Ca.: William Carey Library, 1999), 283. Most of the facts I have recorded here about the SVM come from this article.)

Огънят на студентите запалил бизнеса и църквите

Много неща в това движение са забележителни и са пълни са с поуки и вдъхновение за нашето поколение 100 години по-късно. Например, Студентското доброволческо движение запалило не само студентите, но и миряните в църквите. Първият секретар на Мирянското мисионерско движение, Д. Кампбел Уайт, през 1909 написал: „През последните 20 години духът на мисионерството имаше удивително развитие сред колежите в САЩ и Канада...което отведе хиляди силни мъже и жени да живеят с господстващата цел на живота си да бъдат мисионери по света.“ (14 J. Campbell White, "The Layman's Missionary Movement," in *Perspectives on the World Christian Movement: A Reader*, 1st edition (Pasadena, Ca.: William Carey Library, 1981), 222 -225). Привлечен от този стремеж, един млад бизнесмен участвал през 1906 в конференцията на СДД в Нешвил. Той си помислил: „Ако миряните в САЩ можеха да погледнат на света по начинът, по който тези студенти го виждат, те щяха да станат със своята сила и да предоставят всички необходими финансови средства за мисионерската дейност по света.“ По време на молитвено събиране на бизнесмени на 15.11.1906 в Ню Йорк било създадено „Мирянското мисионерско движение.“ Неговата цел била: „Изследване, пропагандиране и организиране и изследване от миряните на условията, в които се извършва мисионерската дейност; пропагандиране сред миряните на подходяща политика за провеждане на мисионерската дейност; и организирането на миряните за съвместна работа с мисионерите и Мисионерските комисии за привличане на цялата църква в върховната ѝ задача за спасяването на света.“

Дарът на страстните лидери

Точно така, както Бог подготвил забележителни водачи като Робърт Уайлдър, Робърт Спиир и Джон Мот за СДД, така Той издигнал своите водачи за „Мирянското мисионерско движение“, които говорили с такава пророческа сила и власт, че хиляди миряни възприели видението за Божиите цели за света. Водачът на това движение не бил нито пастор, нито мисионер. **Той бил бизнесмен.** Партньорството, което възникнало между студентите, които заминавали като мисионери по света и бизнесмените, които ги изпращали, било силно и дълбоко, защото и от двете страни имало лидери, които гледали на света от Божията гледна точка. **И двете страни в това партньорство били мотивирани от една и съща страст да не пропилят живота си.** Можете да усетите това почти във всяко изречение, написано от Д. Кампбел Уайт: „Повечето хора не са доволни от трайния плод на живота си. Нищо друго не може напълно да задоволи живот на Христос вътре в неговите последователи, освен приемането на целта на Христос за света, който Той доишъл да откупи. Славата, удоволствието и богатствата са само отпадъци и пепел, в сравнение с безграничната и трайна радост от работенето заедно с Бога за изпълнението на Неговите вечни планове. Хората, които влагат всичко в начинанието на Христос, получават от живота неговите най-сладки и най-безценни награди.“

Изпращачите не се срамували да прегърнат призива да заминат в чужбина като мисионери.

Отново, това не е в противоречие с онова, което написах за ценността на светската работа в гл. 8. Смисълът е, че по време на война, независимо от това, колко ценна да е работата на гражданите сама по себе си, всеки мечтае с живота си да допринесе за това далечно военно усилие, където вражеските линии биват разкъсвани. Миряни, пастори, църкви – всички ние, които стоим в тила – ще намерим „най-сладки и най-безценни награди,“ когато разширяваме границите на сърцата си за нуждите, които са близо до дома, но и за нуждите на трудните и недостъпни места по света. Бизнесмените, които са живели преди 100 години са гледали на техния земен призив и на тяхното мисионерско виждане като на едно общо нещо. Начинът, по който Д. Кампбел Уайт описва виждането на това движение, дава на бизнесмените критериите за разбирането на обединението на целия живот под ръководството на Христос.

Уайт написал: „Това движение отправя най-голямото възможно предизвикателство към хората. **То просто се стреми да им съобщи Божият призив да живеят живот, чиято основна цел е да установят царуването на Христос в човешките взаимоотношения...Този призив им напомня, че егоизмът е самоубийство, а служенето на другите, дава на душата възможно най-висшето задоволство.**“

Удивителният ефект върху църквата тогава - но какво е положението днес?

Уайт показал на своето поколение, че страстта към мисионерството е била не само начинът да спасим света, **но и да спасим църквата:** „Усилието да евангелизираме света предоставя най-бързите и сигурни методи за спасяването на Църквата. **Материалните ни ресурси са толкова изумително големи, че ние сме в**

опасност, че можем да започнем да уповаваме в богатствата, а не в Бога. „Ако човек забогатява все повече и повече, единствено постоянното даряване може да го предпази от това да не стане малък в душата си.“ Разпространяването на Евангелието по света е единственото начинание, което е достатъчно голямо и достатъчно важно, за да осигури подходящ плод от богатството на църквата.“

Това твърдение продължава да е истина. Мисионерството е не само съдбоносно важно за живота на хората по света. То е съдбоносно важно и за живота на църквата. Ние ще загинем с нашето богатство, ако не излеем себе си в служение на милостта у нас и в мисионерство сред хората, които не са чували за Христос и за Евангелието. Ние в САЩ сме много богати. Всичките пари, които са нужни, за да изпратим и да поддържаме една армия от самопожертвувателни и разнасящи радост по света посланици вече са в църквата. **Но ние не ги даваме.**

През 1916 протестантите дарявали 2,9% от дохода си на своите църкви. През 1933, най-тежката година от Великата Депресия, тези пари станали 3,2%. През 1955, точно след като забогатяването започнало да се разпространява в държавата ни, този показател все още бил 3,2%. През 2000, когато американците били около 450% по-богати, след плащането на всички данъци, такси и с отчитането на инфлацията, в сравнение с 1933, протестантите давали на църквите 2,6% от дохода си. (<http://www.emptytomb.org/research.html> [accessed 3-28-03])

Нещо повече, „Ако членовете на християнските църкви в САЩ бяха давали средно 10% от дохода си през 2000, това щеше да означава още допълнително 139 млрд.\$/годишно да преминават през каналите на църквата. (<http://www.emptytomb.org/Chapter6hlites.html> [accessed 3-28-03].) **А сега прибавете към тази сума наистина шокиращият факт, че от парите, които все пак са дадени на църквата, по-малко от 6% се изразходват за поддържане на мисионерите в чужбина, а от тази сума само 1% се изразходва за изпращане на мисионери в държави, където хората никога не са чували за Христос.** (22 <http://www.missionfrontiers.org/newslinks/statewe.htm> [accessed 3-28-03].) С това не искам да кажа, че ние трябва да се откажем и да отстъпим от който и да е фронт.

Обратното е вярно: **ние имаме изобилие от всичко, за извършване на пробиви в мисионерството, ако живеем, да са покажем, че Христос е нашето Съкровище.**

Ние никога няма напълно да опознаем Христос, ако сме извън Неговата мисия

Заради собствената си душа, църквата трябва да бъде въввлечена в мисионерството. Ние никога няма да опознаем Христос в Неговото пълно величие, докато не Го видим да се движи победоносно сред народите. **Ние няма да се възхищаеме и да Го възхваляваме така, както трябва, докато не Го видим, че Той събира общество от поклонници от всяка човешка група по земята – включително и сред всички мюсюлмани, хиндуисти и будисти.**

Нищо не увеличава видението ни за Божията триумфираща милост така, както това прави обхватът на Неговата спасителна работа в историята. А колко величествена е тази история! „Ще си спомня делата Господа; да, аз ще си спомня Твоите чудеса в миналото. Ще размишлявам над цялата Ти работа и ще обмислям огромните Ти дела“ (Пс.77:11-12 – мой превод). „Хвалете Го за великите Му дела, хвалете Го според голямото Му величие“ (Пс.150:2). „Хвалете Господа, всички езичници и нека всички хора да Го величаят“ (Пс.117:1 – мой превод).

Каква е сега нашата ситуация в света?

Предизвикателствата пред евангелизирането на света все още са много големи. Ние сме сега в по-добрата позиция, защото знаем обхвата и естеството на задачата, отколкото когато и да е било преди. Патрик Джонстън пише: „За пръв път в историята ние имаме сравнително пълен списък на хората по света и нивото, до което те са евангелизирани.“ (Patrick Johnstone, *The Church Is Bigger Than You Think* (Ross-shire, England: Christian Focus, 1998), 229.)

Има различни групи, които правят изследвания, за да помогнат на църквата да знае каква част от хората по света са обхванати от Християнската църква или мисионерските агенции.“ (See, for example, <http://www.ad2000.org/peoples/jpllist.pdf>; <http://www.joshuaproject.net/>; <http://www.calebproject.org/maps.htm>) Книгата на Джонсън дава добро обобщение на ситуацията в навечерието на новия век. (Johnstone, *The Church Is Bigger Than You Think*, 225-230).

Един от начините да опишем сегашната ситуация е, като кажем че около 1,2 – 1,4 млрд. души по света никога не са имали шанса да чуят Евангелието. (Ibid., 215. Johnstone is more optimistic than Barrett in his numbers: About 20% of the world's population are unevangelized; 47% are nonChristians living where they are likely to be evangelized; and 33% are professing Christians.) Това означава, че тези хора живеят в култури, в които проповядването на Евангелието по разбираеми начини не е достъпно. **Други изследователи изчисляват, че броят на хората, които не са чували Евангелието е по-голям.**

Например, „Ежегодната статистическа таблица на мисионерството по света за 2002“, направена от Дейвид Барет и Тод Джонсън съобщават, че по света има 1 645 685 000 души, които не са чували за Христос. Това означава, че 26,5% от населението на света живее в човешки групи, където няма местни евангелизиращи църкви. (David B. Barrett and Todd M. Johnson, “Annual Statistical Table on Global Mission 2002,” *International Bulletin of Missionary Research* 26 (January 2002): 22-23.). Около 95% от тези хора живеят в зоната на така нареченият „Прозорец

10/40“ (ограничена между 10-я и 40-ия паралели северно от екватора и между Атлантическия океан и Тихият океан).

Това е огромното предизвикателство на днешния ден. Джонсън го разглежда в многообещаваща историческа перспектива: „Обръщайки се назад, ние виждаме един забележителен пример, появяващ се през последните 200 години растеж на църквата, когато тя набира движеща сила – 1700-те Северна Америка, 1800-те района на Тихия океан, 1960-те Африка, 1970-те Латинска Америка, 1980-те Източна Азия, 1990-те Евразия. Тази една и половина обиколки на земното кълбо сега ни оставя с предизвикателството на зоната на „Прозорец 10/40.“

Централната и Южна Азия и Близкия Изток са оставащите основни райони на предизвикателството.

Къде ще се случи първият пробив през първото десетилетие на 21-я век? Дали ще бъде след мюсюлманите, хиндуистите или будистите? Това са последните непроницаеми крепости на вражеската хватка над душите на хората.

Надигашият се прилив на Евангелието залива все по-високи области в този район на света и ние даже предвкуσαμε това, което този пробив може да означава. Искаше ми се да имам достатъчно място и свободата за да ви разкажа за удивителните неща в тези на пръв поглед непроницаеми идеологически крепости. (Johnstone, *The Church Is Bigger Than You Think*, 115-116.)

Бог публикува призив към нашето поколение: Слушайте!

Има един призив към нашето поколение да се подчиним на възкръсналия Христос и да правим ученици от всички недостигнати хора по света. Моля се Бог да издигне стотици хиляди млади хора и както и хора, които са завършили професионалната си кариера и са готови да се занимават с втора кариера като християнски мисионери. Моля се този Божествен призив да поникне в сърцето ви с радост, а не с чувство за вина. Моля се той да бъде потвърден с нужните дарби и с едно неустойимо желание, и с утвърждаването на вашата църква и с белега на провидението.

Разпалвайте в пламък всяко мъждукащо огънче на желанието чрез четене на биографии и размишления над стихове от Библията и чрез изучаването на хората, до които Евангелието не е достигнало и чрез молитви за страст и обръщането им към Христос с помощта на мисионерите. **Не бягайте от призива. Стремете се към него.** Позволете на разума ви да размишлява за изгубеността на загиващите отделни хора, но и за целите човешки групи, които нямат никакъв достъп до Евангелието. Това е била великата амбиция на Павел: „да проповядвам евангелието не там, където беше вече известно Христовото име“ (Рим.15:20).

Винаги ще има хора, които не са повярвали в Христос, които трябва да бъдат спечелвани там, където църквата вече съществува. Не това е уникалната задача на мисионерите в чужбина – **те трябва да правят това, към което се е стремил Павел: Създавайте църква там, където няма възможности за служение.** Това е великата нужда сега – има нужда не само за мисионери, които отиват да служат, създавайки църква в другите държави (от което също има голяма нужда, особено за израстването на нивото на лидерството), но има голяма нужда от мисионери, които отиват при хората и в местата, **където все още няма никаква църква, която да служи.**

Времето на мисионерите не е свършило

Да не си мислим, че времето за изпращане на мисионери в чужбина е свършило, все едно, че народите сами могат да свършат тази работа. Има стотици и милиони хора там, където няма никакви местни християни, които да извършват евангелизирането сред съгражданите си. **Културните граници между различните държави трябва да бъдат прекривани. И със сигурност, те могат да бъдат прекривани не от граждани от Западните държави, тъй като Бог изгражда своята църква по-бързо в не-Западния свят.** (*This growth in the twentieth century is documented by Philip Jenkins, The New Christendom (Oxford: Oxford University Press, 2002).* На стр. 2 Филип Дженкинс пише: „През миналия век...центърът на тежестта на християнския свят се премести неумолимо към Африка, Азия и Латинска Америка. Днес вече най-големите християнски общности на земята се намират в Африка и в Латинска Америка. Ако искаме да си представим какъв е съвременният „типичен“ християнин, ние трябва да си представим жена, която живее в село в Нигерия или в гето в Бразилия. Както е отбелязал кенийският учен Джон Мбити: „Центровете на световната църква вече не са Женева, Рим, Атина, Париж, Лондон и Ню Йорк, а са Киншаса, Буенос Айрес, Адис Абеба и Манила. Европейците и американците могат да имат всякакви представи, но християнството се развива много добре в Южния край на земното кълбо – там то не само оцелява, но и се разширява“ (стр.2)

Това ще бъде чудесно. Аз нямам никакво желание да ограничавам радостта на любовта. **Между другото, може би ще се окаже, че високо квалифицираните и обучени, но неуверени Западни специалисти не са толкова продуктивни, колкото са по-необучените, но смели мисионери.** Относно изпращането на мисионери в мюсюлманските държави Патрик Джонсън казва: „Често пъти най-добри мисионери са тези, които за изучавали малко повече, освен основните неща от вярата на Исляма, **но имат страст за споделяне на Христос.** В тяхната смелост заради Христос те се гмурват в свидетелстването пред мюсюлманите там, където един местен мюсюлманин би се страхувал да отиде.“ (*Patrick Johnstone, The Church Is Bigger Than You Think, 273.*)

Но не правете никаква грешка. Границата на културата задължително трябва да бъде прекратена и точно това прави мисионерството. **Мисионерството, а не евангелизирането извършвано от местни хора, ще завърши изпълнението на Великата Заповед.** Поради това, „се молете убедено на Господаря на жътвата да изпрати работници на Своята жътва“ (Мат.9:38 – мой превод) **и го питайте, дали вие не трябва да сте един от тях. Очаквайте тази молитва да ви промени.**

Когато Исус казал на учениците Си да се молят за това, следващото нещо, което се случило, че Той определил 12 от тях да бъдат апостоли и ги изпратил да отидат сред хората. Молете се за жътварите и самият вие можете да станете един от тях. Често пъти Бог събужда желание, дава дарби и отваря врати, когато ние се молим и размишляваме за реалните шансове и за реалните нужди. Набавете си едно копие от чудесният наръчник за молитви за света, наречен *Operation World* и ежедневно се молете, четете и размишлявайте за вашия път сред народите. (Patrick Johnstone and Jason Mandryk, *Operation World: When We Pray God Works* (Waynesboro, Ga.: Paternoster USA, 2001). See the online version at <http://www.gmi.org/ow/>.)

Мислете за хората в места като:

- **Либия**, където живеят 6 мил. души и може би само 6 местни християни.
- **Бутан**, пустинно будистко кралство в Хималаите, откъснато от християнско свидетелстване в продължение на 1000 години, където малка група местни християни живее сред 2,5 мил. души.
- **Малдивите**, в югозападното крайбрежие на Индия, една от най-затворените държави на света.
- **Северна Корея**, народ от обезправени хора, които умират от глад, под гнета на нейното полудяло комунистическо управление, където от 50 години няма нито една църква.
- **Саудитска Арабия**, центърът на Исляма, където бива убиван всеки местен християнин.
- **Индия**, може би най-голямото от всички други предизвикателства, с нейните просторни равнини по поречието на реката Ганг, където се намира „най-голямата концентрация на хора на света, които не са чували за Христос и за Евангелието. Например, броят на жителите на провинция Утар Прадеш в Северна Индия е 180 млн. души, от които само 0,1% са християни и техният брой намалява.
- **Турция**, светска и предимно мюсюлманска държава с нарастващ брой на християните в само 15 от нейните 100 провинции.

Размишлявайте за помилването, което е предложено от Бог на народите. Оттеглете се за размисъл

Целта на този непълен списък е просто да илюстрира цялото население, което живее в бунт против истинския Бог и е отделено от Единственият, който може да ги примири с техният Създател. **Този бунт означава унищожение на невярващите и опозоряване на Христос. Този свят е Негов и е Негово правото да изисква вярност от всеки човек.**

Абрахам Кюипер (*Коментар: (1837-1920), премиер на Холандия – 1901-1905, влиятелен теолог и журналист, основател на Реформираниите църкви в Холандия, основател на вестник, на Свободния университет в Амстердам и на Антиреволюционната партия, която ръководил от основаването ѝ през 1879 до неговата смърт през 1920. Д.Пр.*) е написал следните незабравими думи: **„Не съществува даже един квадратен инч от територията, на която живеят хората, за която Христос, който е Пълновластният Господар над всичко, да не може да каже: „Това е Мое!“** (*Abraham Kuyper, “Sphere Sovereignty,” in Abraham Kuyper, A Centennial Reader, ed. James D. Bratt (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1998), 488.*)

Христос е дошъл в този размирнен свят, който Той е създал за Своя собствена слава и е платил за нашето помилване чрез Собствената си кръв. Всеки, който снеемте оръжието на неверието от себе си, ще бъде опростен заради всичките си престъпления против Пълновластният Господар на вселената.

Единствено чрез вяра враговете ще станат щастливи поданици на вечното царство на справедливостта (*Коментар: Забележете, че огромното мнозинство от хората се оплакват от липсата на справедливост в сегашния свят, но въпреки това не искат да повярват в Господ Исус Христос, който е източникът на справедливостта. Д.Пр.*) и радостта. **Заслужава си да посветите живота си на напредъка на тази кауза заедно с Христос.**

Не, не е нужно вие да бъдете мисионер, за да изразявате възхищението си и да работите за напредъка на великата цел на Бога – Той да бъде познван, възхваляван и всички хора да му се наслаждават. Но ако искате да бъдете още по-пълно задоволен с Бога, когато Той триумфира в историята на изкуплението, вие не можете да направите това така, както правите с бизнеса – да си вършите работата, да печелите парите си, да дарявате своя десетък в църквата, да ядете, да спите, да играете и да ходите на църква.

Вместо това трябва да спрете, да отидете някъде и да се усамотите за няколко дни с Библията и една празна тетрадка; да се молите и да мислите за това, как вашето конкретно време и място в живота да намери своето място във великата цел на Бога – да направи народите радостни в Него.

Как вие ще се присъедините към великата цел на Бога за света, изразена в Пс.67:4: **„Нека да се веселят народите и да пеят радостно“** (мой превод)?

Смисълът на вашето недоволство

Мнозина от вас ще останете там, където сте на сегашната ви работа и просто ще мислите как можете да пригодите вашите лични умения, връзки и ресурси по-перспективно към глобалната цел на вашия небесен Отец. Но други хора, четейки тази книга, ще трябва да направят нещо друго. Много от вас просто не сте доволни от това, което правите сега. Както е казал Д. Камбел, плодовете от вашия живот не задоволяват вашите най-дълбоки духовни стремежи. В това отношение трябва да бъдем внимателни. **Всяка работа си има своите недостатъци и периоди на трудности. Не трябва да гълкуваме автоматично такива преживявания като призив да напуснем сегашното си място.**

Но ако недоволството от сегашната ви ситуация е дълбоко, повтарящо се и продължително, и ако това недоволство израства в душа, която е просмукана от Библията, Бог може би ви призовава да започнете нова работа. Ако в своето недоволство, вие мечтаете да бъдете свят и да живеете, доставяйки удоволствие на Господа и да възвеличавате Христос в своя собствен и кратък живот, тогава Бог може наистина освобождава корените ви, с цел да ви пресади в място и в служение, където дълбоките духовни стремежи на душата ви могат да бъдат задоволени. Вярно е, че Бог може да бъде опознат и да му се наслаждаваме на всяко допустимо работно място; но когато Той ви премества от едно място на друго, Той предлага свежо и по-дълбоко пиене от фонтана на Неговото общуване. Бог рядко ни призовава към по-лесен живот, но винаги ни призовава да Го опознаваме повече и да прием по-дълбоко от Неговата подкрепяща милост.

Трябва ли да продължавам да съм пастор?

Аз се опитвам да оценявам собственото си служение по следния начин. Всяка година в нашата църква ние имаме „Седмица на поръченията.“ Аз проповядвам за поръченията; каним и гости да говорят на тази тема. Предизвикателството е отправено. Хората мислят за поръчението, което могат да приемат; обявяват поръчението, което приемат и се присъединяват към една програма за обучение, преди да започнат да изпълняват поръчението си. И всяка година аз отново изследвам живота си като пастор в тази църква. Оценявам това, което правя от гледната точка на Божията глобална цел и с оглед на невероятната духовна тъмнина и мизерия на хората на тази земя, които не са чували за Христос. Задавам си въпроса: „Това ли е моето най-стратегическо инвестиране в живота ми, в името на Божията цел да направи народите щастливи в Него? Питам съпругата си: „Ноел, усещаш ли някакви стремежи да се доближиш по-близо до фронтната линия на хората, до които Христос не е достигнал?“

В изложението на мисията на нашата църква думата „разпространение“ е поставена в господстваща позиция: „**Ние съществуваме, за да разпространяваме страстта за Божията върховна власт във всички неща, заради радостта на всички хора чрез Исус Христос.**“ Поради това аз се питам: „Аз изпълнявам ли тази мисия най-добре във ролята, която имам сега? Когато Господ ме извика в последния ден, за да дам отчет за служението си, ще бъда ли способен да кажа: „Господи, аз стоях в църквата „Витлеем,“ защото вярвах, че мога да бъда най-полезния инструмент там за постигането на Твоята цел да бъдеш познат сред народите и да събереш Твоите овце изсред всички хора на земята?“ **Когато вече не бих могъл да отговоря положително на този въпрос, тогава моята роля като лидер тук ще бъде приключена.**

А вие?

Това трябва да правят и много от вас. Предстоят да се случат важни неща, които все още са невидими за нас. Дано Бог да ви помогне. Дано Бог да ви освободи. Дано Бог да ви даде свежо, възвишаващо Христос виждане за вашия живот – независимо от това дали отивате при някои хора, които досега не са чули за Христос или оставате твърдо и плодотворно на сегашното си място. Дано вашето виждане да придобие своя смисъл от великата Божия цел да направи народите радостни в Него. Дано кръстът на Христос да бъде вашата единствена хвалба и дано да можете да кажете със сладка увереност: „**За мен да живее е Христос, а да умра е придобивка.**“ (Фил.1:21)

Глава 10

Моята молитва – Нека никой да не каже накрая: „Пропилях живота си“

Твоята непоколебима любов, О, Господи, е по-добра от живота. Ти си ни казал това по много начини.

Точно със същите думи Ти си казал това чрез устата на слугата Си Давид: „*Понеже Твоята непоколебима любов е по-добра от живота, устните ми ще Те хвалят*“ (Пс.63:3 – мой превод).

Ти си казал това в думите на апостол Павел, когато той извикал в затвора: „*Моето желание е да си отида и да бъда с Христос, защото това е много по-добре*“ (Фил.1:23). **О, Господи, колко много по-добър**

си Ти от живота! Твоят апостол Павел наистина не използва твърде силни думи! Не просто „по-добър,“ а „много по-добър.“ Ти си толкова много по-добър от живота, че Твоят апостол казва, че смъртта е придобивка. „Да живеея е Христос, а да умра – придобивка“ (Фил.1:21). Да изоставя всяко нещо, което този свят може да ми предложи и да бъда оставен единствено с Теб, е придобивка.

Защо, О, Господи, Твоята любов е по-добра от живота? Със сигурност Давид ни дава отговора по начинът, по който говори. Той не казва: „Защото Твоята непоклатима любов е по-добра от живота, устните ми ще хвалят „ТВОЯТА ЛЮБОВ.“ А какво казва той? Давид казва, че той ще хвали Теб, а не Твоята любов. „Понеже Твоята непоколебима любов е по-добра от живота, устните ми ще Те хвалят.“ Това не е ли така, защото най-обичаното нещо в Твоята любов е, че тя ни отвежда у дома при Теб – защото Твоята любов прави очите, сърцата и умовете ни способни да виждаме богатствата на Твоята слава?

След като целият Твой гняв е премахнат и всичките наши грехове са опростени, нека нищо да не пречи на удоволствието ни от Твоето присъствие. Не е ли това същността на Божествената любов – волята и работата на Бога - да дава на нас, незаслужаващите грешници, вечната радост в Бога? Какво друго би могла да бъде любовта, ако тя е безкрайна? Каква по-голяма награда може да ни дадеш, освен Себе си, ако ние сме обичани!

О, Боже, Ти знаеш, че сега треперя от страх, че мнозина от онези, които Те наричат Господ, са превърнали себе си в награда и слава на Твоето благоволение. Колко много хора, Господи, са направили Твоята любов да е свидетел за тяхното достойнство! Тогава дали радостта им се основава на Твоето достойнство или на тяхното собствено достойнство? Колко много десетилетия изминаха, през които постоянното послание от света и даже от някои от свещениците е следното: че любовта означава възвеличаване на човека. И така, когато хората, с тази увереност, размишляваха какво може да означава Твоята любов, те казваха същото: Божията любов означава възвеличаване на човека.

За доказателство те питат: „Ти не се ли чувстваш обичан, когато някой друг привлече вниманието към твоето достойнство?“ Аз отговарям: „Преди се чувствах така. Когато животът беше по-добър, отколкото Господ и когато нямаше друг начин. Имаше време, когато любовта се усещаше по този начин – когато аз не можех да си представя, че има друга радост, която е да по-голяма от почитта към моето име. Когато бях дотолкова вгледан в себе си, че беше немислимо, че мога да се радвам поради това, че се възхищавам от някого, а не аз съм обектът на възхищението. О, да, аз знаех какво е да предизвикаш възхвалата на хората чрез едно дело на любовта и да оправдаеш този стремеж с готовността си и ти самият да се отнесеш по същия начин към тях. Колко задоволяващо изглежда това – тази любов между нас към взаимното възхищение!

Но сега, Господи, (благодарение на Твоята огромна милост), аз считам, че това е имитация. Тя има своите корени в Райската Градина в далечното минало. Великият разрушител на нашата любов и радост казал на нашата майка, Ева: „Бог знае, че когато ти ядеш от него (от забранения плод), очите ти ще бъдат отворени и ти ще бъдеш като Бога“ (Бит.3:5 – мой превод). Като Бога! Тя е трябвало да каже: „Аз вече съм като Бога.“ Тя би трябвало да види измамата. Но тя не я видяла, и о, колко много хора не я виждат и днес!

Тя наистина е била като Бога! Ти, Боже, си я създал – да бъде тя носител на Твоя образ. Призивът към нея и нейният съвършен проект е бил следния: да изобразява величието на своя Създател и със своята радост и вяра да Те възвеличава. Но тогава била посята злата мисъл: „Аз бих могла да бъда като Него по друг начин. Аз бих могла да бъда тази, чието величие е виждано и би могло да бъде дефинирано, че любовта означава аз да бъда възвеличавана.“

По този начин влязло в света това велико преобръщане, което ние наричаме „грех.“ И сега любовта е направена да стои на главата си. Скърбя, Господи, даже да изрека това с думи, но го казвам със срам: Твоята любов вече не означава, че Ти правиш това, което трябва да правиш, за да направиш Себе си наша радост. Тя започна да означава, че Ти правиш това, което трябва да правиш, с цел ние да можем да чувстваме нашето достойнство. Това е била печална размяна. Която освен това е била и смела: Тази размяна не само ограбила душите ни от тази единствена радост, която Ти си планирал да ни задоволява за вечността, но и още по-лошо – тя ограбва от Теб Твоето почетно място като Съкровище в живота ни. А всичко, което Ти си направил след онзи мрачен ден в Райската Градина, е проектирано с цел да подреди правилно всичко.

О, каква история на дела и откровения си създал Ти, за да направиш Себе си центърът на нашата радост и да вземеш обратно за Себе си почетното място в света – да бъдеш Онзи, когото Твоите хора ценят повече от живота. Колко много пъти Ти си казал и показал, „Аз ви създадох за Моя прослава. Направих ви за Моя възхвала. Направих ви за Моя почит и за Моето име“ (Ис 43; 44; 45; 46; 47; 48; 49; 50; 51; 52; 53; 54; 55). И за да не изгубим целта и смисъла, заради който сме създадени, Ти си добавил: „В Моето присъствие има пълнота от радост; в дясната Ми ръка са вечни удоволствия.“ (Пс.16:11 – мой превод)

„Възхищавайте се в Мен! Радвайте се в Мен и скачайте от радост.“ (Мат. 5:12 – мой превод) „Елате и вкусете, и даже сега се радвайте с неопишуема радост и пълни с прослава.“

О, какъв огромен проект! Да направим нашата радост да бъде ехо на Твоето превъзходство. Да направим нашето удоволствие да е доказателство, че сега Ти заемаш мястото на Съкровището в живота ни. Да правим радостта на душите си в същност на нашето поклонение и огледало на Твоята стойност. Да Те правим най-прославен в нас, О, Боже, когато ние сме задоволени в Теб. **Как можах аз, Господи, да бъда толкова сляп, че да мисля, че да бъда обичан от Теб, означава Ти да възвишаваш мен, а не Себе си?**

Как бих могъл да погледна през някакъв огромен телескоп, проектиран да ме направи щастлив с виждането на галактиките и да забележа в стъклото неясното отражение на лицето си и да кажа: „Сега съм щастлив, аз съм обичан“? **Как бих могъл да застана пред залязващото слънце, между планинската верига и морския простор и да си мисля, че вечната радост трябва да дойде от възхвалата към мен?**

Не, Отче, любовта се състои в това: Плащайки огромна цена, Ти си направил Себе си моя слава и моя хвала. Цената, чрез която Ти си направил Себе си Съкровището в моя живот, е била безкрайно висока. Ти си изпратил Синът Си, блестящият център на Твоята красота и на Твоята любов. Ти Го предаде на осмиване, подигравки, предателство, окичване с трънен венец, бичуване и бой с тояги, с юмруци, заковаване с гвоздеи, срам и смърт. Заради какво? За да погълне Твоя гняв и да задоволи изискването на Твоята справедливост и праведност и да погребее всичките ми грехове толкова надалече, колкото е далече Изтокът от Запада и в най-дълбокото море, за да мога за отида у дома и да видя галактиката. **Това е твоята любов, о, Боже, не Ти да възвишаваш мен, а да направиш това, което трябва да бъде направено, за да бъда събуден аз за радостта да Те възвеличавам в цялата вечност.**

Сред като е така, как Христос няма да бъде моето единствено хваление?! Той не само пожертва Себе си заради мен, о, Боже, но самият Той е съвършеният образ и блестящият център на Твоето сияние. Какво имам аз, което не е дошло от Него? Какъв дар на живота или дишането? Какво обещание е направено някога, без да е получило то Неговото одобрение? Кое сладко нещо – или трудно нещо, което Ти скоро ще превърнеш в сладко – съм получил аз, което да не е било купено чрез Неговата кръв? **Аз не заслужавам нищо друго, освен ада.** Но въпреки това, всяко нещо е мое в Него и единствено чрез Неговата саможертва. О, Боже, направи невъзможно аз някога да се хваля с нещо друго, освен с кръста на Христос, моят Господ.

И сега трябва ли ние, които ценим Христос и знаем, че Неговата любов е много по-добра от живота, да трупаме, подобно на всички хора на света, нашите богатства на тази земя? Не сме ли чували, че Ти си казал някога: „Глукако, няма ли тази нощ да бъде взета душата ти? И тогава чии ще бъдат тези пълни хамбари“ (Лука 12:20 – мой превод). Направи невъзможно, о, Господи, докато светът е пълен с нуждаещи се хора, ние да седим и да казваме: „Душо, ти имаш изобилие от блага, натрупани за много години; почини си, яж, пий и се весели“ (Лука 12:19 – мой превод).

Ужасно преобръщане очаква такава липса на любов. „Горко на вас, които сте богати, защото сте получили утехата си“ (Лука 6:24 – мой превод). Ние треперим при думите, които Ти някога си казал на безсърдечния богаташ: „Спомни си, че докато беше жив, ти получи добрите неща, а този беден човек, край твоята врата, получи болката; но сега идва великото преобръщане и той има утеха тук, докато ти лежиш в страдание“ (Лука 16:25 – мой превод).

О, Боже, такива богатashi са провален живот. Пази ни, Господи. Дари ни да чуваме и да следваме другия призив: „Не си събирайте съкровища на земята, а на място, където молец и крадец никога не идват. Създавайте съкровища за себе си, които не могат да пропаднат“ (виж Лука 6:19-20). Но тогава ние питаме: „Какви съкровища, Господи?“ Ние виждаме, че Ти се усмихваш и ни казваш: „Аз съм вашето Съкровище и вашата огромна Награда. Аз съм вашата храна, вашето питие, вашата празнична премяна и вашата вечна придобивка. Аз съм вашият живот и вашата задоволяваща всичко Радост.“

Да, Господи. Това е достатъчно. Но ние ще попитаме: „Как трябва да събираме това съкровище? То не е ли събрано само чрез Твоята милост и не е ли било купено веднъж завинаги чрез кръвта на Исус? Как ние ще направим този живот – този кратък и единствен живот, който живеем сега – да е събиране на съкровище на небето?“ **Ти знаеш, о, Боже, че за да отговоря на този въпрос, аз написах тази малка книга.** Аз не гледах в себе си или не слушах някакъв глас. Опитах се да изследвам Твоето писано Слово и казвам това, което Ти си казал. Това е моето единствено твърдение за истината – че аз отразих като ехо това, което Ти си написал.

Отговорът е, че в този живот ние можем да започнем да ценим Христос и тук придобиваме, както е било, склонността да се радваме в Него. По-голяма тежина на слава очаква да й се наслаждават онези, които израстват в любовта към Христос. **А какво е любовта към Христос? Тя е ние да ценим високо всичко, което Ти се за нас в Него.** Това е високото оценяване на Неговото съвършенство, което надвишава всички съкровища на света. Това е да се наслаждаваме в Неговото общуване повече, отколкото се наслаждаваме при общуването си в семейството и с приятелите. Това е да прегръщаме всички Негови обещания, че ще имаме повече удоволствия в Неговото присъствие, отколкото от всички лъжливи обещания на греха. Това е

радостта в сегашното вкуване на славата и на надеждата за бъдеща пълнота, когато Го видим лице в лице. Това е тих мир, докато вървим по пътя заедно с придружаващата го болка, който Той е избрал за нас. **Това е да бъдем задоволявани от това, че нищо, което идва при нас, не е напразно.**

О, Господи, има един вид спокойна радост, поради това, че Исус не само ни е спасил от нашия грях, но и сега ни показва как да обичаме. Неговият живот, като Ти си казал, е както придобивката, но и пътят. Той умря заради нас и сега ни призовава ние да умрем с Него. Той взе нашата беднота върху себе си, с цел ние, в Него, да можем да имаме богатствата на Неговото небе и сега Той ни призовава да използваме нашите богатства за бедните. Той не счете, че Ти Отче сте равен на Него, но направи Себе си нищожен и прекоси пропастта между небето и земята, с цел ние да можем да видим какво означават мисиите за преминаване през границата и да се присъединим към Него в изпълнението на тази последна задача. **Следователно, не е ли това начинът, по който ние събираме съкровище в Твоя дом – да даваме нашите пари и себе си, за да направим много хора богати вечно с Бога, тогава, когато можем?**

Казвам спокойна радост, защото има толкова много страдание. Аз не мога да се издигна над нивото на великият апостол Павел, който нарекъл живота си ежедневно умираше и описал това като един парадокс: *„наскърбени, но въпреки това радостни; бедни, но въпреки това обогатяваме мнозина; нямащи нищо, но въпреки това притежаващи всичко“* (2Кор.6:10 – мой превод). **О, Отче, дари църквата си да обича Твоята слава повече от златото – да престане с нейната любовна връзка с удобството и сигурността. Дари ни със стремежа да търсим първо Твоето царство и да оставим другите неща да идват, когато Ти пожелаеш. Дари ни с желанието да вървим към това, което е нужно, а не към онова, което е лесно.** Дари ни с разбирането, че твърдата окончателност на нашата безопасност в Христос ни освобождава, за да рискуваме на земята домовете, здравето и парите си. Помогни ни да разбираме, **че ако се опитваме да запазим нашето богатство, вместо да го използваме, за да покажем, че то не е нашия бог, тогава ние ще пропилием живота си, колкото и да сме успешни.**

Скъпи Господи, сега с трепет се моля за читателите на това, което и самият аз едва усещам. Но аз вкусих какъв би могъл да бъде нашия живот, ако аз и те, бихме могли да вървим покрай винаги присъстващата граница на смъртта и да се усмихваме с пълната увереност, че ако ние паднем или е възможно да бъдем бутнати отвъд тази граница, **това ще бъде придобивка. О, каква занемарена и същевременно велика свобода, каква непобедима решителност да обичаме би бил нашият дял, ако ние живеехме по този начин!** Каква готовност да страдаме щяхме да имаме за славата на Христос! Какво желание щяхме да имаме да показваме на бедните, че ние с радост изразходваме и ще бъдем изразходвани, за да направим тях радостни в Бога за цялата вечност! Каква скромност, кротост и свобода от нуждата да бъдем възхвалявани и да ни бъде плащано! Всички тези неща са наши в Христос – светът, живота, смъртта, настоящето и бъдещето. Всички те са наши, а ние принадлежим на Христос. **И не заслужаваме нито едно от тях.**

Поради това, скъпи Господи, аз се осмелявам да се моля, че всичко, което съм написал в тази книга, ако то е истина, да избухне с радост в Исус Христос, която побеждава страха. Нека всяко колебаещо се сърце да запомни това: Ти си обещал: *„Никога няма те изоставя, нито да те забравя“* (Евр.13:5 – мой превод). Поради това и ние можем да кажем със смела увереност: *„Господ е моят помощник; няма да се страхувам; какво може да ми направи човек?“* (Евр. 13:6 – мой превод)

Не позволявай, Господи, на всеки от хората, които четат тези думи, да бъде принуден някои ден да каже: *„Аз пропилях живота си.“* Обратното, дари ни, чрез Твоя всевишен Дух и твоего пронизващо Слово, ние, които казваме, че Христос е нашият Господ, да Го ценим повече от живота си и да усещаме, дълбоко в душите си, **че Христос е живот, а смъртта е придобивка.** И поради това ние да можем да демонстрираме Неговата ценност, за да могат всички да видят. И чрез нашето хвалене на Него, Той да може да бъде хвален по целия свят. Да може Той да бъде възвеличаван в живота и в смъртта. **Да може всеки, живеещ наблизко и всеки народ на света да види как радостта в Исус освобождава хората Му от властта на лакомията и страха.**

Нека любовта да изтича от светиите и да може тя, Господи, да бъде такава, че даже и ако платим с живота си за нея, хората да бъдат радостни в Бога. *„Да Те хвалят хората, о, Боже; нека всички хора да Те хвалят! Нека народите да са щастливи и да пеят от радост“* (Пс.67:3-4 – мой превод).

Заеми Твоето почетно място, о, Христос, като задоволяващо всичко Съкровище на света. С треперещи ръце пред трона на Бога и с пълна зависимост от Твоята милост, ние издигаме нашия глас и тържествено се заклеваме: Тъй като Бог живее и Той е всичко, от което винаги се нуждаем, аз няма да пропиляя живота си. Чрез Исус Христос. Амин.

Списък на преведените от мен книги или подобрани мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно по електронната поща в PDF формат

1. Аз бях съвършен – Джордж Найт
2. Аз и моята голяма уста - Джойс Майер
3. Бог ще ви преведе през изпитанията – Макс Лукадо
4. Брактът - не само да оцелява, но и да процъфтява – Суиндъл
5. В окоето на бурята – Макс Лукадо
6. Въпроси и отговори - 622 въпроси и отговори на библейски теми - Едуард Фюдж
7. Глад за разбиране - Калвин Милър
8. Да обичаме Бога – от Чарлз Колсън
9. Да се срещнем в библиотеката – Суиндъл
10. Давид – Суиндъл
11. Добрата новина за безпокойството - Уилям Бекъс
12. Добрият живот – Чарлз Колсън и Харолд Фикет
13. Естир – Суиндъл
14. Живот, който винаги сте искали - Джон Ортберг
15. Здравото семейство – Суиндъл
16. Изненадани от Библията – проф. Райт
17. Илия – Суиндъл
18. Йов - Суиндъл
19. Йосиф – Суиндъл
20. Как трябва да живеем сега - Чарлз Колсън
21. Когато Бог прошепне твоето име - Макс Лукадо
22. Кой е прав - Бог или Дарвин - Кели Сегрейвс
23. Милост, повече отколкото заслужаваме - Макс Лукадо
24. Мир с Бога - Били Греам
25. Моисей – Суиндъл
26. Молитвата на Явис - Брус Уилкинсън
27. Мъжки разговор – Суиндъл
28. Намиране на мир в житейските бури – Чарлз Спържън
29. Не пропилявайте живота си – Джон Пайпър
30. Нещо повече - Катрин Маршал
31. Обикновено християнство – К. С. Луис
32. Основи на християнството - Джон Стот
33. Отговори на житейските проблеми – Били Греам

34. Павел – Суиндъл
35. Победа в Христос - Чарлз Грюмул
36. Победата на разума – проф. Родни Старк
37. Посланието на Проповедта на планината - Джон Стот
38. Преведени проповеди от различни автори - общо 271 бр.
39. Проповеди от Бил Букнайт - 24 бр.
40. Проповеди от Виктор Шепърд - 255 бр.
41. Проповеди от Кърк Ниили - 178 бр.
42. Проповеди от Макс Лукадо - 20 бр.
43. Проповеди от Спържън - 28 бр.
44. Просто християнин – проф. Райт
45. Религиозна класика – христоматия
46. Роден отново – Чарлз Колсън
47. Свободни в Христос - Сесил Хуук
48. Силата на Бога да променя живота ви – Рик Уорън
49. Страданието, успехът и Денят на спасението – Едуард Фюдж
50. Стремеж към почтен характер и християнски живот - подбрани мисли
51. Тайната на щастието – Били Греам
52. Тайните на лозата - Брус Уилкинсън
53. Той е там и Той не мълчи - Франсис Шейфър
54. Управлявайте чувствата си - Джойс Майер
55. Хуманитарна теория на наказанието – К. С. Луис
56. Цар Давид - Дейвид Пиърс
57. Целенасочен живот – Рик Уорън
58. Целенасочената църква - Рик Уорън
59. Цената на ученичеството - Дитрих Бонхофер